

ยุทธศาสตร์ชาติ

พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๘๐

(ฉบับย่อ)

คำนำ

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖๕ กำหนดให้รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่าง ๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว โดยให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ และต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยกำหนดให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อรับผิดชอบในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิธีการการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ ในการติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินผล รวมทั้ง กำหนดมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกภาคส่วนดำเนินการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ

เพื่อให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านต่าง ๆ รวม ๖ คณะ เพื่อรับผิดชอบในการดำเนินการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ตลอดจนได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง เพื่อประกอบการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติตามที่กฎหมายกำหนด

ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) เป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” เพื่อความสุขของคนไทยทุกคน

สถานการณ์ แนวโน้มในการพัฒนาประเทศ

ในปัจจุบันประเทศไทยยังคงมีประเด็นความท้าทายการพัฒนาในหลายมิติ ทั้งในมิติเศรษฐกิจที่โครงสร้างเศรษฐกิจยังไม่สามารถขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมอย่างเต็มที่ ผลผลิตภาพการผลิตของภาคบริการและภาคเกษตรยังอยู่ในระดับต่ำ คุณภาพและสมรรถนะของแรงงานที่ยังไม่สอดคล้องกับความต้องการในการขับเคลื่อนการพัฒนาของประเทศ มิติทางสังคมที่การยกระดับรายได้ของประชาชน การแก้ปัญหาด้านความยากจนและความเหลื่อมล้ำ การพัฒนาคุณภาพการให้บริการและการขยายโอกาสในการเข้าถึงระบบบริการสาธารณะยังคงมีช่องว่างที่สามารถพัฒนาต่อไปได้ มิติสิ่งแวดล้อมที่การฟื้นฟูและรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยังเป็นประเด็นสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน และมิติของการบริหารจัดการภาครัฐที่ยังขาดความต่อเนื่องและความยืดหยุ่นในการตอบสนองความต้องการในการแก้ปัญหาของประชาชนได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ยังมีสถานการณ์ที่กำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่มีสัดส่วนประชากรวัยแรงงานลดลงและประชากรสูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแบบก้าวกระโดด ความท้าทายใหม่ ๆ ซึ่งมาจากการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ทั้งด้านความมั่นคงและเศรษฐกิจ การเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อนจากการรวมกลุ่มภายในภูมิภาคและการเปิดเสรีด้านต่าง ๆ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศ ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวจะก่อให้เกิดความท้าทายในการพัฒนาประเทศทั้งในมิติความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ดังนั้น ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านต่าง ๆ ที่รอบคอบและครอบคลุมเพื่อเป็นกรอบในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และตัวชี้วัด

วิสัยทัศน์ประเทศคือ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศ คือ “ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เศรษฐกิจพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน” โดยยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม โดยการประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย

- ๑) ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและสังคมไทย
 - ๒) ชีตความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจและการกระจายรายได้
 - ๓) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ
 - ๔) ความเท่าเทียมและความเสมอภาคของสังคม
 - ๕) ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณภาพสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ
- ๖) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการเข้าถึงการให้บริการของภาครัฐ

การพัฒนาประเทศในช่วงระยะเวลาของยุทธศาสตร์ชาติ จะมุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

วิสัยทัศน์ประเทศไทย ๒๕๘๐

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

มั่นคง

- มีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง
- ประเทศไทยมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย
- สังคมมีความปรองดองและความสามัคคี ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคง มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน
- มีความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ

มั่งคั่ง

- ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องยกระดับเข้าสู่กลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกัน
- เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง สร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน
- มีความสมบูรณ์ในทุกพื้นที่จึงสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง อาทิ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงินและทุนอื่นๆ

ยั่งยืน

- การพัฒนาที่ส่งเสริมการสร้างความเจริญด้านรายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดี ไม่สร้างผลกระทบสิ่งแวดล้อม
- มีการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลก
- ความสำเร็จด้านสังคม มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน ทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญ คือ ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เน้นการบริหารจัดการสภาวะแวดล้อมของประเทศให้มีความมั่นคง ปลอดภัย เอกราช อธิปไตย และมีความสงบเรียบร้อยในทุก ระดับ ตั้งแต่ระดับชาติ สังคม ชุมชน มุ่งเน้นการพัฒนาคน เครื่องมือ เทคโนโลยี และระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ให้มีความพร้อมสามารถรับมือกับภัยคุกคามและภัยพิบัติได้ทุกรูปแบบ และทุกระดับความรุนแรง ควบคู่ไปกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคงที่มีอยู่ในปัจจุบัน และที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ใช้กลไกการแก้ไขปัญหาแบบบูรณาการทั้งกับส่วนราชการ ภาคเอกชน ประชาสังคม และองค์กรที่ไม่ใช่รัฐ รวมถึงประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศทั่วโลกบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) ความสุขของประชากรไทย (๒) ความมั่นคง ปลอดภัยของประเทศ (๓) ความพร้อมของกองทัพ หน่วยงานด้านความมั่นคง และการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคง (๔) บทบาทและการยอมรับในด้านความมั่นคงของไทยในประชาคมระหว่างประเทศ และ (๕) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ประกอบด้วย ๕ ประเด็น ได้แก่

๑. การรักษาความสงบภายในประเทศ เพื่อสร้างเสริมความสงบเรียบร้อย และสันติสุขให้เกิดขึ้นกับประเทศชาติบ้านเมือง โดย (๑) การพัฒนาและเสริมสร้างคนในทุกภาคส่วนให้มีความเข้มแข็ง มีความพร้อม ตระหนักในเรื่องความมั่นคง และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา (๒) การพัฒนาและเสริมสร้างความจงรักภักดีต่อสถาบันหลักของชาติ (๓) การพัฒนาและเสริมสร้างการเมืองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขที่มีเสถียรภาพและมีธรรมาภิบาล เห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติมากกว่าประโยชน์ส่วนตน และ (๔) การพัฒนาและเสริมสร้างกลไกที่สามารถป้องกันและขจัดสาเหตุของประเด็นปัญหาความมั่นคงที่สำคัญ

๒. การป้องกันและแก้ไขปัญหามีผลกระทบต่อความมั่นคง เพื่อแก้ไข ปัญหาเดิม และป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาใหม่เกิดขึ้น โดย (๑) การแก้ไขปัญหาคความมั่นคง ในปัจจุบัน (๒) การติดตาม เฝ้าระวัง ป้องกัน และแก้ไขปัญหที่อาจอุบัติขึ้นใหม่ (๓) การสร้างความปลอดภัยและความสันติสุขอย่างถาวรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ และ (๔) การรักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งทางบกและทางทะเล

๓. การพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อ ความมั่นคงของชาติ เพื่อยกระดับขีดความสามารถของกองทัพและหน่วยงานด้าน ความมั่นคง โดย (๑) การพัฒนาระบบงานข่าวกรองแห่งชาติแบบบูรณาการอย่างมีประสิทธิภาพ (๒) การพัฒนาและฝึกพลกำลังอำนาจแห่งชาติ กองทัพและหน่วยงาน ความมั่นคง รวมทั้งภาครัฐและภาคประชาชน ให้พร้อมป้องกันและรักษาอธิปไตยของ ประเทศ และเผชิญกับภัยคุกคามได้ทุกมิติทุกรูปแบบและทุกระดับ และ (๓) การพัฒนาระบบเตรียมพร้อมแห่งชาติและการบริหารจัดการภัยคุกคามให้มีประสิทธิภาพ

๔. การบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มีใช้ภาครัฐ เพื่อสร้างเสริมความสงบสุข สันติสุข ความมั่นคง และความเจริญ ก้าวหน้า ให้กับประเทศชาติ ภูมิภาค และโลก อย่างยั่งยืน โดย (๑) การ เสริมสร้างและรักษาคุณภาพสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ (๒) การเสริมสร้างและ ดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค และ (๓) การร่วมมือทางการพัฒนากับ ประเทศเพื่อนบ้าน ภูมิภาค โลก รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มีใช้ภาครัฐ

๕. การพัฒนากลไกการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม เพื่อให้ กลไกสำคัญต่าง ๆ ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการใช้หลักธรรมาภิบาล และ การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด โดย (๑) การพัฒนากลไกให้พร้อมสำหรับการ ติดตาม เฝ้าระวัง แจ้งเตือน ป้องกัน และแก้ไขปัญหาคความมั่นคงแบบองค์รวม อย่างเป็นรูปธรรม (๒) การบริหารจัดการความมั่นคงให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา ประเทศในมิติอื่น ๆ และ (๓) การพัฒนากลไกและองค์กรขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ ด้านความมั่นคง

ยุทธศาสตร์ชาติ

ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน มีเป้าหมายการพัฒนาที่มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ บนพื้นฐานแนวคิด ๓ ประการ ได้แก่ (๑) “ต่อยอดอดีต” โดยมองกลับไป تراกเหง้าทางเศรษฐกิจ อัตลักษณ์ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และจุดเด่นทางทรัพยากรธรรมชาติ ที่หลากหลาย รวมทั้งความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของประเทศในด้านอื่น ๆ นำมาประยุกต์ผสมผสานกับเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของเศรษฐกิจและสังคมโลกสมัยใหม่ (๒) “ปรับปรุงจูน” เพื่อปูทางสู่อนาคต ผ่านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศในมิติต่าง ๆ ทั้งโครงข่ายระบบคมนาคมและขนส่ง โครงสร้างพื้นฐานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และดิจิทัล และการปรับสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการอนาคต และ (๓) “สร้างคุณค่าใหม่ในอนาคต” ด้วยการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ พัฒนาคู่มือใหม่ รวมถึงปรับปรุงรูปแบบธุรกิจ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ผสมผสานกับยุทธศาสตร์ที่รองรับอนาคต บนพื้นฐานของการต่อยอดอดีตและปรับปรุงจูน พร้อมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐ ให้ประเทศไทยสามารถสร้างฐานรายได้และการจ้างงานใหม่ ขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนในเวทีโลก ควบคู่ไปกับการยกระดับรายได้และการกินดีอยู่ดี รวมถึงการเพิ่มขึ้นของคนชั้นกลางและลดความเหลื่อมล้ำของคนในประเทศได้ในคราวเดียวกัน

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) รายได้ประชาชาติ การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และการกระจายรายได้ (๒) ผลผลิตภาพการผลิตของประเทศ ทั้งในปัจจัยการผลิตและแรงงาน (๓) การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนา และ (๔) ความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ประกอบด้วย ๕ ประเด็น ได้แก่

๑. การเกษตรสร้างมูลค่า ให้ความสำคัญกับการเพิ่มผลผลิตการผลิตทั้งเชิงปริมาณและมูลค่า และความหลากหลายของสินค้าเกษตร ประกอบด้วย (๑) เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น (๒) เกษตรปลอดภัย (๓) เกษตรชีวภาพ (๔) เกษตรแปรรูป และ (๕) เกษตรอัจฉริยะ

๒. อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต โดยสร้างอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคตที่ขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีแห่งอนาคต ประกอบด้วย (๑) อุตสาหกรรมชีวภาพ (๒) อุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจร (๓) อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ (๔) อุตสาหกรรมและบริการขนส่งและโลจิสติกส์ และ (๕) อุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ

๓. สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว โดยการรักษาการเป็นจุดหมายปลายทางที่สำคัญของการท่องเที่ยวระดับโลกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทุกระดับและเพิ่มสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง ประกอบด้วย (๑) ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม (๒) ท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (๓) ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย (๔) ท่องเที่ยวสำราญทางน้ำ และ (๕) ท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาค

๔. โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก ครอบคลุมถึงโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพในด้านโครงข่ายคมนาคม พื้นที่และเมือง รวมถึงเทคโนโลยี ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ โดย (๑) เชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมไร้รอยต่อ (๒) สร้างและพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ (๓) เพิ่มพื้นที่และเมืองเศรษฐกิจ (๔) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีสมัยใหม่ และ (๕) รักษาและเสริมสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาค

๕. พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการยุคใหม่ ที่มีทักษะและจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการแข่งขันและมีอัตลักษณ์ชัดเจน โดย (๑) สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ (๒) สร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน (๓) สร้างโอกาสเข้าถึงตลาด (๔) สร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล และ (๕) ปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อพัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ โดยคนไทยมีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีพัฒนาการที่รอบด้าน และมีสุขภาวะที่ดีในทุกช่วงวัย มีจิตสาธารณะ รับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น มัธยัสถ์ อดออม โอบอ้อมอารี มีวินัย รักษาศีลธรรม และเป็นพลเมืองดีของชาติ มีหลักคิด ที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ ๒๑ มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่ ๓ และอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอด ชีวิตสู่การเป็นคนไทยที่มีทักษะสูง เป็นนวัตกรรม นวัตกรรม นักคิด ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่ และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตามความถนัดของตนเอง

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) การพัฒนาคุณภาพชีวิต สุขภาวะ และความเป็นอยู่ที่ดีของคนไทย (๒) ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต และ (๓) การพัฒนาสังคมและครอบครัวไทย โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ประกอบด้วย ๗ ประเด็น ได้แก่

๑. การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม มุ่งเน้นให้สถาบันทางสังคมร่วมปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมที่พึงประสงค์ โดย (๑) การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมผ่านการเลี้ยงดูในครอบครัว (๒) การบูรณาการเรื่องความซื่อสัตย์ วินัย คุณธรรม จริยธรรม ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา (๓) การสร้างความเข้มแข็งในสถาบันทางศาสนา (๔) การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน (๕) การสร้างค่านิยมและวัฒนธรรมที่พึงประสงค์จากภาคธุรกิจ (๖) การใช้สื่อและสื่อสารมวลชนในการปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมของคนในสังคม และ (๗) การส่งเสริมให้คนไทยมีจิตสาธารณะและมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

๒. การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต มุ่งเน้นการพัฒนาคนเชิงคุณภาพในทุกช่วงวัย ประกอบด้วย (๑) ช่วงการตั้งครรภ์/ปฐมวัย เน้นการเตรียมความพร้อมให้แก่พ่อแม่ก่อนการตั้งครรภ์ (๒) ช่วงวัยเรียน/วัยรุ่น ปลูกฝังความเป็นคนดี มีวินัย พัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ ๒๑ (๓) ช่วงวัยแรงงาน ยกระดับศักยภาพ ทักษะและสมรรถนะแรงงานสอดคล้องกับความต้องการของตลาด และ (๔) ช่วงวัยผู้สูงอายุ ส่งเสริมให้ผู้สูงอายุเป็นพลังในการขับเคลื่อนประเทศ

๓. ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงใน ศตวรรษที่ ๒๑ มุ่งเน้นผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้และมีใจใฝ่เรียนรู้ตลอดเวลา โดย (๑) การปรับเปลี่ยนระบบการเรียนรู้ให้เอื้อต่อการพัฒนาทักษะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ (๒) การเปลี่ยนโฉมบทบาท “ครู” ให้เป็นครูยุคใหม่ (๓) การเพิ่มประสิทธิภาพระบบ บริหารจัดการศึกษาในทุกระดับ ทุกประเภท (๔) การพัฒนาระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิต (๕) การสร้างความตื่นตัวให้คนไทยตระหนักถึงบทบาท ความรับผิดชอบ และการวาง ตำแหน่งของประเทศไทยในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และประชาคมโลก (๖) การวาง พื้นฐานระบบรองรับการเรียนรู้โดยใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์ม และ (๗) การสร้างระบบ การศึกษาเพื่อเป็นเลิศทางวิชาการระดับนานาชาติ

๔. การตระหนักถึงหุบปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย โดย (๑) การพัฒนา และส่งเสริมหุบปัญญาผ่านครอบครัว ระบบสถานศึกษา สภาพแวดล้อม รวมทั้งสื่อ ตั้งแต่ระดับปฐมวัย (๒) การสร้างเส้นทางอาชีพ สภาพแวดล้อมการทำงาน และระบบ สนับสนุน ที่เหมาะสมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษผ่านกลไกต่าง ๆ และ (๓) การดึงดูด กลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่างชาติและคนไทยที่มีความสามารถในต่างประเทศให้มาสร้างและ พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมให้กับประเทศ

๕. การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี ครอบคลุมทั้งด้านกาย ใจ สติปัญญา และสังคม โดย (๑) การสร้างความรอบรู้ด้านสุขภาวะ (๒) การป้องกันและ ควบคุมปัจจัยเสี่ยงที่คุกคามสุขภาวะ (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาวะ ที่ดี (๔) การพัฒนาระบบบริการสุขภาพที่ทันสมัยสนับสนุนการสร้างสุขภาวะที่ดี และ (๕) การส่งเสริมให้ชุมชนเป็นฐานในการสร้างสุขภาวะที่ดีในทุกพื้นที่

๖. การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพ ทรัพยากรมนุษย์ โดย (๑) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทย (๒) การส่งเสริม บทบาทการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ครอบครัว และชุมชนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (๓) การปลูกฝังและพัฒนาทักษะนอก ห้องเรียน และ (๔) การพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

๗. การเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและ พัฒนาประเทศ โดย (๑) การส่งเสริมการออกกำลังกาย และกีฬาขั้นพื้นฐานให้กลายเป็น วิถีชีวิต (๒) การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมออกกำลังกาย กีฬาและ นันทนาการ (๓) การส่งเสริมการกีฬาเพื่อพัฒนาระดับอาชีพ และ (๔) การพัฒนา บุคลากรด้านการกีฬาและนันทนาการเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬา

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาส และความเสมอภาคทางสังคม

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญที่ให้ความสำคัญการดึงเอาพลังของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชน ประชาสังคม ชุมชนท้องถิ่น มาร่วมขับเคลื่อน โดยการสนับสนุนการรวมตัวของประชาชนในการร่วมคิดร่วมทำเพื่อส่วนรวม การกระจายอำนาจและความรับผิดชอบไปสู่กลไกบริหารราชการแผ่นดินในระดับท้องถิ่น การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการจัดการตนเอง และการเตรียมความพร้อมของประชากรไทยทั้งในมิติสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ สามารถพึ่งตนเอง และทำประโยชน์แก่ครอบครัว ชุมชน และสังคมให้นานที่สุด โดยรัฐให้หลักประกันการเข้าถึงบริการและสวัสดิการที่มีคุณภาพอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) ความแตกต่างของรายได้และการเข้าถึงบริการภาครัฐระหว่างกลุ่มประชากร (๒) ความก้าวหน้าของการพัฒนาคน (๓) ความก้าวหน้าในการพัฒนาจังหวัดในการเป็นศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี และ (๔) คุณภาพชีวิตของประชากรสูงอายุ โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ประกอบด้วย ๔ ประเด็น ได้แก่

๑. การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ โดย (๑) ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจฐานราก (๒) ปฏิรูประบบภาษีและการคุ้มครองผู้บริโภค (๓) กระจายการถือครองที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร (๔) เพิ่มผลิตภาพและคุ้มครองแรงงานไทยให้เป็นแรงงานฝีมือที่มีคุณภาพและความริเริ่มสร้างสรรค์ มีความปลอดภัยในการทำงาน (๕) สร้างหลักประกันทางสังคมที่ครอบคลุมและเหมาะสมกับคนทุกช่วงวัย ทุกเพศภาวะ และทุกกลุ่ม (๖) ลงทุนทางสังคมแบบมุ่งเป้าเพื่อช่วยเหลือกลุ่มคนยากจนและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสโดยตรง (๗) สร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสาธารณสุขและการศึกษา โดยเฉพาะสำหรับผู้มีรายได้น้อยและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส และ (๘) สร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง

๒. การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี

โดย (๑) พัฒนาศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยีในภูมิภาค (๒) กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละกลุ่มจังหวัดในมิติต่าง ๆ (๓) จัดระบบเมืองที่เอื้อต่อการสร้างชีวิตและสังคมที่มีคุณภาพและปลอดภัย ให้สามารถตอบสนองต่อสังคมสูงวัยและแนวโน้มของการขยายตัวของเมืองในอนาคต (๔) ปรับโครงสร้างและแก้ไขกฎหมายระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อวางระบบและกลไกการบริหารงานในระดับภาค กลุ่มจังหวัด (๕) สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่บนฐานข้อมูลความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม และ (๖) การพัฒนากำลังแรงงานในพื้นที่

๓. การเสริมสร้างพลังทางสังคม

โดย (๑) สร้างสังคมเข้มแข็งที่แบ่งปัน ไม่ทอดทิ้งกัน และมีคุณธรรม โดยสนับสนุนการรวมตัวและดึงพลังของภาคส่วนต่าง ๆ (๒) การรองรับสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ (๓) สนับสนุนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ภาควิชาการ ภาคประชาสังคมและภาคประชาชน (๔) ส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศและบทบาทของสตรีในการสร้างสรรค์สังคม (๕) สนับสนุนการพัฒนาบนฐานทุนทางสังคมและวัฒนธรรม และ (๖) สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และสื่อสร้างสรรค์ เพื่อรองรับสังคมยุคดิจิทัล

๔. การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่ง

ตนเองและการจัดการตนเอง โดย (๑) ส่งเสริมการปรับตัวภูมิทัศน์ในระดับครัวเรือน ให้มีขีดความสามารถในการจัดการวางแผนชีวิต สุขภาพ ครอบครัว การเงินและอาชีพ (๒) เสริมสร้างศักยภาพของชุมชนในการพึ่งตนเองและการพึ่งพากันเอง (๓) สร้างการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อสร้างประชาธิปไตยชุมชน และ (๔) สร้างภูมิคุ้มกันทางปัญญาให้กับชุมชน

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโต บนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกมิติ ทั้งมิติด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ธรรมาภิบาล และความเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างกันทั้งภายในและภายนอกประเทศอย่างบูรณาการ ใช้พื้นที่เป็นตัวตั้งในการกำหนดกลยุทธ์และแผนงาน และการให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้เข้ามามีส่วนร่วมในแบบทางตรงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยเป็นการดำเนินการบนพื้นฐานการเติบโตร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิต โดยให้ความสำคัญกับการสร้างสมดุลทั้ง ๓ ด้าน อันจะนำไปสู่ความยั่งยืนเพื่อคนรุ่นต่อไปอย่างแท้จริง

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) พื้นที่สีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (๒) สภาวะแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติที่เสื่อมโทรมได้รับการฟื้นฟู (๓) การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๔) ปริมาณก๊าซเรือนกระจก มูลค่าเศรษฐกิจฐานชีวภาพ โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย ๖ ประเด็น ได้แก่

๑. สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว โดย (๑) เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๒) อนุรักษ์และฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพในและนอกถิ่นกำเนิด (๓) อนุรักษ์และฟื้นฟูแม่น้ำลำคลองและแหล่งน้ำธรรมชาติทั่วประเทศ (๔) รักษาและเพิ่มพื้นที่สีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๕) ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน

๒. สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจจากทะเล โดย (๑) เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพทางทะเล (๒) ปรับปรุง ฟื้นฟู และสร้างใหม่ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งทั้งระบบ (๓) ฟื้นฟูชายฝั่งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ชายฝั่งทะเลได้รับการป้องกันและแก้ไขทั้งระบบ และมีนโยบายการจัดการชายฝั่งแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน และ (๔) พัฒนาและเพิ่มสัดส่วนกิจกรรมทางทะเลที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๓. สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ โดย (๑) ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (๒) มีการปรับตัวเพื่อลดความสูญเสียและเสียหายจากภัยธรรมชาติและผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๓) มุ่งเป้าสู่การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน และ (๔) พัฒนาและสร้างระบบรับมือปรับตัวต่อโรคอุบัติใหม่และโรคอุบัติซ้ำที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ

๔. พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง โดย (๑) จัดทำแผนผังภูมินิเวศเพื่อการพัฒนาเมือง ชนบท พื้นที่เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม รวมถึงพื้นที่อนุรักษ์ตามศักยภาพและความเหมาะสมทางภูมินิเวศอย่างเป็นเอกภาพ (๒) พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรม และ อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ที่มีการบริหารจัดการตามแผนผังภูมินิเวศอย่างยั่งยืน (๓) จัดการมลพิษที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสารเคมีในภาคเกษตรทั้งระบบ ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลและค่ามาตรฐานสากล (๔) สงวนรักษา อนุรักษ์ฟื้นฟู และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ มรดกทางสถาปัตยกรรมและศิลปวัฒนธรรมอัตลักษณ์ และวิถีชีวิตพื้นถิ่นบนฐานธรรมชาติ และฐานวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน (๕) พัฒนาเครือข่ายองค์กรพัฒนาเมืองและชุมชน รวมทั้งกลุ่มอาสาสมัคร ด้วยกลไกการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในท้องถิ่น และ (๖) เสริมสร้างระบบสาธารณสุขและอนามัยสิ่งแวดล้อมและยกระดับความสามารถในการป้องกันโรคอุบัติใหม่และอุบัติซ้ำ

๕. พัฒนาความมั่นคงน้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดย (๑) พัฒนาการจัดการน้ำเชิงลุ่มน้ำทั้งระบบเพื่อเพิ่มความมั่นคงด้านน้ำของประเทศ (๒) เพิ่มผลผลิตของน้ำทั้งระบบในการใช้น้ำอย่างประหยัด รู้คุณค่า และสร้างมูลค่าเพิ่มจากการใช้น้ำให้ทัดเทียมกับระดับสากล (๓) พัฒนาความมั่นคงพลังงานของประเทศ และส่งเสริมการใช้พลังงานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (๔) เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน โดยลดความเข้มข้นของการใช้พลังงาน และ (๕) พัฒนาความมั่นคงด้านการเกษตรและอาหารของประเทศและชุมชน ในมิติปริมาณ คุณภาพ ราคาและการเข้าถึงอาหาร

๖. ยกระดับกระบวนการทัศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ โดย (๑) ส่งเสริมคุณลักษณะและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตที่ดีของคนไทย (๒) พัฒนาเครื่องมือ กลไกและระบบยุติธรรม และระบบประชาธิปไตยสิ่งแวดล้อม (๓) จัดโครงสร้างเชิงสถาบันเพื่อจัดการประเด็นร่วม ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ และ (๔) พัฒนาและดำเนินโครงการที่ยกระดับกระบวนการทัศน์ เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ ด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วม และธรรมาภิบาล

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุล และพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อปรับเปลี่ยนภาครัฐที่ยึดหลัก “ภาครัฐของประชาชน เพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม” โดยภาครัฐต้องมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ แยกแยะบทบาทหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่ในการกำกับหรือในการให้บริการ ยึดหลักธรรมาภิบาล ปรับวัฒนธรรมการทำงานให้มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม มีความทันสมัย และพร้อมที่จะปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก อยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำนวัตกรรม เทคโนโลยีข้อมูลขนาดใหญ่ ระบบการทำงานที่เป็นดิจิทัลเข้ามาประยุกต์ใช้อย่างคุ้มค่า และปฏิบัติงานเทียบได้กับมาตรฐานสากล รวมทั้งมีลักษณะเปิดกว้าง เชื่อมโยงถึงกันและเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และโปร่งใส โดยทุกภาคส่วนในสังคมต้องร่วมกันปลูกฝังค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต ความมั่งคั่ง และสร้างจิตสำนึกในการปฏิเสธไม่ยอมรับการทุจริตประพฤติมิชอบอย่างสิ้นเชิง นอกจากนี้ กฎหมายต้องมีความชัดเจน มีเพียงเท่าที่จำเป็น มีความทันสมัย ความเป็นสากล มีประสิทธิภาพ และนำไปสู่การลดความเหลื่อมล้ำและเอื้อต่อการพัฒนา โดยกระบวนการยุติธรรมมีการบริหารที่มีประสิทธิภาพ เป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และการอำนวยความสะดวกตามหลักนิติธรรม

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) ระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการสาธารณะของภาครัฐ (๒) ประสิทธิภาพของการบริการภาครัฐ (๓) ระดับความโปร่งใส การทุจริต ประพฤติมิชอบและ (๔) ความเสมอภาคในกระบวนการยุติธรรม โดยประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ประกอบด้วย ๘ ประเด็น ได้แก่

๑. ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวกรวดเร็ว โปร่งใส โดย (๑) การให้บริการสาธารณะของภาครัฐได้มาตรฐานสากลและเป็นระดับแนวหน้าของภูมิภาค และ (๒) ภาครัฐมีความเชื่อมโยงในการให้บริการสาธารณะต่าง ๆ ผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้

๒. ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมาย และเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่ โดย (๑) ให้ยุทธศาสตร์ชาติเป็นกลไกขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ (๒) ระบบการเงินการคลังประเทศ

สนับสนุนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ และ (๓) ระบบติดตามประเมินผลที่สะท้อนการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติในทุกระดับ

๓. ภาครัฐมีขนาดเล็กลง เหมาะสมกับการกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ โดย (๑) ภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสม (๒) ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ และ (๓) ส่งเสริมการกระจายอำนาจ และสนับสนุนบทบาทชุมชนท้องถิ่นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่มีสมรรถนะสูง ตั้งอยู่บนหลักธรรมาภิบาล

๔. ภาครัฐมีความทันสมัย โดย (๑) องค์กรภาครัฐมีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับบริบทการพัฒนาประเทศ และ (๒) พัฒนาและปรับระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้ทันสมัย

๕. บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึกมีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ โดย (๑) ภาครัฐมีการบริหารกำลังคนที่มีความคล่องตัว ยึดระบบคุณธรรม และ (๒) บุคลากรภาครัฐยึดค่านิยมในการทำงานเพื่อประชาชน มีคุณธรรม และมีการพัฒนาตามเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพ

๖. ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ โดย (๑) ประชาชนและภาคต่าง ๆ ในสังคมร่วมมือกันในการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ (๒) บุคลากรภาครัฐยึดมั่นในหลักคุณธรรม จริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต (๓) การปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบมีประสิทธิภาพมีความเด็ดขาด เป็นธรรม และตรวจสอบได้ และ (๔) การบริหารจัดการการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างเป็นระบบแบบบูรณาการ

๗. กฎหมายมีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ และมีเท่าที่จำเป็น โดย (๑) ภาครัฐจัดให้มีกฎหมายที่สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลง (๒) มีกฎหมายเท่าที่จำเป็น และ (๓) การบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ เท่าเทียม มีการเสริมสร้างประสิทธิภาพการใช้กฎหมาย

๘. กระบวนการยุติธรรมเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชนโดยเสมอภาค โดย (๑) บุคลากรและหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเคารพและยึดมั่นในหลักประชาธิปไตย เคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่พึงได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม (๒) ทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม มีบทบาทเชิงรุกร่วมกันในทุกขั้นตอนของการค้นหาความจริง (๓) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทั้งทางแพ่ง อาญา และปกครองมีเป้าหมายและยุทธศาสตร์ร่วมกัน (๔) ส่งเสริมระบบยุติธรรมทางเลือก ระบบยุติธรรมชุมชน และการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการยุติธรรม และ (๕) พัฒนามาตรการอื่นแทนโทษทางอาญา

เอกสารประกอบ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570)

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

มีนาคม 2566

คำนำ

เอกสารฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อขยายความเป้าหมายและตัวชี้วัดทั้งหมดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570) โดยมุ่งเน้นการอธิบายความหมายของคำเฉพาะต่าง ๆ รวมถึงแสดงรายละเอียดของวิธีการคำนวณและวัดผลสัมฤทธิ์ตามตัวชี้วัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน่วยงานและภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ที่มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 มีความเข้าใจที่ตรงกัน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงการดำเนินงานให้สามารถสนองตอบต่อเป้าหมายได้ดีมากยิ่งขึ้น

สำหรับความหมายของคำเฉพาะต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในเอกสารฉบับนี้ ส่วนหนึ่งนำมาจากคำนิยามที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้กำหนดไว้แล้ว ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ และมีบางส่วนที่ได้กำหนดขึ้นใหม่เพื่อใช้เฉพาะในบริบทนี้เท่านั้น โดยไม่ได้มีเจตนาที่จะกำหนดให้เป็นคำนิยามสำหรับใช้เป็นการทั่วไป นอกจากนี้ ข้อมูลทั้งหมดที่ปรากฏในเอกสารฉบับนี้เป็นความก้าวหน้า ณ เดือนกุมภาพันธ์ 2566 โดยยังคงมีตัวชี้วัดบางส่วนที่มีการกำหนดความหมายหรือจัดทำข้อมูลประกอบไม่แล้วเสร็จ ซึ่ง สศช. จะดำเนินการต่อร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เสร็จสมบูรณ์โดยเร็ว และจัดทำเป็นเอกสารประกอบที่มีรายละเอียดครบถ้วนในลำดับถัดไป

สารบัญ

	หน้า
คำอธิบายเป้าหมายและตัวชี้วัดสำหรับเป้าหมายหลัก	4
คำอธิบายเป้าหมายและตัวชี้วัดสำหรับเป้าหมายระดับหมวดหมู่	19
หมวดหมู่ที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง	20
หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน	33
หมวดหมู่ที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก	44
หมวดหมู่ที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง	55
หมวดหมู่ที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค	61
หมวดหมู่ที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน	69
หมวดหมู่ที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้	79
หมวดหมู่ที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิมน้อยได้อย่างยั่งยืน	93
หมวดหมู่ที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม	103
หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ	112
หมวดหมู่ที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	120
หมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต	131
หมวดหมู่ที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน	143

คำอธิบายเป้าหมายและตัวชี้วัด
สำหรับเป้าหมายหลัก

เป้าหมายหลัก

เป้าหมายหลักที่ 1 การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม

รหัสเป้าหมาย M01

คำอธิบายเป้าหมาย

การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญ ผ่านการผลักดันส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มโดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ที่ตอบโจทย์พัฒนาการของสังคมยุคใหม่และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อย กับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย รวมถึงพัฒนาระบบนิเวศที่ส่งเสริมการค้าการลงทุนและนวัตกรรม

รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
M0101	รายได้ประชาชาติต่อหัว 9,300 เหรียญสหรัฐต่อปี (300,000 บาท) ในปี 2570	รายได้ประชาชาติต่อหัว เป็นเครื่องชี้วัดที่สะท้อนถึงระดับฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยการประมวลรายได้ประชาชาติสามารถจัดทำได้ 3 ดาน คือ ดานการผลิต (Production approach) ดานรายจ่าย (Expenditure approach) และดานรายได้ (Income approach) แต่ในกรณีของประเทศไทยจะใช้ดานการผลิตเป็นดานหลัก ซึ่งคำนวณจากมูลค่าเพิ่ม (มูลค่าผลผลิต ลบด้วยต้นทุนค่าใช้จ่ายขั้นกลาง) ที่รวมจากทุกสาขาการผลิตในประเทศ แล้วหารด้วยจำนวนประชากรในประเทศ	ใช้ข้อมูลรายได้ประชาชาติต่อหัวของ สศช. โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อรายได้ประชาชาติต่อหัวในปี 2570 มีมูลค่าไม่ต่ำกว่า 9,300 เหรียญสหรัฐ หรือ 300,000 บาทต่อปี	7,097 เหรียญสหรัฐต่อปี (227,000 บาท) ในปี 2564	สศช.

เป้าหมายหลักที่ 2 การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่

รหัสเป้าหมาย M02

คำอธิบายเป้าหมาย

การพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคมและ
เร่งรัดการเตรียมพร้อมกำลังคนให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการ
เป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพสูงขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมที่สามารถส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
M0201	ดัชนีความก้าวหน้าของคนมี ค่าเท่ากับ 0.7209 (ความก้าวหน้าของคนอยู่ใน ระดับสูง) ในปี 2570	ดัชนีความก้าวหน้าของคน เป็นดัชนี ชี้วัดคุณภาพในการดำรงชีวิตและ การพัฒนาคน โดยมีดัชนีย่อยทั้งหมด 8 ดัชนีย่อย ได้แก่ (1) ดัชนีย่อยด้านสุขภาพ (2) ดัชนีย่อยด้านการศึกษา (3) ดัชนีย่อย ด้านชีวิตการงาน (4) ดัชนีย่อยด้าน เศรษฐกิจ (5) ดัชนีย่อยด้านที่อยู่อาศัย และสภาพแวดล้อม (6) ดัชนีย่อยด้าน ชีวิตครอบครัวและชุมชน (7) ดัชนีย่อย ด้านการคมนาคมและการสื่อสาร และ (8) ดัชนีย่อยด้านการมีส่วนร่วม โดยดัชนี ย่อยในแต่ละด้านมีตัวชี้วัด 4 ตัว รวม ทั้งสิ้น 32 ตัวชี้วัด และแต่ละตัวชี้วัดมี น้ำหนักเท่ากันภายในดัชนีย่อย และแต่ละ ดัชนีย่อยมีน้ำหนักเท่ากันภายในดัชนี ความก้าวหน้าของคน	ใช้ข้อมูลดัชนีความก้าวหน้าของคนใน ระดับประเทศ ที่จัดทำโดย สศช. โดย ตัวชี้วัดจะบรรลุเป้าหมายเมื่อดัชนี ความก้าวหน้าของคนในปี 2570 มีค่าไม่ ต่ำกว่า 0.7209	0.6411 (ความก้าวหน้าของ คนอยู่ในระดับปาน กลาง) ในปี 2564	สศช.

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		โดยตัวชี้วัดภายใต้แต่ละดัชนีย่อยมีดังนี้ 1) ดัชนีย่อยด้านสุขภาพ มีตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) ทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ (ร้อยละ) (2) ประชากรที่เจ็บป่วยที่เป็นผู้ป่วยใน (ร้อยละ) (3) ประชากรที่พิการ (ร้อยละ) และ (4) การฆ่าตัวตายสำเร็จ (รายต่อประชากรแสนคน) 2) ดัชนีย่อยด้านการศึกษา มีตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย (ปี) (2) การเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา (ร้อยละ) (3) เด็ก 0 - 5 ปีที่มีพัฒนาการสมวัย (ร้อยละ) และ (4) คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ) 3) ดัชนีย่อยด้านชีวิตการงาน มีตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) อัตราการว่างงาน (ร้อยละ) (2) อัตราการทำงานต่ำระดับ (ร้อยละ) (3) แรงงานที่มีหลักประกันทางสังคม (ร้อยละ) และ (4) อัตราการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน (ต่อลูกจ้าง 1,000 คน) 4) ดัชนีย่อยด้านเศรษฐกิจ ตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อ			

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		หัว (บาทต่อคนต่อปี) (2) สัดส่วนประชากรยากจน (ร้อยละ) (3) คริวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค (ร้อยละ) และ (4) ดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย (ร้อยละ) 5) ดัชนีย่อยด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม มีตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) คริวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้สอยคงทนและเป็นของตนเอง (ร้อยละ) (2) สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม (กิโลวัตต์ต่อ 1,000 กิกะวัตต์) (3) อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ (เรื่องต่อประชากรแสนคน) และ (4) ประชากรที่ประสบภัยพิบัติ (ร้อยละ) 6) ดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน มีตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) เด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (ต่อประชากรกลุ่มอายุพันคน) (2) คริวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียว (ร้อยละ) (3) ผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว (ร้อยละ) และ (4) การแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ (รายต่อประชากรแสนคน)			

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		7) ดัชนีย่อยด้านการคมนาคมและการสื่อสาร มีตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) หมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี (ร้อยละ) (2) อัตราการตายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน (รายต่อประชากรแสนคน) 75.47 12.75 27. (3) ประชากรที่มีโทรศัพท์มือถือ (ร้อยละ) (4) ประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ) 8) ดัชนีย่อยด้านการมีส่วนร่วม มีตัวชี้วัดประกอบด้วย (1) ประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ) (2) จำนวนองค์กรชุมชน (แห่งต่อประชากรแสนคน) (3) ครีวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น (ร้อยละ) และ (4) ครีวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน (ร้อยละ)			

เป้าหมายหลักที่ 3 การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม

รหัสเป้าหมาย M03

คำอธิบายเป้าหมาย

การลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในเชิงรายได้ พื้นที่ ความมั่งคั่ง และการแข่งขันของภาคธุรกิจ ด้วยการสนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กระจายโอกาสทางเศรษฐกิจ และจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมในทุกพื้นที่ พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจให้เปิดกว้างและเป็นธรรม

รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
M0301	ความแตกต่างของความเป็อยู่ (รายจ่าย) ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสุดร้อยละ 10 และต่ำสุดร้อยละ 40 ต่ำกว่า 5 เท่า ในปี 2570	ความแตกต่างของความเป็อยู่ (รายจ่าย) เป็นการเปรียบเทียบรายจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มประชากรที่จำแนกตามระดับรายจ่าย โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสุดร้อยละ 10 หมายถึง กลุ่มประชากรในสัดส่วนร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด ที่มีระดับรายจ่ายสูงที่สุด กลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำสุดร้อยละ 40 หมายถึง กลุ่มประชากรในสัดส่วนร้อยละ 40 ของประชากรทั้งหมด ที่มีระดับรายจ่ายต่ำที่สุด	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{ET_{2570}}{EB_{2570}}$ โดยที่ R_{2570} คือ สัดส่วนระหว่างรายจ่ายเฉลี่ยระหว่างกลุ่มประชากรร้อยละ 10 ที่มีระดับรายจ่ายสูงที่สุด และกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีระดับรายจ่ายต่ำที่สุด ในปี 2570 (เท่า) ET_{2570} คือ รายจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มประชากรร้อยละ 10 ที่มีระดับรายจ่ายสูงที่สุด ในปี 2570 (บาท) EB_{2570} คือ รายจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีระดับรายจ่ายต่ำที่สุด ในปี 2570 (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2570} < 5$ เท่า	5.68 เท่า ในปี 2563	การคำนวณโดย สศช.

เป้าหมายหลักที่ 4 การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน

รหัสเป้าหมาย M04

คำอธิบายเป้าหมาย

การลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในเชิงรายได้ พื้นที่ ความมั่งคั่ง และการแข่งขันของภาคธุรกิจ ด้วยการสนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กระจายโอกาสทางเศรษฐกิจ และจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมในทุกพื้นที่ พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจให้เปิดกว้างและเป็นธรรม

รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
M0401	ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 เมื่อเทียบกับปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกรณีปกติในปี 2570	ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หมายถึง ปริมาณของก๊าซเรือนกระจกทั้งหมดที่เป็นผลมาจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย โดยในกรณีนี้ นับรวมเฉพาะก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากกิจกรรมดังต่อไปนี้ ได้แก่ การผลิตและการใช้พลังงาน กระบวนการทางอุตสาหกรรม และการจัดการของเสีย โดยไม่นำไปหักลบกับก๊าซเรือนกระจกที่ถูกดูดกลับโดยการใช้ที่ดิน การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน และการทำป่าไม้ ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกรณีปกติ หมายถึง ประมาณการของปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในอนาคต โดยพิจารณาถึงแนวโน้มในอดีต ร่วมกับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่าง ๆ	ใช้ข้อมูลของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการผลิตและการใช้พลังงาน กระบวนการทางอุตสาหกรรม และการจัดการของเสีย ในปี 2570 ลดลงจากปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกรณีปกติเป็นสัดส่วนอย่างน้อยร้อยละ 20	การปล่อยก๊าซเรือนกระจกในการผลิตและใช้พลังงาน ในปี 2562 ลดลงร้อยละ 17 เมื่อเทียบกับปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกรณีปกติ	การคำนวณโดย สศช.

คำอธิบายเป้าหมายและตัวชี้วัดสำหรับเป้าหมายหลัก

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น อาทิ การเติบโตทางเศรษฐกิจ จำนวนประชากร ภายใต้เงื่อนไขว่าไม่มีการดำเนินมาตรการลดก๊าซเรือนกระจกใด ๆ โดยตัวเลขของประมาณการการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกรณีปกติเป็นไปตามยุทธศาสตร์ระยะยาวในการพัฒนาแบบปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำของประเทศไทย			

เป้าหมายหลักที่ 5 การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่

รหัสเป้าหมาย M05

คำอธิบายเป้าหมาย

การสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด และภัยคุกคามทางไซเบอร์ รวมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล ตลอดจนการปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของภาครัฐให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพ และมีธรรมาภิบาล

รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
M0501	ขีดความสามารถของการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศและการเตรียมความพร้อมฉุกเฉินด้านสุขภาพ ร้อยละ 90 โดยสมรรถนะหลักแต่ละด้านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ในปี 2570	กฎอนามัยระหว่างประเทศ (International Health Regulations: IHR) เป็นข้อตกลงระหว่างประเทศสำหรับประเทศภาคีขององค์การอนามัยโลก มีวัตถุประสงค์และขอบเขตเพื่อป้องกัน ควบคุม และตอบโต้ภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนในระดับสากล โดยได้กำหนดสมรรถนะหลักของประเทศในการปฏิบัติงานตามกฎอนามัยระหว่างประเทศไว้จำนวน 8 สมรรถนะหลัก ได้แก่ (1) กฎหมายและนโยบาย (2) กลไกการประสานความร่วมมือ (3) การเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา (4) การตอบโต้ภาวะฉุกเฉินทางสาธารณสุข (5) การเตรียมความพร้อมในการรองรับภัยฉุกเฉินด้านสาธารณสุข	ใช้ข้อมูลคะแนนของประเทศไทยตามรายงานผลการประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศ โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อในปี 2570 ประเทศไทยได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90 และได้คะแนนในแต่ละสมรรถนะหลักไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80	คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินผล การปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศในปี 2565 เท้ากับร้อยละ 85 สำหรับคะแนนของสมรรถนะหลักแต่ละด้านในปี 2565 อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูล	องค์การอนามัยโลก

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		(6) การสื่อสารความเสี่ยง (7) การพัฒนาบุคลากร และ (8) ด้านห้องปฏิบัติการ ขีดความสามารถของการปฏิบัติตามกฎ อนามัยระหว่างประเทศและการเตรียม ความพร้อมฉุกเฉินด้านสุขภาพ หมายถึง คະแนนของประเทศไทยจาก การประเมินผลการปฏิบัติตามกฎอนามัย ระหว่างประเทศ ประกอบด้วย คະแนน เฉลี่ย และคะแนนในแต่ละสมรรถนะ หลัก			
M0502	อันดับความเสี่ยงด้าน ภูมิอากาศ อันดับเฉลี่ย 5 ปี (2566-2570) ไม่น้อยกว่า 40 ในปี 2570	อันดับความเสี่ยงด้านภูมิอากาศ หมายถึง อันดับของประเทศไทย ตามดัชนีความเสี่ยงด้านภูมิอากาศ (Climate Risk Index: CRI) ที่จัดทำโดย องค์กร Germanwatch โดยดัชนีความ เสี่ยงด้านภูมิอากาศบ่งบอกถึงระดับของ ความอ่อนไหวของแต่ละประเทศต่อ สถานการณ์ทางภูมิอากาศที่รุนแรง (Extreme weather events) ได้แก่ พายุ น้ำท่วม คลื่นความร้อน และคลื่น ความหนาว โดยไม่รวมถึงสถานการณ์ จากการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยา อาทิ แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด และสึนามิ ทั้งนี้ ดัชนีความเสี่ยงด้านภูมิอากาศได้มา จากการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล	ใช้ข้อมูลอันดับของประเทศไทยตามดัชนี ความเสี่ยงด้านภูมิอากาศขององค์กร Germanwatch โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่า เป้าหมายเมื่ออันดับเฉลี่ยของประเทศ ไทยในช่วงปี 2566-2570 ไม่น้อยกว่า 40	อันดับเฉลี่ย 5 ปี (2558-2562) เท่ากับ 36.8	องค์กร Germanwatch

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		ความสูญเสีย ประกอบด้วย จำนวน ผู้เสียชีวิต จำนวนผู้เสียชีวิตต่อประชากร 1 แสนคน มูลค่าความเสียหายของ ทรัพย์สิน และมูลค่าความเสียหายของ ทรัพย์สินต่อ GDP โดยตัวเลขอันดับที่ น้อย แสดงถึงระดับผลกระทบที่สูง (ประเทศที่ได้อันดับที่ 1 คือประเทศไทย ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ทาง ภูมิอากาศสูงที่สุด)			
M05803	อันดับความสามารถในการ แข่งขันด้านดิจิทัล อันดับที่ 30 ในปี 2570	อันดับความสามารถในการแข่งขันด้าน ดิจิทัล หมายถึง อันดับความสามารถ ของประเทศไทยในการแข่งขันด้านดิจิทัล จากการจัดอันดับของสถาบันการจัดการ นานาชาติ (IMD World Digital Competitiveness Ranking) โดย IMD แบ่งปัจจัยที่ใช้พิจารณาเพื่อจัดอันดับ ออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ 1) องค์ความรู้ ประกอบด้วย ทักษะของ คนในประเทศ การอบรมและการศึกษา และความเข้มข้นทางด้านวิทยาศาสตร์ และการวิจัย 2) เทคโนโลยี ประกอบด้วย กฎระเบียบ เงินทุน และโครงสร้างพื้นฐานด้าน เทคโนโลยี	ใช้ข้อมูลอันดับของประเทศไทยตาม รายงานผลการจัดอันดับขีดความสามารถ ในการแข่งขันด้านดิจิทัลของ IMD โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ ในปี 2570 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ดีกว่าอันดับที่ 30	อันดับที่ 40 ในปี 2565	สถาบันการจัดการ นานาชาติ

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		3) ความพร้อมในอนาคต ประกอบด้วย ความตื่นตัวในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ความคล่องตัวของภาคธุรกิจ และความ พร้อมของภาครัฐ ทั้งนี้ ในปี 2565 มีจำนวนประเทศ/เขต เศรษฐกิจ ที่ได้รับการจัดอันดับทั้งหมด 63 ประเทศ/เขตเศรษฐกิจ			
M05804	อันดับประสิทธิภาพของ รัฐบาล อันดับที่ 15 ในปี 2570	อันดับประสิทธิภาพของรัฐบาล หมายถึง อันดับของประเทศไทยจากการ การจัดอันดับขีดความสามารถในการ แข่งขันของสถาบันการจัดการนานาชาติ (IMD World Digital Competitiveness Ranking) ในปัจจัยหลักด้าน ประสิทธิภาพของรัฐบาล (Government Efficiency) โดยในการประเมินเพื่อจัด อันดับด้านประสิทธิภาพของรัฐบาลมี ประเด็นที่ใช้ในการประเมินประกอบด้วย ความโปร่งใส การปรับปรุงระบบราชการ การแก้ไขกฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวก สะดวกต่อการดำเนินธุรกิจ และการมี เสถียรภาพและวินัยการคลังของประเทศ ทั้งนี้ ในปี 2565 มีจำนวนประเทศ/เขต เศรษฐกิจ ที่ได้รับการจัดอันดับทั้งหมด 63 ประเทศ/เขตเศรษฐกิจ	ใช้ข้อมูลอันดับของประเทศไทยตาม รายงานผลการจัดอันดับขีดความสามารถ ในการแข่งขันของ IMD ในปัจจัยหลัก ด้านประสิทธิภาพของรัฐบาล โดยตัวชี้วัด จะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อในปี 2570 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ดีกว่าอันดับที่ 15	อันดับที่ 31 ในปี 2565	สถาบันการจัดการ นานาชาติ

รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
	ดัชนีรวมสะท้อนความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ) เป็นดัชนีที่รวมผลของทั้ง 4 ตัวชี้วัดย่อยข้างต้น คำนวณโดยใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $CI = \frac{I1 + I2 + I3 + I4}{4}$ โดยที่ I1 ถึง I4 คือ ค่าคะแนนของแต่ละตัวชี้วัดย่อย M0501 ถึง M0504 ตามลำดับ ซึ่งคำนวณได้ดังนี้ 1) I1 $I1 = \frac{1}{2} \times \left[A + \left(\frac{CC1 + \dots + CC8}{8} \times 100 \right) \right]$ โดยที่ A คือ ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของไทยในการประเมินผลการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศในปี 2570 CC1 ถึง CC8 คือ ผลการประเมินในแต่ละสมรรถนะหลักในปี 2570 โดยมีค่าเท่ากับ 1 เมื่อคะแนนสมรรถนะหลักด้านนั้น ๆ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 และเท่ากับ 0 เมื่อต่ำกว่าร้อยละ 80 2) I2 $I2 = 100 \text{ เมื่อ } RC \geq 40 \quad \text{หรือ} \quad I2 = \frac{RC}{40} \times 100 \text{ เมื่อ } RC < 40$ โดยที่ RC คือ อันดับเฉลี่ยของประเทศไทยตามดัชนีความเสี่ยงด้านภูมิอากาศในช่วงปี 2566-2570 3) I3 $I3 = 100 \text{ เมื่อ } RD \leq 30 \quad \text{หรือ} \quad I3 = \frac{N-RD}{N-30} \times 100 \text{ เมื่อ } RD > 30$ โดยที่ RD คือ อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัลของประเทศไทยในปี 2570 N คือ จำนวนประเทศทั้งหมดที่ได้รับการจัดอันดับ			อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูล	การคำนวณโดย สศช.

รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
4) I4	$I4 = 100 \text{ เมื่อ } RG \leq 20 \quad \text{หรือ} \quad I4 = \frac{N-RG}{N-20} \times 100 \text{ เมื่อ } RD > 20$ โดยที่ RG คือ อันดับประสิทธิภาพของรัฐบาลของประเทศไทยในปี 2570 N คือ จำนวนประเทศทั้งหมดที่ได้รับการจัดอันดับในปี 2570 โดยค่าเป้าหมายสำหรับดัชนีรวมสะท้อนความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงเท่ากับร้อยละ 100 ในปี 2570				

คำอธิบายเป้าหมายและตัวชี้วัด
สำหรับเป้าหมายระดับหมวดหมู่

หมวดหมู่ที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

เป้าหมายที่ 1 มูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปสูงขึ้น

รหัสเป้าหมาย 0101

คำอธิบายเป้าหมาย

สินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปของไทยมีมูลค่าต่อหน่วยที่สูงขึ้น ผ่านกระบวนการต่าง ๆ เช่น การปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิต การปรับปรุงคุณภาพของผลผลิต และการประยุกต์ใช้นวัตกรรมในการแปรรูปผลผลิต เป็นต้น

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	010101	ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตรเดบิตร้อยละ 4.5 ต่อปี	ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตรหมายถึง มูลค่าเพิ่ม (Value Added) ที่มาจากการประกอบกิจกรรมภายในประเทศทางด้านการกสิกรรม การเลี้ยงปศุสัตว์ บริการทางการเกษตร การล่าสัตว์ การทำป่าไม้ และการประมง	ใช้สูตรการคำนวณ $g_t = \frac{y_t - y_{t-1}}{y_{t-1}} \times 100$ โดยที่ g_t คือ อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตรในปี t (ร้อยละต่อปี) y_t คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตรในปี t (บาท) t คือ ปี 2566 ถึง 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ g_{2566} ถึง g_{2570} มีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4.5 ในแต่ละปี	ในปี 2564 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตรเดบิตร้อยละ 1.73	สศช.

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.2	010102	รายได้สุทธิต่อครัวเรือน เกษตรกรไม่ต่ำกว่า 537,000 บาทต่อครัวเรือน เมื่อสิ้นสุดแผน	รายได้สุทธิต่อครัวเรือน เกษตรกร หมายถึง รายได้ เงินสดสุทธิเฉลี่ยของ ครัวเรือนเกษตรกรทั้ง ประเทศ โดยนับรวมรายได้ เงินสดสุทธิทางการเกษตร (รายได้เงินสดทางการเกษตร หักลบด้วยรายจ่ายทาง การเกษตร) และรายได้เงิน สดนอกภาคเกษตร	ใช้สูตรการคำนวณ $NI_{2570} = (IA_{2570} - EA_{2570}) + IN_{2570}$ โดยที่ NI_{2570} คือ รายได้สุทธิของครัวเรือน เกษตรกรในปี 2570 (บาท) IA_{2570} คือ รายได้เงินสดทางการเกษตรในปี 2570 (บาท) EA_{2570} คือ รายจ่ายทางการเกษตรในปี 2570 (บาท) IN_{2570} คือ รายได้เงินสดนอกภาคเกษตรใน ปี 2570 (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $NI_{2570} \geq 537,000$ บาท	ในปี 2564 รายได้ สุทธิของครัวเรือน เกษตรกรอยู่ที่ 288,459 บาท/ ครัวเรือน/ปี)	สำนักงานเศรษฐกิจ การเกษตร
1.3	010103	พื้นที่เกษตรอินทรีย์เพิ่มขึ้น เป็น 2.0 ล้านไร่ พื้นที่ เกษตรที่ได้รับการรับรอง ตามหลักการปฏิบัติ ทางการเกษตรที่ดี (GAP) เพิ่มขึ้นเป็น 2.5 ล้านไร่ เมื่อสิ้นสุดแผน	พื้นที่เกษตรอินทรีย์ หมายถึง พื้นที่ที่ได้รับการรับรอง มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ สำหรับพืช ปศุสัตว์ และ ประมง ทั้งของภาครัฐและ เอกชน พื้นที่เกษตรที่ได้รับการ รับรองตามหลักการปฏิบัติ ทางการเกษตรที่ดี (GAP) หมายถึง พื้นที่เกษตรที่ได้รับ	- นับรวมจำนวนพื้นที่เกษตรอินทรีย์ที่ได้รับ การรับรองมาตรฐานทั้งของภาครัฐและ เอกชนทั้งหมดจนถึงปี 2570 (ไร่) - นับรวมจำนวนพื้นที่เกษตรที่ได้รับการ รับรองตามหลักการปฏิบัติทางการ เกษตรที่ดี (GAP) ในทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ พืชผล ปศุสัตว์ และประมง จนถึง ปี 2570 (ไร่)	- ในปี 2564 พื้นที่ เกษตรอินทรีย์มี จำนวน 1.52 ล้าน ไร่ - จำนวนพื้นที่ เกษตรที่ได้รับการ รับรองตาม หลักการปฏิบัติ ทางการเกษตรที่ดี (GAP) อยู่ระหว่าง	- ข้อมูลพื้นที่เกษตร อินทรีย์จาก สำนักงาน เศรษฐกิจ การเกษตร - ข้อมูลพื้นที่เกษตร ที่ได้รับการรับรอง ตามหลักการ ปฏิบัติทางการ เกษตรที่ดี (GAP)

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			การรับรองว่ามีกระบวนการผลิตทางการเกษตรที่เหมาะสมตามข้อกำหนดของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและปลอดภัย โดยนับรวมพื้นที่ที่ได้รับการรับรองทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ พืชผลปศุสัตว์ และประมง	- ตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อพื้นที่เกษตรอินทรีย์จนถึงปี 2570 มีจำนวนไม่ต่ำกว่า 2.0 ล้านไร่ และพื้นที่ที่ได้รับการรับรอง GAP จนถึงปี 2570 มีจำนวนไม่ต่ำกว่า 2.5 ล้านไร่	การรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	จากกรมวิชาการเกษตร กรมปศุสัตว์ กรมประมง กรมการข้าว และกรมหม่อนไหม
1.4	010104	พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสมลดลงร้อยละ 10 เมื่อสิ้นสุดแผน	พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสม หมายถึง พื้นที่ที่มีการเพาะปลูกพืชชนิดที่ไม่สอดคล้องกับลักษณะทางกายภาพ หรือศักยภาพของพื้นที่ หรือความต้องการของตลาด ซึ่งเป็นเหตุให้ผลผลิตต่อไร่ต่ำ หรือต้นทุนการผลิตต่อไร่สูง หรือเกษตรกรได้รับผลตอบแทนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้ จะให้ความสำคัญกับพื้นที่เพาะปลูกไม่เหมาะสม (N) ตามโครงการ Zoning by Agri-map ก่อนเป็นอันดับแรก	ใช้สูตรการคำนวณ $D_{2566-2570} = \frac{A_{2565} - A_{2570}}{A_{2565}} \times 100$ โดยที่ $D_{2566-2570}$ คือ สัดส่วนที่ลดลงของพื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสมในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) A คือ จำนวนพื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสมทั้งหมดในปีนั้น ๆ (ไร่) โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $D_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 10	ในปี 2564 พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสมมีจำนวน 11,256,760 ไร่	กรมพัฒนาที่ดิน

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

เป้าหมายที่ 2 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการ เพื่อคุณภาพ ความมั่นคงทางอาหาร และความยั่งยืนของภาคเกษตร

รหัสเป้าหมาย 0102

คำอธิบายเป้าหมาย

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการที่สามารถเอื้อประโยชน์ต่อภาคการเกษตร ทั้งในด้านการเพิ่มปริมาณผลผลิต การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานความปลอดภัยของผลผลิต การเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ปัจจัยการผลิต การลดมลภาวะจากการผลิต รวมถึงประสิทธิภาพในการขนส่งสินค้าและการจำหน่ายสินค้า

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	010201	ภาคเกษตรมีผลผลิตภาพการผลิตรวม เฉลี่ยร้อยละ 1.5 เมื่อสิ้นสุดแผน	ผลผลิตภาพการผลิตรวม หมายถึง อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ในส่วนที่ไม่ได้เกิดจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนปัจจัยการผลิต โดยผลผลิตภาพการผลิตรวมเป็นผลมาจากปัจจัยต่าง ๆ ที่นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพของการใช้ปัจจัยการผลิตและการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการ อาทิ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเพิ่มขึ้นของทักษะแรงงาน การประยุกต์ใช้องค์ความรู้และนวัตกรรม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	ใช้สูตรการคำนวณ $TFPA_{2566-2570} = \frac{TFP_{2566} + \dots + TFP_{2570}}{5}$ โดยที่ $TFPA_{2566-2570}$ คือ ผลผลิตภาพการผลิตรวมของภาคเกษตรเฉลี่ยในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละต่อปี) TFP คือ ผลผลิตภาพการผลิตรวมของภาคเกษตรในปีนั้น ๆ (ร้อยละ) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $TFPA_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 1.5 ต่อปี	ผลผลิตภาพการผลิตรวมของภาคเกษตรเฉลี่ยในช่วงแผนฯ 12 (2560-2564) เท่ากับร้อยละ 0.26	สศช.

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.2	010202	มีตลาดกลางสินค้าเกษตร ภูมิภาค ในภาคเหนือ 2 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2 แห่ง ภาคใต้ 2 แห่ง ภาคกลาง 1 แห่ง และภาคตะวันออก 1 แห่ง เมื่อสิ้นสุดแผน	ตลาดกลางสินค้าเกษตร ภูมิภาค หมายถึง ตลาดที่ จัดตั้งขึ้นสำหรับการซื้อขาย สินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ที่ เป็นผลผลิตภายในภูมิภาคของ เกษตรกรและผู้ประกอบการ โดยมีผู้ซื้อและผู้ขายจำนวน มากเข้ามาทำการซื้อขาย โดยตรง ด้วยวิธีการตกลง ราคาหรือประมูลราคากัน อย่างเปิดเผย โดยตลาดกลาง สินค้าเกษตรภูมิภาคต้องมี ระบบโครงสร้างพื้นฐานและ สิ่งอำนวยความสะดวกที่ สามารถรองรับปริมาณการซื้อขาย สินค้าเกษตรและ ผลิตภัณฑ์จากหลายจังหวัดใน ภูมิภาคนั้น	นับจำนวนตลาดกลางสินค้าเกษตร ภูมิภาคที่ได้รับการพัฒนาขึ้นในช่วงปี 2566-2570 ทั้งตลาดกลางที่ได้รับการ ก่อสร้างขึ้นใหม่หรือได้รับการปรับปรุง จากตลาดกลางเดิม โดยตัวชี้วัดจะบรรลุ ค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนของตลาดกลาง สินค้าเกษตรภูมิภาคที่ได้รับการพัฒนาขึ้น ในพื้นที่ภาคเหนือมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 2 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ต่ำกว่า 2 แห่ง ภาคใต้ไม่ต่ำกว่า 2 แห่ง ภาคกลางไม่ต่ำกว่า 1 แห่ง และ ภาคตะวันออกไม่ต่ำกว่า 1 แห่ง	ในปี 2565 ตลาด กลางสินค้าเกษตร <u>ระดับจังหวัด</u> ที่อยู่ใน ภูมิภาคต่าง ๆ ประกอบด้วย ภาคเหนือจำนวน 41 แห่ง ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ 21 แห่ง ภาคใต้ 6 แห่ง ภาคกลาง 29 แห่ง และภาค ตะวันออก 3 แห่ง โดยตลาดกลางฯ เหล่านี้เป็น กลุ่มเป้าหมายในการ พัฒนาไปสู่ตลาด กลางสินค้าเกษตร ระดับภูมิภาคต่อไป	กรมการค้าภายใน
2.3	010203	น้ำไหลลงอ่างเก็บน้ำทั้ง ประเทศ มีปริมาณอย่าง น้อย 40,000 ล้าน ลูกบาศก์เมตรต่อปี เมื่อ สิ้นสุดแผน	น้ำไหลลงอ่างเก็บน้ำทั้ง ประเทศ หมายถึง ปริมาณน้ำ สะสมที่ไหลลงอ่างเก็บน้ำ ขนาดใหญ่ทุกแห่งทั่วประเทศ ภายในช่วงระยะเวลาใดเวลา หนึ่ง	นับรวมปริมาณน้ำสะสมที่ไหลลงอ่างเก็บ ขนาดใหญ่ทุกแห่งทั่วประเทศ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม ของปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่า เป้าหมายเมื่อน้ำที่ไหลลงอ่างเก็บน้ำ ทั้งหมดมีปริมาณไม่ต่ำกว่า 40,000 ล้าน ลูกบาศก์เมตรในแต่ละปี	ในปี 2565 น้ำไหล ลงอ่างเก็บน้ำทั้ง ประเทศมีปริมาณ รวม 54,054 ล้าน ลูกบาศก์เมตร	กรมชลประทาน

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.4	010204	ระบบชลประทานมีประสิทธิภาพ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 เมื่อสิ้นสุดแผน	ประสิทธิภาพของระบบชลประทาน หมายถึง ประสิทธิภาพเฉลี่ยในการส่งน้ำของโครงการชลประทาน โดยคำนวณจากสัดส่วนระหว่างปริมาณน้ำที่พื้นที่เพาะปลูกได้รับต่อปริมาณน้ำที่ส่งเข้าระบบส่งน้ำ แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยตามความยาวของคลองชลประทาน โดยปัจจุบันกรมชลประทานมีโครงการชลประทานขนาดใหญ่ จำนวน 101 โครงการ โดยมีโครงการที่มีอายุมากกว่า 30 ปี จำนวน 77 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 76.24 ของโครงการขนาดใหญ่ทั้งหมด ซึ่งโครงการจำนวนหนึ่งมีความเสียหาย ทำให้มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการน้ำเหลือน้อยกว่าร้อยละ 50 ดังนั้น หากมีการปรับปรุงอาคารชลประทานและระบบชลประทานให้สามารถกลับมาใช้งานได้มีประสิทธิภาพตามเดิม ก็จะทำให้ระบบ	นับจำนวนโครงการชลประทานขนาดใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 30 ปีที่ได้รับการปรับปรุงให้สามารถกลับมาใช้งานได้มีประสิทธิภาพ โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อโครงการชลประทานขนาดใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 30 ปี ทั้ง 77 โครงการ ได้รับการปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพ แล้วเสร็จภายในปี 2570	ปัจจุบันกรมชลประทานมีแผนการปรับปรุงอาคารชลประทานและระบบชลประทานขนาดใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 30 ปี จำนวน 73 โครงการ จากทั้งหมด 77 โครงการ (โดยแบ่งเป็นอยู่ระหว่างปรับปรุง 33 โครงการ และอยู่ระหว่างทำการศึกษาเพื่อปรับปรุง 40 โครงการ)	กรมชลประทาน

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ชลประทานมีประสิทธิภาพ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 เมื่อสิ้นสุดแผน ทั้งนี้ ตัวชี้วัดนี้จะวัดจากการปรับปรุงอาคารชลประทานและระบบชลประทานขนาดใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 30 ปี จำนวน 77 โครงการ ให้สามารถกลับมาใช้งานได้ อย่างมีประสิทธิภาพตามเดิม			
2.5	010205	เกิดการใช้น้ำซ้ำในพื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทาน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 ของพื้นที่ เมื่อสิ้นสุดแผน	การใช้น้ำซ้ำ หมายถึง การนำน้ำที่ผ่านการใช้ประโยชน์ต่าง ๆ แล้ว กลับมาใช้ซ้ำ โดยในที่นี้เน้นเฉพาะการใช้น้ำซ้ำเพื่อประโยชน์ในการเกษตร พื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทาน หมายถึง พื้นที่เพาะปลูกพืชต่าง ๆ รวมถึงการเลี้ยงสัตว์และการประมง ซึ่งไม่ได้รับน้ำจากการชลประทาน	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{AR_{2570}}{AT_{2570}} \times 100$ โดยที่ R ₂₅₇₀ คือ สัดส่วนของพื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทานที่มีการใช้น้ำซ้ำในปี 2570 (ร้อยละ) AR ₂₅₇₀ คือ จำนวนพื้นที่นอกเขตชลประทานที่มีการใช้น้ำซ้ำในปี 2570 (ไร่) AT ₂₅₇₀ คือ จำนวนพื้นที่นอกเขตชลประทานทั้งหมดในปี 2570 (ไร่)	สศช. อยู่ระหว่างการประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				โดยตัวชี้วัดจะบรรลุลค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2570} \geq$ ร้อยละ 20		
2.6	010206	มีพื้นที่ที่สามารถลดความเสี่ยงภัยน้ำท่วม-น้ำแล้ง และเกิดระบบจัดการน้ำ ชุมชน จำนวนไม่น้อยกว่า 4,000 ตำบล เมื่อสิ้นสุด แผน	ระบบจัดการน้ำชุมชน อ้างอิง จากคู่มือการจัดการทรัพยากร น้ำชุมชนของสถาบัน สารสนเทศทรัพยากรน้ำและ การเกษตร (องค์การมหาชน) หมายถึง การจัดการแหล่งน้ำ ตามธรรมชาติและที่สร้างขึ้น เอง หรือการจัดรูปที่ดิน ที่ ดำเนินการโดยชุมชน ซึ่ง ประกอบด้วย องค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่น และ คณะกรรมการน้ำชุมชน/ หมู่บ้าน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ชุมชนมีแหล่งน้ำเพื่อ การอุปโภค-บริโภค และทำ การเกษตร หรือเป็นแหล่งรับ น้ำเพื่อป้องกันน้ำท่วม และ สำรองไว้ใช้ในฤดูแล้ง	สศช. อยู่ระหว่างการประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดวิธีการวัดผล และพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล		

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

เป้าหมายที่ 3 การเพิ่มศักยภาพและบทบาทของผู้ประกอบการเกษตรในฐานะหุ้นส่วนเศรษฐกิจของห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับส่วนแบ่งประโยชน์อย่างเหมาะสม และเป็นธรรม
รหัสเป้าหมาย 0103

คำอธิบายเป้าหมาย

การพัฒนาความสามารถของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรในการบริหารจัดการการผลิตและการดำเนินธุรกิจการเกษตร รวมถึงการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือทางธุรกิจระหว่างเกษตรกรหรือสถาบันเกษตรกรกับผู้ประกอบการ ที่มีการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	010301	จำนวนสหกรณ์ภาค เกษตรในชั้นที่ 1 ตาม เกณฑ์การจัดระดับความ เข้มแข็งสหกรณ์ เพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 18 เมื่อ สิ้นสุดแผน	สหกรณ์ภาคเกษตร หมายถึง สหกรณ์การเกษตร สหกรณ์ ประมง และสหกรณ์นิคม ตาม การแบ่งประเภทของสหกรณ์ ในกฎกระทรวงกำหนด ประเภทของสหกรณ์ที่จะรับจด ทะเบียน พ.ศ. 2548 และได้ จดทะเบียนเป็นสหกรณ์ตาม พระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2542 เกณฑ์การจัดระดับความ เข้มแข็งสหกรณ์ เป็นเกณฑ์ที่ กำหนดขึ้นโดยกรมส่งเสริม สหกรณ์ร่วมกับกรมตรวจบัญชี สหกรณ์ มีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ (1) ความสามารถ ในการบริการสมาชิก (2) ประสิทธิภาพในการดำเนิน	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{AC1_{2570}}{ACE_{2570}} \times 100$ โดยที่ R_{2570} คือ สัดส่วนของสหกรณ์ภาคเกษตร ในชั้นที่ 1 ในปี 2570 (ร้อยละ) $AC1_{2570}$ คือ จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตร ในชั้นที่ 1 ในปี 2570 (แห่ง) ACE_{2570} คือ จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตร ทั้งหมดที่นำมาจัดระดับชั้นความเข้มแข็ง ในปี 2570 (แห่ง) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2570} \geq$ ร้อยละ 18	อยู่ระหว่างการจัดทำ ข้อมูล	กรมส่งเสริมสหกรณ์

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ธุรกิจ (3) ประสิทธิภาพในการจัดการองค์กร และ (4) ประสิทธิภาพของการบริหารงาน สหกรณ์ในชั้นที่ 1 คือ สหกรณ์ที่ผ่านมาตรฐานและเป็นสหกรณ์ที่มีอัตราส่วนของสมาชิกที่มีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจมากกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 70 และมีระดับเสถียรภาพทางการเงินอยู่ในระดับมาตรฐานขึ้นไป มีชั้นคุณภาพการควบคุมภายในระดับดีถึงดีมากและไม่มีข้อบกพร่องจากการดำเนินงานหรือมีข้อบกพร่องแต่ได้ดำเนินการแก้ไขแล้วเสร็จสมบูรณ์ ทั้งนี้ หากกรมส่งเสริมสหกรณ์ปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์การจัดระดับชั้นความเข้มแข็งของสหกรณ์ในภายหลัง หลักเกณฑ์ที่ใช้ในตัวชี้วัดนี้จะปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกัน			

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.2	010302	จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้น ที่ 1 ตามเกณฑ์การจัด ระดับความเข้มแข็งกลุ่ม เกษตรกร เพิ่มขึ้นอย่าง น้อยร้อยละ 6 เมื่อสิ้นสุด แผน	กลุ่มเกษตรกร หมายถึง กลุ่ม เกษตรกรที่จดทะเบียนจัดตั้ง ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย กลุ่มเกษตรกร พ.ศ. 2547 เกณฑ์การจัดระดับความ เข้มแข็งกลุ่มเกษตรกร เป็น เกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยกรม ส่งเสริมสหกรณ์ร่วมกับกรม ตรวจบัญชีสหกรณ์ มี องค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ (1) ความสามารถในการ บริการสมาชิก (2) ประสิทธิภาพในการดำเนิน ธุรกิจ (3) ประสิทธิภาพในการ จัดการองค์กร และ (4) ประสิทธิภาพของการ บริหารงาน กลุ่มเกษตรกรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับ ความเข้มแข็งกลุ่มเกษตรกร หมายถึง กลุ่มเกษตรกรที่ผ่าน มาตรฐานและเป็นกลุ่ม เกษตรกรที่มีอัตราส่วนของ สมาชิกที่มีส่วนร่วมในการ ดำเนินธุรกิจมากกว่าหรือ	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{FG1_{2570}}{FGE_{2570}} \times 100$ โดยที่ R_{2570} คือ สัดส่วนของกลุ่มเกษตรกรใน ชั้นที่ 1 ในปี 2570 (ร้อยละ) $FG1_{2570}$ คือ จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้น ที่ 1 ในปี 2570 (กลุ่ม) FGE_{2570} คือ จำนวนกลุ่มเกษตรกร ทั้งหมดที่นำมาจัดระดับชั้นความเข้มแข็ง ในปี 2570 (กลุ่ม) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2570} \geq$ ร้อยละ 6	อยู่ระหว่างการจัดทำ ข้อมูล	กรมส่งเสริมสหกรณ์

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			เท่ากับ ร้อยละ 70 และมีระดับ เสถียรภาพทางการเงินอยู่ใน ระดับมาตรฐานขึ้นไป มีชั้นคุณภาพการควบคุม ภายในระดับดีถึงดีมากและไม่ มีข้อบกพร่องจากการ ดำเนินงาน หรือมีข้อบกพร่อง แต่ได้ดำเนินการแก้ไขแล้วเสร็จ สมบูรณ์ ทั้งนี้ หากกรมส่งเสริมสหกรณ์ ปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์การจัด ระดับขึ้นความเข้มแข็งของ กลุ่มเกษตรกรในภายหลัง หลักเกณฑ์ที่ใช้ในตัวชี้วัดนี้จะ ปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกัน			
3.3	010303	จำนวนวิสาหกิจชุมชนใน ระดับดี ตามเกณฑ์การจัด ระดับความเข้มแข็ง วิสาหกิจชุมชน เพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 35 เมื่อ สิ้นสุดแผน	วิสาหกิจชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัดระดับความ เข้มแข็งวิสาหกิจชุมชน หมายถึง วิสาหกิจชุมชนที่ผ่าน การประเมินศักยภาพตาม หลักเกณฑ์และขั้นตอนที่ กำหนดโดยกรมส่งเสริม การเกษตร และมีผลสรุปการ ประเมินอยู่ในระดับดี โดย เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{CEG_{2570}}{CEE_{2570}} \times 100$ โดยที่ R_{2570} คือ สัดส่วนของวิสาหกิจชุมชนใน ระดับดีในปี 2570 (ร้อยละ) CEG_{2570} คือ จำนวนวิสาหกิจชุมชนใน ระดับดีในปี 2570 (แห่ง)	ณ 30 กันยายน 2565 วิสาหกิจ ชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัด ระดับความเข้มแข็ง วิสาหกิจชุมชน มีจำนวนทั้งหมด 21,156 แห่ง คิด	กรมส่งเสริม การเกษตร

หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ศักยภาพวิสาหกิจชุมชนของ กรมส่งเสริมการเกษตรแบ่ง ออกเป็น 7 หมวด ได้แก่ (1) ผู้นำและการบริหารวิสาหกิจ ชุมชน (2) การวางแผนการ ดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน (3) การบริหารตลาด (4) การ จัดการความรู้และข้อมูล (5) การบริหารสมาชิกวิสาหกิจ ชุมชน (6) การจัดการสินค้า หรือบริการ และ (7) ผลลัพธ์ การดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน	CEE ₂₅₇₀ คือ จำนวนวิสาหกิจชุมชนที่ ได้รับการประเมินศักยภาพในปี 2570 (แห่ง) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2570} \geq$ ร้อยละ 35	เป็นสัดส่วนร้อยละ 26.43	
3.4	010304	ผู้ประกอบการเกษตร เพิ่มขึ้นปีละ 4,000 ราย	ผู้ประกอบการเกษตร อ้างอิง จากแนวทางการพัฒนา เกษตรกรเป็นผู้ประกอบการ เกษตรของกรมส่งเสริม การเกษตร หมายถึง เกษตรกร ที่ได้รับการพัฒนาให้เป็น เกษตรกรปราดเปรี๊อง (Smart Farmer) และได้รับการ ถ่ายทอดองค์ความรู้สำหรับ ผู้ประกอบการเกษตร และมี ความสามารถในการจัดทำแผน ธุรกิจเกษตรเบื้องต้นได้	นับรวมจำนวนผู้ประกอบการเกษตรที่ เพิ่มขึ้นในแต่ละปี โดยตัวชี้วัดจะบรรลุ ค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนผู้ประกอบการ เกษตรที่เพิ่มขึ้นในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวนไม่ต่ำกว่าปีละ 4,000 ราย	ในปี 2565 ผู้ประกอบการ เกษตรมีจำนวน เพิ่มขึ้น 1,978 ราย	กรมส่งเสริม การเกษตร

หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

เป้าหมายที่ 1 การเปลี่ยนการท่องเที่ยวไทยเป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมและบริการที่มีศักยภาพอื่น

รหัสเป้าหมาย 0201

คำอธิบายเป้าหมาย

การปรับเปลี่ยนการท่องเที่ยวไทย จากการเน้นการเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยว มาเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับการท่องเที่ยว เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวคุณภาพ ผ่านการพัฒนา กิจกรรม แหล่งท่องเที่ยว สินค้า และบริการการท่องเที่ยว ให้น่าประทับใจ ได้มาตรฐาน มีความหลากหลาย รวมทั้งเชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวกับอุตสาหกรรมและบริการ อื่นที่เกี่ยวข้อง อาทิ บริการสุขภาพ และอุตสาหกรรมอาหาร

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	020101	นักท่องเที่ยวชาวไทยและ ชาวต่างชาติมีค่าใช้จ่ายต่อ วัน เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี	นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่ เดินทางไปเยือนและพำนักอยู่ ในสถานที่ต่าง ๆ ในประเทศ ไทย ซึ่งไม่ใช่ไม่ถิ่นพำนักปกติ เป็นเวลาอย่างน้อย 1 คืน แต่ น้อยกว่า 1 ปี ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายใน 7 หมวด ได้แก่ (1) ค่าที่พัก (2) ค่าอาหารและเครื่องดื่ม (3) ค่าซื้อสินค้าและของที่ ระลึก (4) ค่าใช้จ่ายเพื่อความ บันเทิง (5) ค่าบริการ ท่องเที่ยวภายในจังหวัด (6) ค่าพาหนะเดินทาง	นำข้อมูลค่าใช้จ่ายรายวันเฉลี่ยของ นักท่องเที่ยว ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทย และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ที่ได้จาก ผลการสำรวจค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยว โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างในแต่ละปี ซึ่งดำเนินการโดยสำนักงานปลัด กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาหา อัตราการเปลี่ยนแปลงเมื่อเปรียบเทียบกับ ปีก่อนหน้า โดยใช้สูตรการคำนวณ $GTE_t = \frac{TE_t - TE_{t-1}}{TE_{t-1}} \times 100$ โดยที่ GTE _t คือ อัตราการเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่าย ต่อวันของนักท่องเที่ยว (ชาวไทย/ ต่างชาติ) ในปี t (ร้อยละต่อปี)	ในปี 2562 ค่าใช้จ่ายของ นักท่องเที่ยวชาว ไทย เท่ากับ 2,916 บาท/วัน/คน โดย เพิ่มขึ้นจากปี 2561 ร้อยละ 1.77 และค่าใช้จ่ายของ นักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติในปี 2562 เท่ากับ 6,046 บาท/วัน/ คน โดยเพิ่มขึ้นจาก ปี 2561 ร้อยละ 0.12	สำนักงานปลัด กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา

หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ในจังหวัด และ (7) ค่าใช้จ่าย อื่น ๆ	TE _t คือ ค่าใช้จ่ายต่อวันของนักท่องเที่ยว (ชาวไทย/ต่างชาติ) ในปี t (บาท) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ ค่าเฉลี่ยของ GTE ₂₅₆₆ ถึง GTE ₂₅₇₀ ของทั้ง นักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ มีค่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี		
1.2	020102	อันดับดัชนีการพัฒนาการเดินทางและการท่องเที่ยว ดีขึ้น โดยมีอันดับรวม ไม่เกินอันดับที่ 25 ด้านความปลอดภัยและ การรักษาความปลอดภัย ไม่เกินอันดับที่ 50 ด้านความยั่งยืนด้าน สิ่งแวดล้อมไม่เกินอันดับที่ 50 ด้านสุขภาพและ สุขอนามัยไม่เกินอันดับที่ 50 และด้านทรัพยากร ทางวัฒนธรรมและ การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ไม่เกินอันดับที่ 25	ดัชนีการพัฒนา การเดินทางท่องเที่ยว (Travel & Tourism Development Index - TTDI) เป็นดัชนีที่จัดทำโดย World Economic Forum ประกอบด้วยการประเมิน ขีดความสามารถในการ แข่งขันด้านการเดินทางและ การท่องเที่ยวของประเทศ ต่าง ๆ ใน 17 ด้าน ซึ่งแบ่ง ออกได้เป็น 5 หมวด ได้แก่ (1) สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อ การท่องเที่ยวเดินทาง อาทิ ด้านความปลอดภัยและ การรักษาความปลอดภัย ด้านสุขภาพและสุขอนามัย (2) นโยบายและเงื่อนไขที่เอื้อ	ใช้ข้อมูลผลการจัดอันดับของประเทศไทย ตามดัชนีการพัฒนาการเดินทางและ การท่องเที่ยวในปี 2570 โดยตัวชี้วัด จะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่ออันดับของ ประเทศไทย ทั้งอันดับรวมและอันดับ ในแต่ละด้านไม่เกินอันดับตามค่า เป้าหมาย	อันดับของประเทศไทย ในปี 2564 เป็นดังนี้ - อันดับรวม 3 - ด้านความ ปลอดภัยและ การรักษาความ ปลอดภัย อันดับ ที่ 92 - ด้านความยั่งยืน ด้านสิ่งแวดล้อม อันดับที่ 97 - ด้านสุขภาพและ สุขอนามัย อันดับที่ 74	สภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum)

หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ต่อการท่องเที่ยวเดินทาง อาทิ ด้านนโยบายการเปิดประเทศ ด้านความสามารถในการแข่งขันด้านราคา (3) โครงสร้างพื้นฐาน (4) ปัจจัยผลักดันอุปสงค์ด้านการท่องเที่ยว อาทิ ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ ด้านทรัพยากรทางวัฒนธรรม ด้านทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ และ (5) ความยั่งยืนทางการท่องเที่ยวเดินทาง อาทิ ด้านความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม โดยการจัดอันดับมีขึ้นทุก ๆ 2 ปี		- ด้านทรัพยากรทางวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ อันดับที่ 32	
1.3	020103	ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว เพิ่มขึ้น 0.05 คะแนนต่อปี	ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว เป็นผลที่ได้จากการสำรวจทัศนคติและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติที่เดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งจัดทำโดยสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยมีการสำรวจความพึงพอใจของ	ใช้ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจโดยรวมของนักท่องเที่ยว ทั้งในกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติจากการสำรวจของปีปัจจุบัน มาหักลบกับค่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการสำรวจของปีก่อนหน้า โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อคะแนนความพึงพอใจของทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติในแต่ละปี ในช่วงปี	ในปี 2564 ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยเท่ากับ 4.57 คะแนน เพิ่มขึ้นจากปี 2563 0.24 คะแนน และระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว	สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (แผนวิสาหกิจ ททท. ปี 2566-2570)

หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			นักท่องเที่ยวใน 14 ประเด็น ได้แก่ (1) ประชาชน (2) มัคคุเทศก์ (3) สถานที่พักแรม (4) แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (5) บริการนำเที่ยว (6) แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (7) สนามบิน (8) ร้านขายสินค้าของที่ระลึก (9) ภัตตาคาร/ร้านอาหาร (10) แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและชายหาด (11) เว็บไซต์ Thailand Tourism Directory (12) ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (13) บริการเชิงสุขภาพ (สภาและนวดแผนไทย) และ (14) บริการขนส่งโดยรถโดยสารสาธารณะ โดยที่ค่าคะแนนความพึงพอใจอยู่ระหว่าง 1-5 (1 คะแนน หมายถึง ความพึงพอใจน้อยมาก และ 5 คะแนน หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด)	2566-2570 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าอย่างน้อย 0.05 คะแนน	ชาวต่างชาติในปี 2564 เท่ากับ 4.86 คะแนน เพิ่มขึ้นจากปี 2563 เท่ากับ 0.32 คะแนน	

หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.4	020104	จำนวนนักท่องเที่ยว กลุ่มเดินทางซ้ำเพิ่มขึ้นเฉลี่ย ร้อยละ 15 ต่อปี	นักท่องเที่ยวกลุ่มเดินทางซ้ำ หมายถึง นักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติที่เดินทางกลับมา เที่ยวในประเทศไทยซ้ำ (ไม่ใช่ การเดินทางมาเที่ยวประเทศ ไทยครั้งแรก)	ใช้สูตรการคำนวณ $GRT_t = \left(\frac{RT_t - RT_{t-1}}{RT_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ GRT_t คือ อัตราการเพิ่มขึ้นของ นักท่องเที่ยวกลุ่มเดินทางซ้ำในปี t (ร้อยละต่อปี) RT_t คือ จำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเดินทาง ซ้ำในปี t (คน) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ ค่าเฉลี่ยของ GRT_{2566} ถึง GRT_{2570} ไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 15 ต่อปี	ในปี 2562 จำนวน นักท่องเที่ยว กลุ่มเดินทางซ้ำ เท่ากับ 26.34 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 66 ของนักท่องเที่ยว ต่างชาติทั้งหมด	สำนักงานปลัด กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา (แผนวิสาหกิจ ททท. ปี 2566-2570)

หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

เป้าหมายที่ 2 การปรับโครงสร้างการท่องเที่ยวให้พึ่งพานักท่องเที่ยวในประเทศและมีการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจมากขึ้น

รหัสเป้าหมาย 0202

คำอธิบายเป้าหมาย

การส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศของนักท่องเที่ยวไทยเพื่อเพิ่มสัดส่วนของรายได้จากนักท่องเที่ยวในประเทศให้สูงขึ้น และสนับสนุนให้เกิดการกระจายตัวของการเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยเฉพาะพื้นที่เมืองท่องเที่ยวรองที่มีศักยภาพ เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นในพื้นที่

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	020201	รายได้จากการท่องเที่ยวเมืองรองเฉลี่ยทุกเมือง เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี (ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของเมืองรองทั้งหมด)	การท่องเที่ยวเมืองรอง หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในพื้นที่ 55 จังหวัด ที่ถูกจัดให้เป็นพื้นที่เมืองท่องเที่ยวรอง ตามการกำหนดของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	ใช้สูตรการคำนวณ $GR_{i,t} = \left(\frac{R_{i,t} - R_{i,t-1}}{R_{i,t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ $GR_{i,t}$ คือ อัตราการเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรอง i ในปี t (ร้อยละต่อปี) $R_{i,t}$ คือ รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรอง i ในปี t (บาท) i คือ เมืองรองทั้ง 55 จังหวัด t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 จากนั้น นำค่าที่ได้มาคำนวณโดยใช้สูตร $WAG_t = \frac{\sum_{i=1}^{55} (GR_{i,t} \times R_{i,t-1})}{\sum_{i=1}^{55} R_{i,t-1}}$	ในปี 2564 รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรองทั้งหมด เท่ากับ ร้อยละ 0.06 ล้านล้านบาท หดตัวจากปี 2563 ร้อยละ 124.14 อันเนื่องมาจากสถานการณ์โควิด-19	สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				โดยที่ WAG_t คือ ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของอัตราการเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรองทั้งหมด (ร้อยละ) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ WAG_{2566} ถึง WAG_{2570} มีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี		
2.2	020202	รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย เพิ่มขึ้น ร้อยละ 10 ต่อปี	รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย หมายถึง รายรับจากกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีถิ่นพำนักอยู่ในประเทศไทย	ใช้สูตรการคำนวณ $GTR_t = \left(\frac{TTR_t - TTR_{t-1}}{TTR_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ GTR_t คือ อัตราการเติบโตต่อปีของรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยในปี t (ร้อยละต่อปี) TTR_t คือ รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยในปี t (บาท) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ GTR_{2566} ถึง GTR_{2570} มีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี	ในปี 2565 รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยเท่ากับ 641,553 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ร้อยละ 77.75 (ขยายตัวค่อนข้างมาก เนื่องจากเป็นการฟื้นตัวจากสถานการณ์โควิด - 19)	สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.3	020203	มีชุมชนที่เป็นวิสาหกิจ เพื่อสังคม เพิ่มขึ้น เฉลี่ยปีละ 50 ชุมชน	ชุมชนที่เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคม หมายถึง ชุมชนที่มีกิจการที่ได้รับ การจดทะเบียนเป็นวิสาหกิจเพื่อ สังคม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม วิสาหกิจเพื่อสังคม พ.ศ. 2562	นับจำนวนชุมชนที่ได้รับการจดทะเบียน เป็นวิสาหกิจชุมชนในช่วงปี 2566- 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุเป้าหมายเมื่อ จำนวนเฉลี่ยต่อปีของชุมชนที่ได้รับการ จดทะเบียนเป็นวิสาหกิจชุมชน ไม่ต่ำกว่า 50 ชุมชน	ในปี 2563 ชุมชน ที่เป็นวิสาหกิจเพื่อ สังคมมีจำนวนรวม ทั้งสิ้น 29 ชุมชน	สำนักงานส่งเสริม วิสาหกิจเพื่อสังคม

หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

เป้าหมายที่ 3 การท่องเที่ยวไทยต้องมีการบริหารจัดการอย่างยั่งยืนในทุกมิติ

รหัสเป้าหมาย 0203

คำอธิบายเป้าหมาย

การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว รวมถึงผู้ให้บริการการท่องเที่ยวและบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้รับการพัฒนาบนหลักการของความยั่งยืน ซึ่งหมายความรวมถึง การคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับธรรมชาติและระบบนิเวศ การสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชน การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างเป็นธรรมให้กับท้องถิ่น การคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น และการมอบประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้กับนักท่องเที่ยว

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	020301	ผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี	มาตรฐานการท่องเที่ยวไทย หมายถึง มาตรฐานการท่องเที่ยวที่กรมการท่องเที่ยวได้จัดทำขึ้น และได้มีการประกาศกำหนดเป็นมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย โดยผู้ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการท่องเที่ยวไทยต้องผ่านการตรวจประเมินตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด และได้รับการรับรองจากกรมการท่องเที่ยว มาตรฐานการท่องเที่ยวไทยแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ (1) มาตรฐานที่พักเพื่อการท่องเที่ยว ประเภทโรงแรม	ใช้สูตรคำนวณ $GE_t = \left(\frac{TE_t - TE_{t-3}}{TE_{t-3}} \right) \times 100$ โดยที่ GE_t คือ อัตราการเติบโตของจำนวนผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย ในปี t (ร้อยละ) TE_t คือ จำนวนผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด (สะสม) ที่ได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย ณ ปี t (ราย/แห่ง) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570	ในปี 2565 ผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทยมีจำนวน 704 แห่ง/ราย	กรมการท่องเที่ยว

หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			(2) มาตรฐานที่พักเพื่อการ ท่องเที่ยว ประเภทรีสอร์ท (3) มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว (4) มาตรฐานที่พักสัมผัส วัฒนธรรมชนบท (Homestay) (5) มาตรฐานกิจกรรม และ (6) มาตรฐานสินค้าและบริการ ทั้งนี้ มาตรฐานการท่องเที่ยวไทยมี อายุ 3 ปี โดยสถานประกอบการ ต้องขอต่อทุก ๆ 3 ปี	โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ GE ₂₅₆₆ ถึง GE ₂₅₇₀ มีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี		
3.2	020302	ชุมชนท่องเที่ยวได้รับ มาตรฐานการ ท่องเที่ยวโดยชุมชน เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าปี ละ 50 ชุมชน	ชุมชนท่องเที่ยว หมายถึง ชุมชน ที่มีการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งมีการกำหนดนิยามไว้โดย กรมการท่องเที่ยว หมายถึง รูปแบบการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมให้ ชุมชน มีความเข้มแข็ง สามารถ พึ่งพาตนเองได้ และมีคุณภาพชีวิต ที่ดี โดยผ่านกระบวนการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ภายใต้ กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการกำหนดทิศทางการพัฒนา ยกระดับ คุณภาพชีวิต และการ กระจายรายได้ในท้องถิ่น	นับจำนวนชุมชนท่องเที่ยวที่ได้รับ มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชนในแต่ ละปี โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ จำนวนชุมชนท่องเที่ยวที่ได้รับมาตรฐานฯ ในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวนไม่น้อย กว่า 50 ชุมชน ในแต่ละปี	ในปี 2565 ชุมชน ท่องเที่ยวที่ได้รับ มาตรฐานการ ท่องเที่ยวโดย ชุมชน มีจำนวน 50 ชุมชน	กรมการท่องเที่ยว

หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน หมายถึง หลักเกณฑ์และการตรวจสอบการดำเนินการของกลุ่ม/องค์กรท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งมีการตรวจประเมินและรับรองโดยกรมการท่องเที่ยว โดยหลักเกณฑ์ของมาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชนมี 6 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน (2) ด้านการจัดการเศรษฐกิจ สังคม และคุณภาพชีวิตที่ดี (3) ด้านการอนุรักษ์ และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมชุมชน (4) ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืน (5) ด้านคุณภาพการบริการการท่องเที่ยวโดยชุมชน และ (6) ด้านส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ด้านการเข้าถึงตลาด และการทำงานร่วมกับผู้ประกอบการนำเที่ยวภายนอก			

หมวดหมู่ที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

เป้าหมายที่ 1 การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าประเภทต่างๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก

รหัสเป้าหมาย 0301

คำอธิบายเป้าหมาย

การสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนการใช้รถยนต์ ทั้งรถยนต์ส่วนบุคคลและรถโดยสารสาธารณะ มาเป็นรถยนต์ไฟฟ้า รวมถึงการส่งเสริมการส่งออกรถยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	030101	ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า คิดเป็นร้อยละ 26 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570 (จำนวน 282,240 คัน)	ยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง รถยนต์ประเภทรถยนต์นั่งและรถยนต์บรรทุก (กระบะ) ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ (Battery electric vehicle: BEV) หรือขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าจากเซลล์เชื้อเพลิง (Fuel cell electric vehicle: FCEV) ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง จำนวนรถยนต์ไฟฟ้าที่มีการจดทะเบียนรถยนต์ใหม่กับกรมการขนส่งทางบกในช่วงระยะเวลา 1 ปี	ใช้สูตรการคำนวณ $EVR_{2570} = \left(\frac{EV_{2570}}{AV_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ EVR_{2570} คือ สัดส่วนปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าในปี 2570 (ร้อยละ) EV_{2570} คือ จำนวนยานยนต์ไฟฟ้าที่มีการจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ในช่วงปี 2570 (คัน) AV_{2570} คือ จำนวนยานยนต์ทั้งหมดที่มีการจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ในช่วงปี 2570 (คัน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $EVR_{2570} \geq$ ร้อยละ 26 และ $EV_{2570} \geq$ 282,240 คัน	จำนวนยานยนต์ไฟฟ้าที่มีการจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ในช่วงปี 2565 มีจำนวน 9,614 คัน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของยานยนต์ทั้งหมด	กรมการขนส่งทางบก สถาบันยานยนต์

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.2	030102	ปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า คิดเป็นร้อยละ 17 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570 (จำนวน 380,250 คัน)	ปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง จำนวนรถยนต์ไฟฟ้าซึ่งได้แก่ รถยนต์ประเภทรถยนต์นั่งและรถยนต์บรรทุก (กระบะ) ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ (Battery electric vehicle: BEV) หรือขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าจากเซลล์เชื้อเพลิง (Fuel cell electric vehicle: FCEV) ที่มีการผลิตภายในประเทศ	ใช้สูตรการคำนวณ $EVPR_{2570} = \left(\frac{EVP_{2570}}{AVP_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ EVPR ₂₅₇₀ คือ สัดส่วนของการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าในปี 2570 (ร้อยละ) EVP ₂₅₇₀ คือ ปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าในปี 2570 (คัน) AVP ₂₅₇₀ คือ ปริมาณการผลิตยานยนต์ทั้งหมดในปี 2570 (คัน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ EVPR ₂₅₇₀ ≥ ร้อยละ 17 และ EVP ₂₅₇₀ ≥ 380,250 คัน	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	สถาบันยานยนต์ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
1.3	030103	ปริมาณรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลงเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 40,000 คัน ภายในปี 2570	ปริมาณรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลง หมายถึง จำนวนของรถยนต์ประเภทสันดาปภายในที่ได้รับการดัดแปลงเครื่องยนต์ให้เป็นรถไฟฟ้า และได้รับอนุญาตให้ดัดแปลงรถและอนุญาตให้ใช้รถจากกรมการขนส่งทางบก	นับจำนวนรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลงในช่วงปี 2566-2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลงในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวนรวมไม่น้อยกว่า 40,000 คัน	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	กรมการขนส่งทางบก

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.4	030104	อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราการขยายตัวของมูลค่าส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้าของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี	มูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง มูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าสำเร็จรูปของไทย มูลค่าการส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง มูลค่าการส่งออกชิ้นส่วนที่เป็นส่วนประกอบสำคัญในการขับเคลื่อนของรถยนต์ไฟฟ้า อาทิ มอเตอร์ แบตเตอรี่ อุปกรณ์ชาร์จไฟในตัวรถ	ใช้สูตรการคำนวณ $GEX_t = \left(\frac{EX_t - EX_{t-1}}{EX_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ GEX _t คือ อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้า (หรือชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้า) ในปี t (ร้อยละต่อปี) EX _t คือ มูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้า (หรือชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้า) ในปี t (ล้านบาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ GEX ₂₅₆₆ ถึง GEX ₂₅₇₀ สำหรับยานยนต์ไฟฟ้าหรือชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้า มีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ในแต่ละปี	มูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าในปี 2564 เท่ากับ 288 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ร้อยละ 63.14	กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สถาบันยานยนต์

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

เป้าหมายที่ 2 ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและมีการลงทุนเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ

รหัสเป้าหมาย 0302

คำอธิบายเป้าหมาย

ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมยานยนต์เดิมได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้สามารถเป็นผู้ผลิตในห่วงโซ่อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้า รวมทั้งมีการลงทุนเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่สำคัญสำหรับยานยนต์ไฟฟ้า อาทิ เทคโนโลยีแบตเตอรี่ เทคโนโลยีระบบอิเล็กทรอนิกส์ในยานยนต์ไฟฟ้า

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	030201	อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเป็นฐานการผลิตอันดับ 1 ในอาเซียนและอยู่อันดับ 1 ใน 10 ของโลก	อันดับการเป็นฐานการผลิตของอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เป็นการเปรียบเทียบมูลค่ารวมของการผลิตยานยนต์ทุกประเภทและชิ้นส่วนยานยนต์ทุกชนิดของไทย กับประเทศต่าง ๆ ในอาเซียนและในโลก	เปรียบเทียบมูลค่ารวมของการผลิตยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ของไทยกับประเทศต่าง ๆ ในอาเซียนและในโลก ในปี 2570	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	สถาบันยานยนต์
2.2	030202	มูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน รวมไม่น้อยกว่า 130,000 ล้านบาท ภายในปี 2570	มูลค่าส่งเสริมการลงทุน หมายถึง มูลค่าเงินลงทุนของโครงการที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมีการออกบัตรส่งเสริม มูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน นับรวมเงินลงทุนของโครงการประเภทต่าง ๆ ดังนี้ (1) โครงการผลิต Hybrid Electric Vehicle (HEV)	นับรวมมูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อมูลค่าส่งเสริมการลงทุนฯ ในช่วงปี 2566-2570 มีมูลค่ารวมไม่น้อยกว่า 130,000 ล้านบาท	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			(2) โครงการผลิต Plug-in Hybrid Electric Vehicle (PHEV) (3) โครงการผลิต Battery Electric Vehicle (BEV) และ (4) โครงการผลิตรถบัสไฟฟ้า (E-bus)			
2.3	030203	จำนวนผู้ประกอบการ ห่วงโซ่อุปทานของ ยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 14 ราย และเกิดการลงทุน เทคโนโลยีสำคัญของ ยานยนต์ไฟฟ้าใน ประเทศไทยภายในปี 2570	ผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทาน ของยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง ผู้ประกอบการที่ได้รับการ ส่งเสริมการลงทุนในกิจการผลิต รถยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน ประกอบด้วย (1) โครงการผลิต Hybrid Electric Vehicle (HEV) (2) โครงการผลิต Plug-in Hybrid Electric Vehicle (PHEV) (3) โครงการผลิต Battery Electric Vehicle (BEV) และ (4) โครงการผลิตรถ บัสไฟฟ้า (E-bus) การลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของ ยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง การลงทุนในโครงการผลิต ยานยนต์ไฟฟ้าหรือชิ้นส่วน ยานยนต์ไฟฟ้าที่ได้รับการ	นับรวมจำนวนผู้ประกอบการในห่วงโซ่ อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้าที่ได้รับการ ส่งเสริมการลงทุน และจำนวนโครงการ ที่เป็นการลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของ ยานยนต์ไฟฟ้า ในช่วงปี 2566-2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ ผู้ประกอบการฯ ที่ได้รับการส่งเสริมการ ลงทุนในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวนไม่ น้อยกว่า 14 ราย และมีโครงการที่เป็น การลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ ไฟฟ้าในช่วงปี 2566-2570 อย่างน้อย 1 โครงการ	ณ เดือนเมษายน 2565 ผู้ประกอบการใน ห่วงโซ่อุปทานของ ยานยนต์ไฟฟ้าที่ ได้รับการส่งเสริม การลงทุนมีจำนวน ทั้งหมด 30 ราย	สำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริม การลงทุน

หมวดหมู่ที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ส่งเสริมการลงทุน โดยมีการใช้เทคโนโลยีที่ได้รับการพัฒนาขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่มีความสำคัญต่อระบบขับเคลื่อนของยานยนต์ไฟฟ้า			
2.4	030204	สัดส่วนจำนวนผู้ประกอบการเดิมที่สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี 2570	ผู้ประกอบการเดิม หมายถึง ผู้ประกอบการในกลุ่มเครื่องยนต์และระบบส่งกำลังของรถยนต์สันดาปภายใน ธุรกิจใหม่ หมายถึง ธุรกิจในช่วงโซ่อุปทานยานยนต์ไฟฟ้าหรือธุรกิจประเภทอื่น ๆ	ใช้สูตรการคำนวณ $NER_{2566-2570} = \left(\frac{NE_{2566-2570}}{OE_{2566}} \right) \times 100$ โดยที่ $NER_{2566-2570}$ คือ สัดส่วนของผู้ประกอบการเดิมที่มีการปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่ในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) $NE_{2566-2570}$ คือ จำนวนผู้ประกอบการเดิมที่มีการปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่ในช่วงปี 2566-2570 (ราย) OE_{2565} คือ จำนวนผู้ประกอบการเดิมทั้งหมด ณ สิ้นปี 2565 (ราย) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $NER_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 10	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สถาบันยานยนต์ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
2.5	030205	จำนวนแรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้า และเข้ามาเป็น	แรงงานเดิม หมายถึง แรงงานในอุตสาหกรรมยานยนต์	นับรวมจำนวนแรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้า และเข้ามาเป็นแรงงานในอุตสาหกรรมใหม่ทั้งหมดในช่วงปี 2566-2570	อยู่ระหว่างการจัดรวบรวมข้อมูล	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน)

หมวดหมู่ที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		แรงงานใน อุตสาหกรรมใหม่ เพิ่มขึ้น 5,000 คน ภายในปี 2570	อุตสาหกรรมใหม่ หมายถึง อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและ ยานยนต์สมัยใหม่	โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ แรงงานข้างต้นมีจำนวนรวมไม่ต่ำกว่า 5,000 คน		สถาบันยานยนต์ สำนักงาน คณะกรรมการนโยบาย เขตพัฒนาพิเศษ ภาคตะวันออก

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

เป้าหมายที่ 3 การสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ

รหัสเป้าหมาย 0303

คำอธิบายเป้าหมาย

การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนของอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าในทุกมิติ อาทิ โครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน การวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม แรงงาน มาตรฐาน ด้านคุณสมบัติและความปลอดภัย

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	030301	มูลค่าการลงทุนด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และ นวัตกรรมที่เกี่ยวข้อง กับยานยนต์ เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20 ต่อปี	มูลค่าการลงทุนด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม หมายถึง ค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา อาทิ การค้นคว้าองค์ความรู้ หรือการใช้ประโยชน์จากองค์ ความรู้ การออกแบบ การ พัฒนาผลิตภัณฑ์ การปรับปรุง กระบวนการผลิตและ การให้บริการ	ใช้สูตรการคำนวณ $GRD_t = \left(\frac{RD_t - RD_{t-1}}{RD_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ GRD _t คือ อัตราการขยายตัวของ มูลค่าการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและนวัตกรรมที่ เกี่ยวข้องกับยานยนต์ในปี t (ร้อยละ) RD _t คือ มูลค่าการลงทุนด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและ นวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ในปี t (ล้านบาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ RD _t ในช่วงปี 2566-2570 มีค่าไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 20 ในแต่ละปี	มูลค่าการลงทุนด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและ นวัตกรรมที่เกี่ยวข้อง กับยานยนต์ในปี 2563 มีมูลค่า 8,608 ล้าน บาท ลดลงจากปี 2562 ร้อยละ 13.40	สำนักงานนโยบาย การอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและ นวัตกรรมแห่งชาติ

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.2	030302	แรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้า มีจำนวนไม่น้อยกว่า 30,000 คน ภายในปี 2570	การพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง การฝึกอบรมเพื่อยกระดับฝีมือแรงงานในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าหรือชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้า	นับรวมจำนวนแรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้า ในช่วงปี 2566-2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนแรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้าในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวนรวมไม่ต่ำกว่า 30,000 คน	ในปี 2564 จำนวนแรงงานที่จบการฝึกทักษะฝีมือแรงงานในด้านยานยนต์สมัยใหม่ มีจำนวน 2,725 คน	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) สถาบันยานยนต์ สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
3.3	030303	จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็วเพิ่มขึ้น 5,000 หัวจ่าย ภายในปี 2570	สถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็ว หมายถึง สถานีให้บริการอัดประจุไฟฟ้าสำหรับยานยนต์ไฟฟ้า ที่มีหัวจ่ายแบบธรรมดาด้วยไฟฟ้ากระแสสลับ (AC Charger) หรือหัวจ่ายแบบเร็วด้วยไฟฟ้ากระแสตรง (DC Charger)	นับรวมจำนวนหัวจ่ายของสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ ทั้งหัวจ่ายแบบธรรมดาและหัวจ่ายแบบเร็ว ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นในช่วงปี 2566-2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนหัวจ่ายที่มีการติดตั้งในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวนรวมไม่ต่ำกว่า 5,000 หัวจ่าย	ณ วันที่ 20 กันยายน 2565 จำนวนหัวจ่ายของสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ ทั้งหัวจ่ายแบบธรรมดาและหัวจ่ายแบบเร็ว มีจำนวนรวม 3,346 หัวจ่าย	สมาคมยานยนต์ไฟฟ้าไทย สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน
3.4	030304	จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้า เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 15 ฉบับต่อปี	มาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้า หมายถึง มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้า ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 9 กลุ่ม	นับจำนวนมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้าที่มีการประกาศใช้ในแต่ละปี ในช่วงปี 2566-2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนมาตรฐานที่มีการประกาศใช้ มีจำนวนไม่ต่ำกว่า 15 ฉบับต่อปี	ณ เดือนธันวาคม 2565 มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้าที่มีการประกาศใช้แล้วมีจำนวนรวม 56 ฉบับ	สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ได้แก่ (1) เตาเสียบและเตารับ ของยานยนต์ไฟฟ้า (2) ระบบ ประจุไฟฟ้าของยานยนต์ไฟฟ้า (3) ความปลอดภัยของยาน ยนต์ไฟฟ้า (4) สมรรถนะของ ยานยนต์ไฟฟ้า (5) มอเตอร์ สำหรับยานยนต์ไฟฟ้า (6) เซลล์แบตเตอรี่สำหรับยาน ยนต์ไฟฟ้า (7) อุปกรณ์อื่น ๆ ของยานยนต์ไฟฟ้า (8) ระบบสื่อสารของยานยนต์ ไฟฟ้า และ (9) อื่น ๆ อาทิ มาตรฐานที่เกี่ยวกับยานยนต์ อัจฉริยะ เช่น ระบบตรวจจับ คนเดินถนน			
3.5	030305	มลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองที่มีขนาด เล็กกว่า 2.5 ไมครอน) และ ปริมาณการปล่อย ก๊าซเรือนกระจกใน ภาคคมนาคมขนส่ง ลดลงร้อยละ 4 ต่อปี	ปริมาณฝุ่นละอองที่มีขนาด เล็กกว่า 2.5 ไมครอน (PM2.5) ในภาคคมนาคม ขนส่ง วัดโดยใช้ปริมาณการใช้น้ำมันดีเซลในภาคขนส่งทางบกเป็นตัวชี้วัดเทียบเคียง เนื่องจากไม่มีการเก็บข้อมูล ปริมาณ PM2.5 แยกตาม แหล่งกำเนิด โดยการใช้น้ำมัน ดีเซลเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุด	ใช้สูตรการคำนวณ $DPT_t = \left(\frac{PT_{t-1} - PT_t}{PT_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ DPT _t คือ สัดส่วนที่ลดลงของปริมาณ การใช้น้ำมันดีเซลในภาคขนส่งทางบก หรือ สัดส่วนที่ลดลงของปริมาณการ ปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในภาค คมนาคมขนส่งในปี t (ร้อยละ)	ปริมาณการใช้น้ำมัน ดีเซลในภาคขนส่งทาง บก ในปี 2564 เท่ากับ 15,348 ล้านลิตร ลดลงจากปี 2563 ร้อยละ 3.8 และ ปริมาณการปล่อยก๊าซ คาร์บอนไดออกไซด์ใน ภาคคมนาคมขนส่ง ในปี 2565 เท่ากับ 79.57 ล้านตัน เพิ่มขึ้น	กรมธุรกิจพลังงาน สำนักงานนโยบายและ แผนพลังงาน

หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ของ PM2.5 ในภาคคมนาคมขนส่ง ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่ง วัดเฉพาะก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิงฟอสซิลทุกประเภทในภาคคมนาคมขนส่ง	PT_t คือ ปริมาณการใช้น้ำมันดีเซลในภาคขนส่งทางบกในปีปัจจุบัน (ล้านลิตร) หรือ ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในภาคคมนาคมขนส่งในปี t (ล้านตัน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ DPT₂₅₆₆ ถึง DPT₂₅₇₀ สำหรับทั้งน้ำมันดีเซลและก๊าซเรือนกระจกมีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ในแต่ละปี	จากปี 2564 ร้อยละ 14.88	

หมวดหมู่ที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

เป้าหมายที่ 1 ไทยมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพ

รหัสเป้าหมาย 0401

คำอธิบายเป้าหมาย

สินค้าและบริการสุขภาพของไทยได้รับการส่งเสริมและต่อยอด โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี นวัตกรรม ทรัพยากร อัตลักษณ์ และองค์ความรู้ ที่หลากหลายของไทย เพื่อยกระดับมาตรฐานและพัฒนาศักยภาพในการสร้างรายได้ให้เพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	040101	สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของ สินค้าและบริการ สุขภาพต่อผลิตภัณฑ์ มวลรวมในประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 1.7	มูลค่าเพิ่มของสินค้าและ บริการสุขภาพ หมายถึง มูลค่าเพิ่มที่มาจาก ประกอบกิจกรรมภายใน ประเทศของอุตสาหกรรม การแพทย์และสุขภาพ อาทิ การผลิตยาและเวชภัณฑ์ เครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ทาง การแพทย์ ผลิตภัณฑ์เสริม สุขภาพ บริการทางการแพทย์ รวมถึงการให้บริการต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมด้าน สุขภาพ	ใช้สูตรการคำนวณ $HVAR_{2570} = \left(\frac{HVA_{2570}}{GDP_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ $HVAR_{2570}$ คือ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของ สินค้าและบริการสุขภาพต่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี 2570 (ร้อยละ) HVA_{2570} คือ มูลค่าเพิ่มของสินค้าและ บริการสุขภาพในปี 2570 (บาท) GDP_{2570} คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศในปี 2570 (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $HVAR_{2570} \geq$ ร้อยละ 1.7	ในปี 2565 สัดส่วน มูลค่าเพิ่มของสินค้า และบริการสุขภาพ ต่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 1.33	สศช. กระทรวงพาณิชย์

หมายเหตุที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

เป้าหมายที่ 2 องค์ความรู้ด้านการแพทย์และสาธารณสุขมีศักยภาพ เอื้อต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าและบริการทางสุขภาพ

รหัสเป้าหมาย 0402

คำอธิบายเป้าหมาย

องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการแพทย์และสาธารณสุข ได้รับการพัฒนาและนำไปใช้ต่อยอดในเชิงพาณิชย์เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้าและบริการทางสุขภาพ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	040201	มูลค่าการนำเข้า ครุภัณฑ์ทางการแพทย์ ลดลงไม่น้อย กว่าร้อยละ 20 (20,000 ล้านบาท) เมื่อสิ้นสุดแผน	มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ ทางการแพทย์ หมายถึง มูลค่าการนำเข้าสินค้าจาก ต่างประเทศที่เป็นสิ่งของที่มี ลักษณะคงทนถาวรใช้ในทาง การแพทย์ มีอายุการใช้งาน มากกว่า 1 ปี อาทิ รถเข็น ผู้ป่วย เตียงคนไข้ เครื่องเอกซเรย์ เครื่อง วินิจฉัยโรคด้วยไฟฟ้า อุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ทาง วิทยาศาสตร์การแพทย์/ ศัลยกรรม/ทันตกรรม	ใช้สูตรการคำนวณ $MEIR_{2566-2570} = \left(\frac{MEI_{2565} - MEI_{2570}}{MEI_{2565}} \right) \times 100$ โดยที่ $MEIR_{2566-2570}$ คือ อัตราการ เปลี่ยนแปลงของมูลค่าการนำเข้า ครุภัณฑ์ทางการแพทย์ในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) MEI คือ มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ ทางการแพทย์ในปีนั้น ๆ (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $MEIR_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 20 และ $MEI_{2565} - MEI_{2570} \geq 20,000$ ล้าน บาท	ในปี 2565 มูลค่า การนำเข้าครุภัณฑ์ ทางการแพทย์เท่ากับ 200,065.5 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ร้อยละ 32.88 (150,566.59 ล้าน บาท)	กระทรวงพาณิชย์

หมายเหตุที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

เป้าหมายที่ 3 ประชาชนไทยได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสุขภาพ

รหัสเป้าหมาย 0403

คำอธิบายเป้าหมาย

ประชาชนไทยสามารถเข้าถึงบริการทางการแพทย์และสุขภาพตามความจำเป็นได้อย่างครอบคลุมทั่วถึง โดยค่าใช้จ่ายจากการเข้ารับบริการสุขภาพไม่เป็นภาระทางการเงินจนทำให้ต้องหลีกเลี่ยงการเข้ารับบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่	รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
3.1	040301	สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมด ไม่เกินร้อยละ 12	ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือน หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่ครัวเรือนทั้งหมดใช้ในการรักษาสุขภาพในรอบ 1 ปี ซึ่งได้แก่ ค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายในการซื้อยาและเวชภัณฑ์ ค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมด หรือ รายจ่ายรวมด้านสุขภาพ (Total Health Expenditure: THE) เป็นยอดรวมของรายจ่ายของประเทศในการดำเนินการด้านสุขภาพและรายจ่ายเพื่อการลงทุนด้านสุขภาพในรอบ 1 ปี โดยครอบคลุมรายจ่ายที่เกิดขึ้นจากการให้บริการด้านสุขภาพ รวมทั้งรายจ่ายในการดำเนินงาน และรายจ่ายสะสม	ใช้สูตรการคำนวณ $HHER_{2570} = \left(\frac{HHE_{2570}}{AHE_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ $HHER_{2570}$ คือ สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมดในประเทศไทยในปี 2570 (ร้อยละ) HHE_{2570} คือ ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือน (บาท) AHE_{2570} คือ ค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมด (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $HHER_{2570} \leq$ ร้อยละ 12	ในปี 2565 ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนคิดเป็นร้อยละ 11.64 ของค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมด	- รายงานค่าใช้จ่ายครัวเรือน จากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ - บัญชีรายจ่ายสุขภาพแห่งชาติ สำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ (IHPP) จากกระทรวงสาธารณสุข - National Health Account จากองค์การอนามัยโลก (WHO)

หมายเหตุที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ทุนจากแหล่งการคลังทั้ง ภาครัฐและนอกภาครัฐ รายจ่ายสำหรับสินค้าและ บริการที่มีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อสุขภาพ นอกจากนี้ ยังรวมถึงรายจ่ายเพื่อการ สะสมทุน ได้แก่ รายจ่ายหมวด ครุภัณฑ์ ค่าซื้อที่ดิน ค่า ก่อสร้างสิ่งปลูกสร้าง สถานพยาบาล ในภาค สาธารณสุข โดยอ้างอิงตาม ข้อเสนอแนะขององค์การอนามัย โลก			

หมายเหตุที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

เป้าหมายที่ 4 ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพมีความพร้อมรองรับภัยคุกคามสุขภาพ

รหัสเป้าหมาย 0404

คำอธิบายเป้าหมาย

ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพ โดยเฉพาะการควบคุมและจัดการโรคระบาด ได้รับการปรับปรุงในด้านโครงสร้าง ระบบ อุปกรณ์ และกำลังคน ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่อาจเกิดต่อระบบสาธารณสุขและเศรษฐกิจของประเทศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
4.1	040401	การประเมินผล สมรรถนะหลักในการ ปฏิบัติตามกฎอนามัย ระหว่างประเทศ ทุก ตัวชี้วัด มีค่าไม่ต่ำกว่า 4	สมรรถนะหลักตามกฎหมาย ระหว่างประเทศ ประกอบด้วย สมรรถนะด้านต่าง ๆ ของ ระบบสาธารณสุข ซึ่งจะทำ การประเมินทุก 5 ปี โดย ผู้เชี่ยวชาญภายนอกประเทศ ร่วมกัน (Joint External Evaluation หรือ JEE) ดังนี้ 1. ด้านกฎหมายและนโยบาย 2. ด้านกลไกประสานความ ร่วมมือ 3. ด้านการเฝ้าระวังทาง ระบาดวิทยา 4. ด้านการตอบโต้ภาวะ ฉุกเฉินทางสาธารณสุข 5. ด้านการเตรียมความพร้อม ในการรองรับภัยฉุกเฉินด้าน สาธารณสุข	ใช้ข้อมูลจากผลการรายงาน การประเมินผลสมรรถนะหลักในการ ปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศ ของไทย รอบการประเมินปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมาย เมื่อคะแนนของตัวชี้วัดทุกตัวภายใต้ 8 สมรรถนะหลัก ในการประเมิน รอบปี 2570 มีคะแนนไม่ต่ำกว่า 4	อยู่ระหว่างขั้นตอน การประเมินของ ปี 2565	กรมควบคุมโรค

หมวดหมู่ที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			6. ด้านการสื่อสารความเสี่ยง 7. ด้านการพัฒนาบุคลากร 8. ด้านการพัฒนา ห้องปฏิบัติการ			

หมวดหมู่ที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

เป้าหมายที่ 1 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนในภูมิภาค

รหัสเป้าหมาย 0501

คำอธิบายเป้าหมาย

ไทยมีบทบาทสำคัญในการขยายโอกาสและเชื่อมโยงการค้าการลงทุนระหว่างภายในภูมิภาคกับภายนอกภูมิภาค ผ่านการพัฒนาหุ้นส่วนเศรษฐกิจ และความตกลงด้านการค้าและการลงทุนกับประเทศต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกภูมิภาค รวมถึงการมีระบบอำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่	รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
1.1	050101	อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (IMD) มีอันดับดีขึ้น	อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศในด้านเศรษฐกิจ โดยสถาบันการจัดการนานาชาติ (International Institute for Management Development: IMD) โดยการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศในด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วย การประเมิน 5 ปัจจัยย่อย ได้แก่ (1) เศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic economy) (2) การค้าระหว่างประเทศ	ใช้ข้อมูลจากรายงานการประเมินอันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ ของ IMD โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่ออันดับของประเทศไทยในปี 2570 ดีกว่าอันดับในปี 2565	ในปี 2565 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจของไทยอยู่ในอันดับที่ 34	สถาบันการจัดการนานาชาติ

หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			(International trade) (3) การลงทุนระหว่างประเทศ (International investment) (4) การจ้างงาน (Employment) (5) ระดับ ราคา (Prices)			

หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประเทศการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

เป้าหมายที่ 2 ไทยเป็นห่วงโซ่อุปทานของภูมิภาค

รหัสเป้าหมาย 0502

คำอธิบายเป้าหมาย

ไทยมีความสำคัญต่อการผลิตสินค้าและบริการต่าง ๆ ของภูมิภาค โดยการผลิตของไทยมีความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	050201	1) มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปี หรือ 2) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 27 ต่อปี	1) การขยายตัวของมูลค่าการลงทุนรวมในประเทศ หมายถึง การขยายตัวของมูลค่าของการลงทุนจากทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกิดขึ้นในประเทศ ได้แก่ การสะสมทุนถาวร (Gross fixed capital formation) ประกอบด้วย การก่อสร้าง และการลงทุนในเครื่องจักรเครื่องมือ ทั้งนี้ อัตราการขยายตัวของมูลค่าการลงทุนรวมในประเทศ จะคำนวณโดยใช้มูลค่าที่แท้จริง โดยไม่นำผลของเงินเฟ้อเข้ามาเกี่ยวข้อง 2) การลงทุนรวม หมายถึง มูลค่าของการลงทุนจากทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกิดขึ้นในประเทศ ซึ่งประกอบด้วย 2	1) อัตราการขยายตัวเฉลี่ยของมูลค่าการลงทุนรวมในประเทศ ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $AGI_{2566-2570} = \frac{\left[\left(\frac{TI_{2566} - TI_{2565}}{TI_{2565}}\right) + \dots + \left(\frac{TI_{2570} - TI_{2569}}{TI_{2569}}\right)\right] \times 100}{5}$ โดยที่ $AGI_{2566-2570}$ คือ อัตราการขยายตัวเฉลี่ยของมูลค่าการลงทุนรวมในประเทศในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) TI คือ มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศในปีนั้น ๆ (ล้านบาท) 2) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศเฉลี่ย ใช้สูตรการคำนวณดังนี้	1) ในปี 2564 มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศขยายตัวร้อยละ 3.1 2) ในปี 2564 สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศคิดเป็นร้อยละ 28.6	สศช.

หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประเทศการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ส่วน ได้แก่ (1) การสะสมทุนถาวร (Gross fixed capital formation) ประกอบด้วย การก่อสร้าง และการลงทุนในเครื่องจักรเครื่องมือ และ (2) ส่วนเปลี่ยนสินค้าคงเหลือ (Change in Inventory) ทั้งนี้ สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศ จะคำนวณโดยใช้มูลค่า ณ ราคาประจำปี (Current market prices)	$API_{2566-2570} = \left[\frac{\left(\frac{TI_{2566}}{GDP_{2566}} \right) + \dots + \left(\frac{TI_{2570}}{GDP_{2570}} \right)}{5} \right] \times 100$ โดยที่ $API_{2566-2570}$ คือ สัดส่วนการลงทุนต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศเฉลี่ยในช่วงปี 2566-2570 TI คือ มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศในปีนั้น ๆ (ล้านบาท) GDP คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปีนั้น ๆ (ล้านบาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $AGI_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 6 หรือ $API_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 27		
2.2	050202	1) มูลค่าการส่งออกสินค้าของไทยกับประเทศทั่วโลก ขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ต่อปี หรือ 2) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทย	มูลค่าการส่งออกสินค้า หมายถึง มูลค่าของสินค้าที่ประเทศต้นทางส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยคิดจากราคาของสินค้า ณ ท่าเรือต้นทาง (F.O.B) ซึ่งไม่รวมค่าระวางเรือ และค่าประกันภัยเพื่อคุ้มครองความเสี่ยงต่อ	1) อัตราการขยายตัวเฉลี่ยของมูลค่าส่งออกของไทย ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $GEX_{2566-2570} = \frac{\left[\left(\frac{EX_{2566} - EX_{2565}}{EX_{2565}} \right) + \dots + \left(\frac{EX_{2570} - EX_{2569}}{EX_{2569}} \right) \right]}{5} \times 100$	1) ในปี 2565 มูลค่าการส่งออกสินค้าของไทยกับประเทศทั่วโลกขยายตัวร้อยละ 16.1 2) ในปี 2564 สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการ	กระทรวงพาณิชย์ การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (UNCTAD)

หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประเทศการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		ต่อการเติบโตของ ปริมาณการส่งออก สินค้าของโลกเฉลี่ย ไม่น้อยกว่า 1.5 ต่อปี	ความเสียหายของสินค้าจาก ท่าเรือต้นทาง การเติบโตของปริมาณการ ส่งออกสินค้า คำนวณโดยใช้ ข้อมูลดัชนีปริมาณการส่งออก สินค้า (Export volume index) ของ UNCTAD ซึ่ง ได้มาจากสัดส่วนระหว่างดัชนี มูลค่าการส่งออกกับดัชนีราคา สินค้าส่งออก	โดยที่ GEX ₂₅₆₆₋₂₅₇₀ คือ อัตราการขยายตัว เฉลี่ยต่อปีของมูลค่าการส่งออกสินค้า ของไทยในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) EX คือ มูลค่าการส่งออกสินค้าของไทย ในปีนั้น ๆ (ล้านบาท) 2) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการ ส่งออกสินค้าของไทยต่อการเติบโตของ ปริมาณการส่งออกสินค้าของโลกโดย เฉลี่ย ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $RIV_{2566-2570} = \frac{1}{5} \times \left[\frac{\left(\frac{TVI_{2566} - TVI_{2565}}{TVI_{2565}} \right)}{\left(\frac{WVI_{2566} - WVI_{2565}}{WVI_{2565}} \right)} + \dots \right]$ โดยที่ RIV ₂₅₆₆₋₂₅₇₀ คือ สัดส่วนการเติบโตเฉลี่ย ของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทย ต่อการเติบโตของปริมาณการส่งออก สินค้าของโลกในช่วงปี 2566-2570 TVI คือ ดัชนีปริมาณการส่งออกสินค้า ของไทยในปีนั้น ๆ	ส่งออกสินค้าของ ไทยต่อการเติบโต ของปริมาณการ ส่งออกสินค้าของโลก คิดเป็น 2.0	

หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประเทศการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				WVI คือ ดัชนีปริมาณการส่งออกสินค้า ของโลกในปีนั้น ๆ โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $GEX \geq 7$ หรือ $RIV \geq 1.5$		

หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประเทศการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

เป้าหมายที่ 3 ไทยเป็นประตูและทางเชื่อมโครงข่ายคมนาคมและโลจิสติกส์ของภูมิภาค

รหัสเป้าหมาย 0503

คำอธิบายเป้าหมาย

ไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมขนส่งและสิ่งอำนวยความสะดวก สามารถเป็นจุดเชื่อมต่อที่สำคัญของโครงข่ายโลจิสติกส์ภายในภูมิภาค รวมทั้งมีการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่ช่วยให้ระบบการขนส่งสินค้าและโลจิสติกส์ทั้งภายในและระหว่างประเทศมีประสิทธิภาพและมีต้นทุนที่ต่ำลง

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	050301	ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศของประเทศไทย อยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25 หรือคะแนนไม่ต่ำกว่า 3.60	ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทย เป็นการประเมินประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ระหว่างประเทศ (International Logistics Performance Index) ของประเทศต่าง ๆ ซึ่งจัดทำโดยธนาคารโลก โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจความพึงพอใจในประสิทธิภาพของระบบโลจิสติกส์ของแต่ละประเทศใน 6 ด้าน ได้แก่ พิธีการศุลกากร โครงสร้างพื้นฐาน การเตรียมการขนส่งระหว่างประเทศ สมรรถนะผู้ให้บริการโลจิสติกส์ทั้งภาครัฐและธุรกิจ ความตรงต่อเวลา	ใช้ข้อมูลจากรายงานการวัดประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของธนาคารโลก โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของไทยในปี 2570 อยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25 หรือมีคะแนนไม่ต่ำกว่า 3.60	ในปี 2561 ดัชนีวัดประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 32 และมีคะแนน 3.41 คะแนน	ธนาคารโลก

หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประเทศการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ของการบริการ และระบบ การติดตามและตรวจสอบ			
3.2	050302	สัดส่วนต้นทุน โลจิสติกส์ของประเทศ ไทยต่อผลิตภัณฑ์ มวลรวมในประเทศ น้อยกว่าร้อยละ 11	ต้นทุนโลจิสติกส์ หมายถึง ต้นทุนค่าขนส่งสินค้า การเก็บ รักษาสินค้าคงคลัง และ การบริหารจัดการในระบบ การขนส่ง	ใช้สูตรการคำนวณ $LCR_{2570} = \left(\frac{LCR_{2570}}{GDP_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ LCR_{2570} คือ สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม ในประเทศในปี 2570 (ร้อยละ) LC_{2570} คือ ต้นทุนโลจิสติกส์ของ ประเทศไทยในปี 2570 (บาท) GDP คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ในปี 2570 (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $LCR_{2570} < \text{ร้อยละ } 11$	ในปี 2564 สัดส่วน ต้นทุนโลจิสติกส์ของ ประเทศไทยต่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 13.8	สศช.

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

เป้าหมายที่ 1 เศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

รหัสเป้าหมาย 0601

คำอธิบายเป้าหมาย

การขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในรูปแบบดิจิทัลเป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มผลผลิต พัฒนาประสิทธิภาพ ปรับปรุงรูปแบบการประกอบกิจการ รวมถึงการสร้างสรรคโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ ที่ทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาการบริหารงานภาครัฐและการให้บริการสาธารณะในด้านต่าง ๆ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	060101	สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของ อุตสาหกรรม เทคโนโลยีดิจิทัลต่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศเพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 30 ภายในปี 2570	อุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัล ประกอบด้วย อุตสาหกรรมการผลิตและการให้บริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ 1) อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ได้แก่ Digital Content, Digital Platform, Software อุตสาหกรรมและบริการโทรคมนาคม 2) อุปกรณ์อัจฉริยะและอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ ได้แก่ หุ่นยนต์ โดรน Smart Phone Smart Watch Smart TV	ใช้สูตรการคำนวณ $DVAR_{2570} = \left(\frac{DVA_{2570}}{GDP_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ $DVAR_{2570}$ คือ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี 2570 (ร้อยละ) DVA_{2570} คือ มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลในประเทศไทยในปี 2570 (บาท) GDP_{2570} คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี 2570 (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $DVAR_{2570} \geq$ ร้อยละ 30	สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี 2561 คิดเป็นร้อยละ 9.2	สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจดิจิทัลและสังคม สศช.

หมวดหมู่ที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			Wafer Fabrication Semiconductor IC Design 3) ระบบอัจฉริยะ ได้แก่ Smart Factory, Smart Hospital, Smart Home			
1.2	060102	มีกระดานข้อมูลดิจิทัล ของภาครัฐที่สามารถ ติดตามจำนวน ธุรกรรมงานบริการ ภาครัฐที่ปรับเปลี่ยน เป็นดิจิทัลได้ภายในปี 2566 และงานบริการ ภาคประชาชนของ ภาครัฐต้องปรับ เปลี่ยนเป็นดิจิทัล ทั้งหมดภายในปี 2570	กระดานข้อมูลดิจิทัล หมายถึง ซอฟต์แวร์ที่ช่วยใน การเชื่อมโยง วิเคราะห์ และ แสดงผลข้อมูลในเชิงรูปภาพ (Data visualization) ที่เข้าใจ ง่าย การปรับเปลี่ยนงานบริการ ของภาครัฐเป็นดิจิทัล ได้แก่ การปรับเปลี่ยนช่องทางการ ให้บริการของภาครัฐใน กระบวนการต่าง ๆ มาเป็น ช่องทางออนไลน์เพื่อให้ การให้บริการมีความสะดวก และรวดเร็ว อาทิ การแจ้ง ข้อมูลข่าวสาร การติดต่อ ขอรับบริการ การยื่นเอกสาร การออกเอกสารหลักฐานของ ทางราชการ การชำระ ค่าบริการ	ใช้การรายงานข้อมูลจากสำนักงาน พัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน) (สพร.) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมาย เมื่อมีการพัฒนากระดานข้อมูลดิจิทัลฯ แล้วเสร็จภายในปี 2566 และงาน บริการประชาชนทั้งหมดของภาครัฐมี การปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลแล้วเสร็จ ภายในปี 2570	อยู่ระหว่างการ พัฒนาการจับเก็บ ข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการ พัฒนาระบบราชการ

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.3	060103	มูลค่าของค่าใช้จ่าย ทางการวิจัยและ พัฒนาด้านนวัตกรรม เพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อย ร้อยละ 5 ของปีฐาน ภายในปี 2570	ค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและ พัฒนาด้านนวัตกรรม หมายถึง ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ใช้ ไปเพื่อการวิจัยและพัฒนา นวัตกรรม ทั้งที่ดำเนินการโดย หน่วยงานภาครัฐกิจ สถาบันการศึกษา หน่วยงาน ภาครัฐ และหน่วยงาน ภาคเอกชนที่ไม่แสวงหาผล กำไร ปีฐาน หมายถึง ปี 2563	ใช้สูตรการคำนวณ $RRD_{2570} = \left(\frac{RD_{2570} - RD_{2563}}{RD_{2563}} \right) \times 100$ โดยที่ RRD_{2570} คือ สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของมูลค่า ค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาด้าน นวัตกรรมในปี 2570 เมื่อเทียบกับปี ฐาน (ร้อยละ) RD คือ ค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและ พัฒนาด้านนวัตกรรมในปีนั้น ๆ (ล้าน บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $RRD_{2570} \geq$ ร้อยละ 5	มูลค่าของค่าใช้จ่าย ทางการวิจัยและ พัฒนาด้านนวัตกรรม ในปี 2563 เท่ากับ 1.77 ล้านบาท	สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ
1.4	060104	มีบริการอินเทอร์เน็ต ความเร็วสูงที่สามารถ เข้าถึงและพร้อมใช้แก่ ประชาชนโดย ครอบคลุมพื้นที่ทุก หมู่บ้าน พื้นที่ชุมชน และสถานที่ท่องเที่ยว	บริการอินเทอร์เน็ตความเร็ว สูง ได้แก่ การให้บริการ อินเทอร์เน็ตที่มีความเร็วของ การรับส่งข้อมูลขั้นต่ำอยู่ที่ 256 กิโลบิตต่อวินาที บริการอินเทอร์เน็ตความเร็ว สูงที่สามารถเข้าถึงและพร้อม ใช้ หมายถึง บริการ อินเทอร์เน็ตความเร็วสูงที่ ผู้ใช้งานสามารถเชื่อมต่อ คอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์มือ ถือเข้ากับระบบอินเทอร์เน็ตได้	ใช้การรายงานข้อมูลจากกระทรวง ดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม โดยตัวชี้วัดจะบรรลุเป้าหมายเมื่อมี การให้บริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ที่สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้ในทุก หมู่บ้านและเขตเทศบาลทั่วประเทศ ทุกชุมชนในกรุงเทพมหานคร และ สถานที่ท่องเที่ยวทุกแห่ง	ในปี 2565 สัดส่วน ของหมู่บ้าน เขต เทศบาล ชุมชนใน กรุงเทพมหานคร และสถานที่ ท่องเที่ยวที่มีบริการ อินเทอร์เน็ต ความเร็วสูงที่สามารถ เข้าถึงและพร้อมใช้ คิดเป็นร้อยละ 19.15	สำนักงานคณะกรรมการ กิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และ กิจการโทรคมนาคม แห่งชาติ

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			โดยสะดวกและให้สัญญาณที่มีคุณภาพและต่อเนื่อง สถานที่ท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่ทุกจังหวัดทั่วประเทศ ตามรายชื่อที่ปรากฏบนเว็บไซต์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย			

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

เป้าหมายที่ 2 การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศเพิ่มขึ้น

รหัสเป้าหมาย 0602

คำอธิบายเป้าหมาย

การพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้าดั้งเดิม ไปสู่อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ ซึ่งได้แก่ ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความสามารถในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์และประมวลผล และเชื่อมต่อกับอุปกรณ์อื่น ๆ ได้ รวมถึงการผลักดันให้อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะมีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	060201	สัดส่วนการส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศ คิดเป็นร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด ภายในปี 2570	การส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ หมายถึง การส่งออกชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความสามารถในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์และประมวลผล และเชื่อมต่อกับอุปกรณ์อื่น ๆ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มต้นน้ำ เช่น แผงวงจรรวม เซ็นเซอร์ ระบบเครื่องกลไฟฟ้าจุลภาค (Micro Electro Mechanical Systems: MEMs) อุปกรณ์สารกึ่งตัวนำเชิงแสง (Optical Semiconductor) และอุปกรณ์สารกึ่งตัวนำไอโอที	ใช้สูตรการคำนวณ $SEER_{2570} = \left(\frac{SEE_{2570}}{EEE_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ SEER₂₅₇₀ คือ สัดส่วนมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะในปี 2570 (ร้อยละ) SEE₂₅₇₀ คือ มูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะในปี 2570 (บาท) EEE₂₅₇₀ คือ มูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดในปี 2570 (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ SEER₂₅₇₀ ≥ ร้อยละ 60	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

หมวดหมู่ที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			(IoT Semiconductor) เป็นต้น 2) กลุ่มกลางน้ำ เช่น อุปกรณ์ เซนเซอร์ อุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์สำหรับยานยนต์ ไฟฟ้า อุปกรณ์เกตเวย์ IoT ชุด ควบคุมแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic control unit) เครื่องอ่านสัญญาณ RFID เป็นต้น 3) กลุ่มปลายน้ำ เช่น อุปกรณ์ ควบคุมและสั่งงาน เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน ระบบ บริหารจัดการภายในโรงงาน ระบบบริหารจัดการฟาร์ม เป็นต้น			

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.2	060202	มีบุคลากรที่มีทักษะ ด้าน “ผู้บูรณาการ ระบบอิเล็กทรอนิกส์ อัจฉริยะ” เพื่อรองรับ การขยายตัวของ อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์ อัจฉริยะ จำนวน 400,000 ราย ภายใน ปี 2570	บุคคลที่มีทักษะด้านผู้บูรณาการระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ หมายถึง ผู้ที่มีทักษะที่เกี่ยวข้องกับการจัดการให้ระบบอัตโนมัติปฏิบัติการได้ตามความต้องการ เพื่อให้ได้โซลูชันที่เหมาะสมที่สุด ตั้งแต่การศึกษาขั้นตอนการใช้งาน/การตั้งค่าพื้นฐานและการปรับแต่งระบบ/การวิเคราะห์กระบวนการทำงาน/การเขียนโปรแกรม/การออกแบบระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะการจัดขั้นตอนการทำงานของระบบอัตโนมัติ การพิจารณาเลือกใช้อุปกรณ์หลัก ออกแบบและผลิตอุปกรณ์เสริมสำหรับการนำระบบอัตโนมัติไปใช้ประโยชน์ในกระบวนการผลิต เป็นต้น	ใช้ข้อมูลจากสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อบุคลากรที่มีทักษะด้าน “ผู้บูรณาการระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ” มีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นไม่ต่ำกว่า 400,000 ราย ในปี 2570	อยู่ระหว่างการ พัฒนาการจัดเก็บ ข้อมูล	กระทรวงแรงงาน กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และ นวัตกรรม สำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

เป้าหมายที่ 3 อุตสาหกรรมดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศมีความเข้มแข็งขึ้น

รหัสเป้าหมาย 0603

คำอธิบายเป้าหมาย

การส่งเสริมให้อุตสาหกรรมดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะได้รับการพัฒนาให้มีความเข้มแข็ง สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ เพื่อนำไปสู่การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจของไทยให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์ “ไทยแลนด์ 4.0” และเพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเศรษฐกิจดิจิทัลได้จากทุกที่ ทุกเวลา อย่างมีคุณภาพ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ และความมั่นคงทางสังคมของประเทศ รวมทั้งเพื่อรองรับการเป็นศูนย์กลางด้านดิจิทัลของภูมิภาคในอนาคต

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	060301	จำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลก ลงทุนในประเทศไทย อย่างน้อย 3 ราย ภายในปี 2570	ผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลก หมายถึง ผู้ประกอบกิจการในสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเฉพาะในด้านเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ พานิชย์ อิเล็กทรอนิกส์ คลาวด์คอมพิวเตอร์ สื่อสังคมออนไลน์ ซอฟต์แวร์ และอุปกรณ์ IoT ที่มีความสำคัญในระดับโลก โดยมีรายได้ไม่ต่ำกว่าปีละ 1,000 ล้านบาทสุทธิ	ใช้ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกที่มีการลงทุนในประเทศไทยในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวนไม่ต่ำกว่า 3 ราย	ณ ปี 2565 ยังไม่มีผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในประเทศไทย	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
3.2	060302	จำนวนสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยี เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 6,000 แห่ง ในปี 2570 โดย 1 ใน 3	สตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยี หมายถึง กิจการด้านเทคโนโลยีที่เริ่มต้นจากธุรกิจเล็ก ๆ ให้สามารถเติบโตได้อย่างรวดเร็วแบบก้าวกระโดด	ใช้ข้อมูลจากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า และสภาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทย โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนสตาร์ทอัพ	ในปี 2565 ไทยมีสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยี จำนวน 2,000 แห่ง แบ่งเป็นผู้ประกอบการไทย	สภาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทย

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		เป็นผู้ประกอบการที่ ย้ายมาจากต่างประเทศ	ออกแบบให้ธุรกิจมีการทำซ้ำ ได้โดยง่าย และขยายกิจการได้ ง่าย มีการนำเทคโนโลยี/ นวัตกรรมมาใช้เป็นหัวใจหลัก ในการสร้างธุรกิจ เข้าถึงลูกค้า ได้อย่างครอบคลุม ไม่ติด ข้อจำกัดในเรื่องการเพิ่ม บุคลากร/การหาสถานที่หรือ ทำเลในการขยายกิจการ สามารถเริ่มต้นธุรกิจด้วย เงินทุนที่ไม่สูงมากนัก มักเป็น ธุรกิจที่เกิดขึ้นจากไอเดียเพื่อ แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน หรือเห็นโอกาสทางธุรกิจที่ยัง ไม่มีใครเคยคิดหรือทำมาก่อน	ด้านเทคโนโลยีที่เพิ่มขึ้นในช่วงปี 2566- 2570 มีจำนวนไม่ต่ำกว่า 6,000 แห่ง และ 1 ใน 3 เป็นผู้ประกอบการ ต่างชาติที่มาจดทะเบียนในประเทศไทย	จำนวน 780 แห่ง (คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 39) และเป็น ผู้ประกอบการที่ย้าย มาจากต่างประเทศ 1,220 แห่ง (คิดเป็น สัดส่วนร้อยละ 61)	
3.3	060303	มีแรงงานที่เป็น ผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ 4) ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 6 ของจำนวน ประชากรไทย ภายใน ปี 2570	ผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (digital specialist) หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็น เครื่องมือในการสร้างสรรค์ ผลงานต่าง ๆ เช่น การ ประมวลผลข้อมูลขนาดใหญ่ ระบบอัตโนมัติ การออกแบบ ซอฟต์แวร์และวิทยาการ บริการ ด้านความมั่นคง	ใช้สูตรการคำนวณ $DER_{2570} = \left(\frac{DE_{2570}}{TP_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ DER_{2570} คือ สัดส่วนแรงงานที่เป็น ผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัลต่อประชากรไทย ในปี 2570 (ร้อยละ)	ในปี 2561 มีแรงงาน ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทาง ดิจิทัลในประเทศไทย ร้อยละ 1 ของ จำนวนประชากรไทย	สภาคิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจ และสังคมแห่งประเทศไทย สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ปลอดภัยทางไซเบอร์/ระบบ สารสนเทศ สื่อสังคมออนไลน์ เป็นต้น ผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ 4) หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญด้าน ดิจิทัล อาทิ การเขียน ซอฟต์แวร์ การออกแบบระบบ การจัดการระบบความ ปลอดภัยคอมพิวเตอร์และ อินเทอร์เน็ต	DE ₂₅₇₀ คือ จำนวนแรงงานที่เป็น ผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ 4) ในปี 2570 (คน) TP ₂₅₇₀ คือ จำนวนประชากรไทยในปี 2570 (คน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ DER ₂₅₇₀ ≥ ร้อยละ 6		
3.4	060304	มีจุดเชื่อมต่อและ แลกเปลี่ยนข้อมูล จราจรอินเทอร์เน็ต ระหว่างประเทศที่ทำ ให้บริการดิจิทัลของ ไทยสามารถแข่งขันได้ ภายในปี 2570	จุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยน ข้อมูลจราจรอินเทอร์เน็ต ระหว่างประเทศ หมายถึง จุดที่เชื่อมต่อโครงข่ายของ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Exchange Point: IXP) ในประเทศไทยกับ ต่างประเทศ เพื่อให้สามารถ แลกเปลี่ยนข้อมูลของการ ให้บริการระหว่างกันได้ โดยตรง ซึ่งจะช่วยลด ระยะเวลาของการส่งต่อและ แลกเปลี่ยนข้อมูล	ใช้ข้อมูลจากกระทรวงดิจิทัลเพื่อ เศรษฐกิจและสังคม โดยตัวชี้วัดจะ บรรลุค่าเป้าหมายเมื่อมีการจัดทำ จุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูล จราจรอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศ แล้วเสร็จภายในปี 2570	ณ ปี 2565 ยังไม่มี จุดเชื่อมต่อและ แลกเปลี่ยนข้อมูล จราจรอินเทอร์เน็ต ระหว่างประเทศที่ทำ ให้บริการดิจิทัลของ ไทยสามารถแข่งขัน ได้	กระทรวงดิจิทัลเพื่อ เศรษฐกิจและสังคม

หมวดหมู่ที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

เป้าหมายที่ 1 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้

รหัสเป้าหมาย 0701

คำอธิบายเป้าหมาย

ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs ได้รับการปรับปรุงให้สามารถเอื้อประโยชน์ต่อการเติบโตและการแข่งขันของ SMEs เพิ่มมากขึ้น อาทิ การมีแหล่งเงินทุนที่เหมาะสม กฎระเบียบที่เป็นธรรมและเปิดกว้าง การให้บริการที่สะดวกรวดเร็วและเป็นระบบ เพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเติบโตและสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	070101	สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา 33) ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 สัดส่วนของ SMEs ที่จดทะเบียนนิติบุคคลต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 สัดส่วนของ SMEs ที่จดทะเบียนภาษี	วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) หมายถึงกิจการที่มีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง กำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2562 ซึ่งได้แก่ กิจการที่มีลักษณะดังนี้ (1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 200 คน หรือมีรายได้ต่อปีไม่เกิน 500 ล้านบาท (2) กิจการให้บริการกิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีกที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 200 คน หรือมีรายได้ต่อปีไม่เกิน 300 ล้านบาท	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{i,2570} = \left(\frac{X_{i,2570}}{T_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ $R_{i,2570}$ คือ สัดส่วนของ SMEs ตามเงื่อนไข i ในตัวชี้วัด ต่อ SMEs รวม ในปี 2570 $X_{i,2570}$ คือ จำนวน SMEs ตามเงื่อนไข i ในตัวชี้วัด ในปี 2570 T_{2570} คือ จำนวน SMEs ทั้งหมดในปี 2570 i คือ เงื่อนไขในตัวชี้วัด โดย i = 1 คือ การขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา 33); i = 2 คือ	- ในปี 2564 SMEs ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา 33) คิดเป็นร้อยละ 12.84 ของ SMEs รวม - ในปี 2564 SMEs ที่จดทะเบียนนิติบุคคล คิดเป็นร้อยละ 25.0 ของ SMEs รวม - ในปี 2563 SMEs ที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มคิด	- ข้อมูล SMEs ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม มาตรา 33 จากสำนักงานประกันสังคม - ข้อมูล SME ที่จดทะเบียนนิติบุคคล และที่จดทะเบียนพาณิชย์ จากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า - ข้อมูล SMEs ที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มจากกรมสรรพากร

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		มูลค่าเพิ่มต่อ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 5 ในปี 2570 รวมทั้งสัดส่วนของ SMEs ที่จดทะเบียนพาณิชย์ ต่อวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 20	โดยในกรณีที่กิจการมีจำนวน การจ้างงานที่เข้าลักษณะของ วิสาหกิจประเภทหนึ่ง แต่มี รายได้ที่เข้าลักษณะของ วิสาหกิจอีกประเภทหนึ่ง ให้ถือรายได้เป็นเกณฑ์ในการ พิจารณา การขึ้นทะเบียนกับสำนักงาน ประกันสังคม (มาตรา 33) หมายถึง การขึ้นทะเบียน นายจ้างและลูกจ้างที่เป็น ผู้ประกันตน ตาม พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 การจดทะเบียนนิติบุคคล หมายถึง การจดทะเบียน กิจการเป็นนิติบุคคลประเภท ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจำกัด ตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ การจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม หมายถึง การจดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวล รัษฎากร ตามหลักเกณฑ์และ เงื่อนไขที่กรมสรรพากร	การจดทะเบียนนิติบุคคล; $i = 3$ คือ การจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม; และ i $= 4$ การจดทะเบียนพาณิชย์ โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{1,2570}$ เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 20 และ $R_{2,2570}$ เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 40 และ $R_{3,2570}$ เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 5 และ $R_{4,2570}$ เพิ่มขึ้นอย่างน้อย ร้อยละ 20	เป็นร้อยละ 0.98 ของ SMEs รวม - ในปี 2564 SMEs ที่จดทะเบียน พาณิชย์คิดเป็น ร้อยละ 12.58 ต่อ SMEs รวม	

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			กำหนด โดยผู้ประกอบการ ที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม พึงเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม จากการขายหรือการให้บริการ และนำส่งกรมสรรพากร การจดทะเบียนพาณิชย์ หมายถึง การจดทะเบียน พาณิชย์ตามพระราชบัญญัติ ทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499			
1.2	070102	มูลค่าการระดมทุน ผ่านตลาดทุนขยายตัว เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 12 ต่อปี และสัดส่วน การเข้าถึงสินเชื่อของ SMEs ต่อสินเชื่อรวม เพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60 ภายในปี 2570	มูลค่าการระดมทุนผ่านตลาด ทุน หมายถึง มูลค่าการระดม ทุนระยะยาวของกิจการ ทั้งหมดในประเทศ จากทั้ง ผู้ลงทุนในวงจำกัด (Private placement) และจาก ประชาชนทั่วไป ผ่านทั้งตรา สารหนี้และตราสารทุน สัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของ SMEs ต่อสินเชื่อรวม หมายถึง สัดส่วนระหว่างยอด คงค้างสินเชื่อที่ให้แก่ SME ทั้ง ในระบบธนาคารพาณิชย์และ สถาบันการเงินเฉพาะกิจ กับ ยอดคงค้างเงินให้สินเชื่อธุรกิจ ทั้งหมด ทั้งในระบบธนาคาร	1. อัตราการขยายตัวเฉลี่ยของมูลค่า การระดมทุนผ่านตลาดทุน คำนวณโดย ใช้สูตรดังนี้ $GCF_{2566-2570} = \frac{\left[\left(\frac{CF_{2566} - CF_{2565}}{CF_{2566}} \right) + \dots \right] + \left(\frac{CF_{2570} - CF_{2569}}{CF_{2569}} \right)}{5} \times 100$ โดยที่ $GCF_{2566-2570}$ คือ อัตราการขยายตัว เฉลี่ยของมูลค่าการระดมทุนของ SMEs ผ่านตลาดทุนในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) CF คือ มูลค่าการระดมทุนผ่านตลาด ทุนของ SMEs (ผ่าน กลต. อาทิ Crowdfunding/ PP-SMEs/ PO-	ในปี 2565 (ม.ค. - พ.ย.) มูลค่าการ ระดมทุนของ SMEs ผ่านตลาดทุน ขยายตัวร้อยละ 10.59 ในปี 2564 สัดส่วน ของสินเชื่อ SMEs ต่อสินเชื่อรวม คิด เป็นร้อยละ 52.5	- ข้อมูลการระดมทุน จากสำนักงาน คณะกรรมการกำกับ หลักทรัพย์และตลาด หลักทรัพย์ - ข้อมูลการเข้าถึงสินเชื่อ ของ SMEs จาก ธนาคารแห่งประเทศไทย

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			พาณิชย์และสถาบันการเงิน เฉพาะกิจ	SMEs และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย) ในปีนั้น ๆ (ล้านบาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $GCF_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 12 2. สัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของ SMEs ต่อสินเชื่อรวม $RL_{2570} = \left(\frac{SMEL_{2570}}{TL_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ RL_{2570} คือ สัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของ SMEs ต่อสินเชื่อรวม ในปี 2570 (ร้อยละ) $SMEL_{2570}$ คือ ยอดคงค้างสินเชื่อที่ให้แก่ SME ทั้งในระบบธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินเฉพาะกิจ ในปี 2570 (ล้านบาท) TL_{2570} คือ ยอดคงค้างเงินให้สินเชื่อธุรกิจทั้งหมด ทั้งในระบบธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินเฉพาะกิจ ในปี 2570 (ล้านบาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $RL_{2570} \geq$ ร้อยละ 60		

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.3	070103	อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้าไม่เกินอันดับที่ 40 ในปี 2570 มีการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 จำนวนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 2 ฉบับต่อปี และมีสัดส่วนของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จต่อจำนวนเรื่องร้องเรียนรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80-90 ต่อปี	อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า หมายถึง อันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย ในด้านกฎระเบียบทางการค้า (Competition legislation) ที่จัดทำโดยสถาบันการพัฒนานานาชาติ (International Institute for Management Development: IMD) กฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 หมายถึง กฎกระทรวงระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ หรือคำสั่งที่ประกาศภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 เรื่องร้องเรียน หมายถึง เรื่องร้องเรียนภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 ที่ส่งมายังสำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า	1. อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า ใช้ข้อมูลจากการรายงานของสถาบันการพัฒนานานาชาติ (International Institute for Management Development: IMD) 2. อัตราเฉลี่ยต่อปีในการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $ACL_{2566-2570} = \frac{CL_{2566} + \dots + CL_{2570}}{5}$ โดยที่ $ACL_{2566-2570}$ คือ จำนวนการออกกฎหมายลำดับรองฯ เฉลี่ยต่อปี ในช่วงปี 2566-2570 (ฉบับต่อปี) CL คือ จำนวนกฎหมายลำดับรองฯ ที่มีการประกาศใช้ในช่วงปีนั้น ๆ (ฉบับ) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $ACL_{2566-2570} \geq 2$ 3. สัดส่วนของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จต่อจำนวนเรื่องร้องเรียนรวม ใช้สูตรการคำนวณดังนี้	- ในปี 2565 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้าของไทยอยู่ในอันดับที่ 52 - ในปี 2565 มีการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า จำนวน 8 ฉบับ - ณ ปี 2564 สัดส่วนของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จต่อจำนวนเรื่องร้องเรียนรวม คิดเป็นร้อยละ 85	- อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า ใน sub-factor: Business Legislation ภายใต้ factor: Government Efficiency ของ The World Competitiveness Yearbook (WCY) โดยสถาบันการพัฒนานานาชาติ - จำนวนกฎหมายลำดับรองฯ และเรื่องร้องเรียน จากสำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				$RPC_{2570} = \frac{PC_{2570}}{RC_{2570}} \times 100$ โดยที่ RPC_{2570} คือ สัดส่วนของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จต่อจำนวนเรื่องร้องเรียนรวม ณ ปี 2570 (ร้อยละ) PC_{2570} คือ จำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จ ณ ปี 2570 (เรื่อง) RC_{2570} คือ จำนวนเรื่องร้องเรียนทั้งหมดที่ส่งมายังสำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ณ ปี 2570 (เรื่อง) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $RPC_{2570} \geq$ ร้อยละ 90		
1.4	070104	ระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่รัฐบาลและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้ได้ เป็นปัจจุบันและทั่วถึง	ระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่รัฐบาลและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้ได้ หมายถึง ฐานข้อมูลโครงสร้าง SME และ ฐานข้อมูลเพื่อการส่งเสริม SME ที่มีการจัดเก็บอย่างเป็นระบบในรูปแบบ	ใช้ข้อมูลจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อมีการจัดทำระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมฯ แล้วเสร็จภายในปี 2570	ณ ปัจจุบัน ยังขาดฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ครอบคลุมและเป็นระบบ	สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			อิเล็กทรอนิกส์ที่รัฐบาลและ ผู้ประกอบการ SMEs สามารถ เข้าถึงและนำไปใช้ประโยชน์ ได้			

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

เป้าหมายที่ 2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจ สามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่การแข่งขันใหม่

รหัสเป้าหมาย 0702

คำอธิบายเป้าหมาย

SMEs ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการประกอบธุรกิจ ปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของความต้องการของผู้บริโภค และสามารถเข้าถึงตลาดทั้งในและต่างประเทศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	070201	สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ SMEs ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และสัดส่วนมูลค่าการส่งออกของ SMEs ต่อการส่งออกทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ในปี 2570	ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ SMEs หมายถึง มูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้าย ที่มาจากการประกอบกิจกรรมภายในประเทศของ SMEs มูลค่าการส่งออกของ SMEs หมายถึง มูลค่าของการส่งออกสินค้าที่ SMEs เป็นผู้ส่งออก	1. สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ SMEs ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $VR_{2570} = \left(\frac{GDPS_{2570}}{GDP_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ VR_{2570} คือ สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ SMEs ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในปี 2570 (ร้อยละ) $GDPS_{2570}$ คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ SMEs ในปี 2570 (ล้านบาท) GDP_{2570} คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในปี 2570 (ล้านบาท)	- ในปี 2565 (ม.ค. - ก.ย.) สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ SMEs ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ คิดเป็นร้อยละ 35.2 - ในปี 2565 สัดส่วนมูลค่าการส่งออกของ SMEs ต่อการส่งออกทั้งประเทศ คิดเป็นร้อยละ 13.13	สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $VR_{2570} \geq$ ร้อยละ 40 2. สัดส่วนมูลค่าการส่งออกของ SMEs ต่อการส่งออกทั้งประเทศ ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $XR_{2570} = \left(\frac{XS_{2570}}{XT_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ XR_{2570} คือ สัดส่วนมูลค่าการส่งออกของ SMEs ต่อการส่งออกทั้งประเทศ ในปี 2570 (ร้อยละ) XS_{2570} คือ มูลค่าการส่งออกของ SMEs ในปี 2570 (ล้านบาท) XT_{2570} คือ มูลค่าการส่งออกทั้งหมดในปี 2570 (ล้านบาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $XR_{2570} \geq$ ร้อยละ 20		
2.2	070202	สัดส่วนมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ SMEs ต่อมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศ เพิ่มขึ้น	มูลค่าการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ SMEs หมายถึง มูลค่าทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการดำเนินธุรกิจของ SMEs โดยการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Commerce)	ใช้สูตรการคำนวณ $REC_{2570} = \left[\left(\frac{ECS_{2570}}{ECT_{2570}} \right) - \left(\frac{ECS_{2565}}{ECT_{2565}} \right) \right] \times 100$	ปี 2564 สัดส่วนมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ SMEs ต่อมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ	สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 จากปีฐาน (ปี 2565)	ในกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การซื้อขาย หรือการชำระ เงิน ทั้งระหว่างผู้ประกอบการ กับผู้ประกอบการ (Business to Business: B2B) และ ผู้ประกอบการกับผู้บริโภค (Business to Consumer: B2C)	โดยที่ REC ₂₅₇₀ คือ สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของมูลค่า พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ SMEs ต่อมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ ประเทศในปี 2570 เมื่อเทียบกับปี 2565 (ร้อยละ) ECS คือ มูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ของ SMEs ในปีนั้น ๆ (บาท) ECT คือ มูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ของประเทศในปีนั้น ๆ (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ REC ₂₅₇₀ ≥ ร้อยละ 10	ประเทศ เท่ากับร้อย ละ 61 (ข้อมูล ประมาณการ)	
2.3	070203	SMEs ที่เป็นผู้ส่งออก รายใหม่เพิ่มขึ้นไม่น้อย กว่า 2,000 รายต่อปี	ผู้ส่งออกรายใหม่ หมายถึง กิจการที่มีการส่งออกสินค้าใน รอบปีนั้น ๆ โดยที่ไม่เคยมีการ ส่งออกสินค้าในปีก่อน ๆ	นับจำนวน SMEs ที่เป็นผู้ส่งออก รายใหม่ในแต่ละปี โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่า เป้าหมายเมื่อ SMEs ที่เป็นผู้ส่งออก รายใหม่ในช่วงปี 2566-2570 มีจำนวน ไม่น้อยกว่า 2,000 ราย ในแต่ละปี	อยู่ระหว่างการ รวบรวมข้อมูล	กรมศุลกากร สำนักงานส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม
2.4	070204	ส่วนแบ่งตลาด ภายในประเทศของ SMEs เพิ่มขึ้นเป็นร้อย ละ 25 ในปี 2570	ส่วนแบ่งตลาดภายใน ประเทศของ SMEs วัดโดยใช้ ตัวชี้วัดเทียบเคียงที่คำนวณ จากสัดส่วนของรายได้จากการ ขายสินค้าและบริการ ภายในประเทศไทย เปรียบเทียบกับระหว่าง SMEs	ใช้สูตรการคำนวณ $SR_{2570} = \left(\frac{SMR_{2570}}{TR_{2570}} \right) \times 100$ โดยที่ SR ₂₅₇₀ คือ สัดส่วนของรายได้จากการ ขายสินค้าและบริการภายในประเทศ	ในปี 2562 สัดส่วน ของรายได้จากการ ขายสินค้าและ บริการภายใน ประเทศไทย เปรียบเทียบกับระหว่าง SMEs กับกิจการ	สำนักงานคณะกรรมการ การแข่งขันทางการค้า สำนักงานส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			กับกิจการทั้งหมด โดยนับรวมเฉพาะ SMEs และกิจการที่เป็นนิติบุคคล ทั้งนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยและนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่ประกอบธุรกิจในประเทศไทย	ระหว่าง SMEs กับกิจการทั้งหมดในปี 2570 (ร้อยละ) SMR ₂₅₇₀ คือ รายได้จากการขายสินค้าและบริการในประเทศของ SMEs ในปี 2570 (บาท) TR ₂₅₇₀ คือ รายได้จากการขายสินค้าและบริการในประเทศของกิจการทั้งหมดในปี 2570 (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $SR_{2570} \geq$ ร้อยละ 25	ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 19.1	
2.5	070205	มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้าง SMEs ของภาครัฐ ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ต่อปี	การจัดซื้อจัดจ้าง SMEs ของภาครัฐ หมายถึง การดำเนินการของภาครัฐเพื่อจัดซื้อหรือจัดจ้างสินค้าหรือบริการของ SMEs ซึ่งได้ขึ้นทะเบียน SME เพื่อการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐไว้กับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	ใช้สูตรการคำนวณ $AG_{2566-2570} = \left(\frac{SP_{2566} - SP_{2565}}{SP_{2565}} + \dots + \frac{SP_{2570} - SP_{2565}}{SP_{2570}} \right) \times \frac{1}{5} \times 100$ โดยที่ AG ₂₅₆₆₋₂₅₇₀ คือ อัตราการขยายตัวเฉลี่ยต่อปีของการจัดซื้อจัดจ้าง SMEs ของภาครัฐในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) SP คือ มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้าง SMEs ของภาครัฐในปีนั้น ๆ (บาท)	ในปี 2565 มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของภาครัฐ ขยายตัวร้อยละ 110	สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $AG_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 5		
2.6	070206	มูลค่าการจัดเก็บ ภาษีมูลค่าเพิ่มจาก วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 10 ต่อปี	มูลค่าการจัดเก็บภาษี มูลค่าเพิ่มจากวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม หมายถึง มูลค่าของภาษีมูลค่าเพิ่มที่ จัดเก็บจากผู้ประกอบการที่ เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม	ใช้สูตรการคำนวณ $AG_{2566-2570} =$ $\left(\frac{VT_{2566} - VT_{2565}}{VT_{2565}} + \dots \right) \times \frac{1}{5} \times 100$ โดยที่ $AG_{2566-2570}$ คือ อัตราการขยายตัวเฉลี่ย ต่อปีของภาษีมูลค่าเพิ่มที่จัดเก็บจาก SMEs ในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) VT คือ ภาษีมูลค่าเพิ่มที่จัดเก็บจาก SMEs ในปีนั้น ๆ (บาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $AG_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 10	ในปี 2563 มูลค่า การจัดเก็บ ภาษีมูลค่าเพิ่มจาก วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ขยายตัวร้อยละ 8.82	กรมสรรพากร

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

เป้าหมายที่ 3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิภาพจากภาครัฐ

รหัสเป้าหมาย 0703

คำอธิบายเป้าหมาย

การดำเนินการส่งเสริม SMEs ของภาครัฐได้รับการพัฒนาให้สามารถเข้าถึงได้ง่าย ตรงกับความต้องการและครอบคลุม SMEs ทุกกลุ่ม และสามารถสนับสนุนให้ SMEs มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	070301	จำนวนสตาร์ทอัพ ซีรีส์ซี ขึ้นไป เพิ่มขึ้น เป็น 20 ราย ในปี 2570	สตาร์ทอัพ ซีรีส์ซี ขึ้นไป หมายถึง สตาร์ทอัพที่สามารถ ระดมทุนจากนักลงทุนกลุ่ม ต่าง ๆ เพื่อนำเงินลงทุนมาใช้ ในการขยายกิจการหรือเตรียม เข้าจดทะเบียนในตลาด หลักทรัพย์	นับจำนวนของสตาร์ทอัพ ซีรีส์ซี ขึ้นไป ทั้งหมด ณ ปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะ บรรลุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนของ สตาร์ทอัพ ซีรีส์ซี ขึ้นไปทั้งหมด ณ ปี 2570 ไม่ต่ำกว่า 20 ราย	ณ ปี 2565 จำนวน สตาร์ทอัพ ซีรีส์ซี ขึ้นไป มีจำนวน 4 แห่ง	Techsauce (https://startupdirectory.techsauce.co/)
3.2	070302	จำนวนการจดทะเบียน วิสาหกิจเพื่อสังคมเพิ่มขึ้นไม่น้อย กว่าร้อยละ 25 ต่อปี	จำนวนการจดทะเบียน วิสาหกิจเพื่อสังคม หมายถึง จำนวนของบริษัท ห้างหุ้นส่วน นิติบุคคล หรือนิติบุคคลอื่น ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย ซึ่ง ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการ ผลิต การจำหน่ายสินค้า หรือ การบริการ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสังคมเป็นเป้าหมายหลัก ของกิจการ และได้รับการจด ทะเบียนตามพระราชบัญญัติ ส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม พ.ศ. 2562	ใช้สูตรการคำนวณ $G_t = \left(\frac{SE_t - SE_{t-1}}{SE_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ G_t คือ อัตราการเพิ่มขึ้นของการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคมต่อปี (ร้อยละ) SE_t คือ จำนวนวิสาหกิจเพื่อสังคมที่ได้รับการจดทะเบียนทั้งหมด ณ สิ้นปี ปัจจุบัน (ราย)	ณ สิ้นปี 2565 จำนวนการจดทะเบียนวิสาหกิจ เพื่อสังคม มีจำนวน 214 ราย	สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ เพื่อสังคม

หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				SE_{t-1} คือ จำนวนวิสาหกิจเพื่อสังคมที่ ได้รับการจดทะเบียนทั้งหมด ณ สิ้นปี ก่อนหน้า (ราย) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ G_{2566} ถึง G_{2570} มีค่าไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในแต่ละปี		

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิโตได้อย่างยั่งยืน

เป้าหมายที่ 1 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษขยายตัวเพิ่มขึ้น

รหัสเป้าหมาย 0801

คำอธิบายเป้าหมาย

การส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการจ้างงานในภาคต่าง ๆ เพื่อยกระดับรายได้ของประชาชนในแต่ละภูมิภาค รวมทั้งมุ่งเน้นให้มีการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เพื่อพัฒนาให้เขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นฐานในการสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจในภูมิภาคต่าง ๆ ต่อไป โดยการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการขยายตัวของการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษจะช่วยลดการกระจุกตัวของการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	080101	อัตราการเติบโตของ รายได้ต่อประชากรใน ภาค เพิ่มขึ้นไม่น้อย กว่าอัตราการเติบโต ของรายได้ต่อ ประชากรของประเทศ	รายได้ต่อประชากรในภาค หมายถึง ผลิตภัณฑ์ภาคต่อหัว (Gross regional product per capita) ใน 7 ภูมิภาค ประกอบด้วย ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาค ตะวันออก ภาคตะวันตก ภาค กลาง และกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ของหมายเหตุที่ ต้องการลดความแตกต่างทาง รายได้ระหว่างภาคต่าง ๆ ลง การวัดผลของตัวชี้วัดนี้จึง	ใช้สูตรการคำนวณ $D_{i,2570} = \left(\frac{RPC_{i,2570} - RPC_{i,2565}}{RPC_{i,2565}} \right) \times 100 - \left(\frac{NPC_{2570} - NPC_{2565}}{NPC_{2565}} \right) \times 100$ โดยที่ D_i คือ ส่วนต่างระหว่างอัตราการ เติบโตของรายได้ต่อประชากรในภาค i กับรายได้ต่อประชากรของประเทศ ในช่วงปี 2566-2570 RPC_i คือ รายได้ต่อประชากรในภาค i ในปีนั้น ๆ NPC คือ รายได้ต่อประชากรของ ประเทศในปีนั้น ๆ	ในปี 2563 อัตราการ เติบโตของรายได้ต่อ ประชากรในภาค ต่าง ๆ เป็นดังนี้ - ภาคตะวันออก เฉียงเหนือ ร้อยละ 0.149 - ภาคเหนือ ร้อยละ -5.037 - ภาคใต้ ร้อยละ -12.658 - ภาคตะวันออก เท่ากับร้อยละ -12.998	สศช.

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เด็บโตได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			พิจารณาเฉพาะภาคที่มีระดับ รายได้ต่อประชากรต่ำกว่า รายได้ต่อประชากรของ ประเทศ รายได้ต่อประชากรของ ประเทศ หมายถึง ผลิตภัณฑ์ มวลรวมในประเทศต่อหัว	i คือ ภาคที่มีรายได้ต่อประชากรในปี 2563 ต่ำกว่ารายได้ต่อประชากรของ ประเทศ ซึ่งได้แก่ ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันตก โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ D _i สำหรับทุกภาค i มีค่ามากกว่าหรือ เท่ากับศูนย์	- ภาคตะวันตก ร้อยละ -4.605 - ภาคกลาง ร้อยละ -2.871 - กรุงเทพฯและ ปริมณฑล ร้อยละ -8.354 อัตราการเติบโตของ รายได้ต่อประชากร ของประเทศ เท่ากับ ร้อยละ -7.691	
1.2	080102	มูลค่าการลงทุนในเขต เศรษฐกิจพิเศษ เพิ่มขึ้นตามเป้าหมาย ในแผนแม่บทภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นที่ 9 เขต เศรษฐกิจพิเศษ โดย เขตพัฒนาพิเศษภาค ตะวันออกมีมูลค่าการ ลงทุนรวม 500,000 ล้านบาท พื้นที่ระเบียง เศรษฐกิจภาคใต้มี มูลค่าการลงทุนรวม	มูลค่าการลงทุนในเขต เศรษฐกิจพิเศษ วัดโดย เทียบเคียงจากมูลค่าของเงิน ลงทุนในโครงการที่ได้รับ ส่งเสริมการลงทุนจาก สำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน เขตเศรษฐกิจพิเศษ หมายถึง 1) เขตพัฒนาพิเศษภาค ตะวันออก 2) เขตพัฒนา เศรษฐกิจพิเศษชายแดน 10 แห่ง และ 3) ระเบียงเศรษฐกิจ พิเศษ 4 ภาค	ใช้ข้อมูลมูลค่าการลงทุนจาก สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการ ลงทุน โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่า เป้าหมายเมื่อมูลค่าของเงินลงทุนรวม ในโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการ ลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุนทั้งหมดในช่วงปี 2566-2570 ในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษ ภาคตะวันออก พื้นที่ระเบียง เศรษฐกิจพิเศษภาคใต้ เขตพัฒนา เศรษฐกิจพิเศษชายแดน ไม่น้อยกว่า ที่กำหนดในตัวชี้วัด	ในปีงบประมาณ 2565 การลงทุนใน เขตพัฒนาพิเศษภาค ตะวันออกมีมูลค่า รวมทั้งสิ้น 247,771 ล้านบาท การลงทุน ในพื้นที่ระเบียง เศรษฐกิจพิเศษ ภาคใต้มีมูลค่ารวม ทั้งสิ้น 6,309 ล้าน บาท และการลงทุน ในเขตพัฒนา เศรษฐกิจพิเศษ	สำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เด็บโตได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		100,000 ล้านบาท และเขตพัฒนา เศรษฐกิจพิเศษ ชายแดนมีมูลค่าการ ลงทุนรวม 10,000 ล้านบาท	เขตพัฒนาพิเศษภาค ตะวันออก หมายถึง พื้นที่ จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และ ระยอง พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ ภาคใต้ หมายถึง พื้นที่จังหวัด ชุมพร ระนอง สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ชายแดน หมายถึง พื้นที่ ชายแดน 10 จังหวัด ได้แก่ 1) พื้นที่ 14 ตำบลที่ติด ชายแดน ใน อ.แม่สอด อ.พบ พระ อ.แม่ระมาด ของจังหวัด ตาก 2) พื้นที่ 11 ตำบลที่ติด ชายแดน ใน อ.เมือง อ.ห้วย ใหญ่ อ.ดอนตาล ของจังหวัด มุกดาหาร 3) พื้นที่ 4 ตำบล ใน อ.รัษฎา ประเทศ อ.วัฒนานคร ของ จังหวัดสระแก้ว		ชายแดนมีมูลค่ารวม ทั้งสิ้น 7,967 ล้าน บาท	

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เต็มโตได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			พื้นที่ 3 ตำบลที่ติดชายแดน ใน อ.คลองใหญ่ ของจังหวัด ตราด 5) พื้นที่ 4 ตำบลที่ติดชายแดน ใน อ.สะเดา ของจังหวัดสงขลา 6) พื้นที่ 13 ตำบลที่ติด ชายแดน ใน อ.เมือง อ.สระ ใคร ของจังหวัดหนองคาย 7) พื้นที่ 5 ตำบลที่ติดชายแดน ใน อ.เมือง อ.ตากใบ อ.เยื้อง อ. แว้ง อ.สุไหโกล-ลก ของจังหวัด นราธิวาส 8) พื้นที่ 21 ตำบลที่ติด ชายแดน ใน อ.แม่สาย อ.เชียง แสน อ.เชียงของ ของจังหวัด เชียงราย 9) พื้นที่ 9 ตำบลที่ติดชายแดน ใน อ.เมือง อ.ท่าอุเทน ของ จังหวัดนครพนม 10) พื้นที่ 2 ตำบลที่ติด ชายแดน ใน อ.เมือง ของ จังหวัดกาญจนบุรี			

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เด็บโตได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			(ตามประกาศคณะกรรมการ นโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจ พิเศษที่ 1/2558 และ 2/2558)			

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เด็บโตได้อย่างยั่งยืน

เป้าหมายที่ 2 ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคลดลง

รหัสเป้าหมาย 0802

คำอธิบายเป้าหมาย

การลดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของประชากรภายในภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ ผ่านการพัฒนาพื้นที่และเมืองที่ทั่วถึง เป็นธรรม และมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	080201	สัมประสิทธิ์ความไม่ เสมอภาคในการ กระจายรายได้ของ ภาคต่ำกว่า สัมประสิทธิ์ความไม่ เสมอภาคของประเทศ	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอ ภาคในการกระจายรายได้ หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์จีนี่ (Gini coefficient) เป็น เครื่องมือในการวัดความไม่เท่า เทียมในรูปของสัดส่วน (Gini ratio) ซึ่งค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 ยิ่งค่าเข้าใกล้ 1 มากเท่าไร แสดงว่าความไม่เท่าเทียมกัน ของรายได้ยิ่งมีมากขึ้น	ใช้สูตรการคำนวณ $D_{i,2570} = GN_{i,2570} - GNC_{2570}$ โดยที่ $D_{i,2570}$ คือ ส่วนต่างระหว่าง สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการ กระจายรายได้ของภาค i กับ สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการ กระจายรายได้ของประเทศ ในปี 2570 $GN_{i,2570}$ คือ สัมประสิทธิ์ความไม่ เสมอภาคในการกระจายรายได้ของ ภาค i ในปี 2570 GNC_{2570} คือ สัมประสิทธิ์ความไม่ เสมอภาคในการกระจายรายได้ของ ประเทศในปี 2570 i คือ ภาคต่าง ๆ ประกอบด้วย ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก	ในปี 2564 สัมประสิทธิ์ของ ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้เท่ากับ 0.43	สศช.

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เด็บโตได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				ภาคกลาง และกรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $D_i < 0$ สำหรับทุกภาค i		
2.2	080202	สัดส่วนผู้มีงานทำใน แต่ละภาค เพิ่มสูงขึ้น กว่าสัดส่วนผู้มีงานทำ ของภาคในปี 2563 ยกเว้นกรุงเทพมหานคร มีสัดส่วนผู้มีงานทำไม่ เกินร้อยละ 13 ของ จำนวนผู้มีงานทำ ทั้งหมด	ผู้มีงานทำ หมายถึง บุคคลที่มี อายุ 15 ปีขึ้นไป และใน ระหว่าง 7 วันก่อนวัน สัมภาษณ์มีลักษณะอย่างใด อย่างหนึ่ง คือ 1) ได้ทำงานตั้งแต่ 1 ชั่วโมง ขึ้นไป โดยได้รับค่าจ้าง เงินเดือน ผลกำไร เงินปันผล ค่าตอบแทนที่เป็นเงินสดหรือ สิ่งของ 2) ทำงานอย่างน้อย 1 ชั่วโมง โดยไม่ได้รับค่าจ้างในวิสาหกิจ หรือร้านค้าของหัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือน 3) ไม่ได้ทำงานหรือทำงาน น้อยกว่า 1 ชั่วโมง (เป็นผู้ปกติ มีงานประจำ) แต่ 3.1) ยังคงได้รับค่าตอบแทน ค่าจ้าง ผลประโยชน์อื่นๆ ผล	ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ $SEB_{i,2570} =$ $\left[\left(\frac{EB_{i,2570}}{EC_{2570}} \right) - \left(\frac{EB_{i,2563}}{EC_{2563}} \right) \right] \times 100$ โดยที่ $SEB_{i,2570}$ คือ สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของผู้มี งานทำเฉลี่ยของภาค i ต่อจำนวนผู้มี งานทำของประเทศ ในปี 2570 เทียบ กับปี 2563 (ร้อยละ) EB_i คือ จำนวนผู้มีงานทำเฉลี่ยทั้งปี ของภาค i ในปีนั้น ๆ (คน) EC คือ จำนวนผู้มีงานทำเฉลี่ยทั้งปี ของประเทศในปีนั้น ๆ i คือ ภาคต่าง ๆ ประกอบด้วย ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคกลาง (รวมปริมณฑล) และ กรุงเทพมหานคร	ในปี 2564 สัดส่วนผู้ มีงานทำของภาค ต่าง ๆ ต่อจำนวนผู้มี งานทำของประเทศ เป็นดังนี้ - ภาคตะวันออก เฉลี่ยเหนือ ร้อยละ 24.63 - ภาคเหนือ ร้อยละ 16.10 - ภาคใต้ ร้อยละ 13.48 - ภาคกลาง ร้อยละ 31.62 - กรุงเทพมหานคร ต่อจำนวนผู้มีงาน ทำทั้งหมด เท่ากับ ร้อยละ 14.16	สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เต็มโตได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			กำไรจากงานหรือธุรกิจในช่วงที่ไม่ได้ทำงาน 3.2) ไม่ได้รับค่าตอบแทน ค่าจ้างผลประโยชน์อื่น ๆ ผล กำไรจากงานหรือธุรกิจในช่วงที่ไม่ได้ทำงาน แต่ยังมี งานหรือธุรกิจที่จะกลับไปทำ	โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $SEB_{i,2570} > 0$ สำหรับทุกภาค i ยกเว้น $SEB_{i,2570}$ สำหรับ กรุงเทพมหานคร ต้องมีค่าไม่เกิน ร้อยละ 13		

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น้อยอยู่ ปลอดภัย เด็บโตได้อย่างยั่งยืน

เป้าหมายที่ 3 การพัฒนาเมืองให้มีความน่าอยู่ อย่างยั่งยืน มีความพร้อมในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง

รหัสเป้าหมาย 0803

คำอธิบายเป้าหมาย

การพัฒนาเมืองที่เอื้อให้ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดี ใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยอาศัยการวางแผนพัฒนาเมืองที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ความเหมาะสมทางภูมิเวศ และลดผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมให้เหลือน้อยที่สุด รวมถึงให้ความสำคัญกับการเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงบริการของรัฐที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม ซึ่งรวมถึงโครงสร้างพื้นฐานและการจัดการที่จำเป็นสำหรับการปรับตัวให้ทันต่อโลกยุคดิจิทัลและการรับมือกับภัยพิบัติทุกรูปแบบ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	080301	เมืองอัจฉริยะมีจำนวน รวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 105 พื้นที่ ภายในปี 2570	เมืองอัจฉริยะ หมายถึง เมือง ที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี และนวัตกรรมที่ทันสมัยและ ชาญฉลาด เพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพของการ ให้บริการและการบริหารจัดการ การเมือง ลดค่าใช้จ่ายและ การใช้ทรัพยากรของเมืองและ ประชากรเป้าหมาย โดยเน้น การออกแบบที่ดี และการมี ส่วนร่วมของภาคธุรกิจและ ภาคประชาชนในการพัฒนา เมือง ภายใต้แนวคิดการ พัฒนา เมืองน่าอยู่ เมือง ทันสมัย ให้ประชาชนในเมือง มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุข อย่างยั่งยืน โดยการพัฒนา	นับจำนวนเมืองที่ได้รับมอบตรา สัญลักษณ์เพื่อรับรองการเป็นพื้นที่ พัฒนาเมืองอัจฉริยะ โดย คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนและ บริหารโครงการเมืองอัจฉริยะ จนถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่า เป้าหมายเมื่อเมืองที่ได้รับมอบตรา สัญลักษณ์เพื่อรับรองการเป็นพื้นที่ พัฒนาเมืองอัจฉริยะ จนถึงปี 2570 มีจำนวนรวมไม่ต่ำกว่า 105 พื้นที่	จำนวนเมืองอัจฉริยะ ทั้งหมดจนถึงปี 2565 เท่ากับ 30 พื้นที่	สำนักงานเมืองอัจฉริยะ ภายใต้การกำกับดูแลของ สำนักงานส่งเสริม เศรษฐกิจดิจิทัล

หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิมได้เป็นอย่างดี

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบาย คำสำคัญ	วิธีการคำนวณ และวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			เมืองอัจฉริยะมีมิติที่สำคัญ 7 ด้าน ได้แก่ (1) สิ่งแวดล้อม อัจฉริยะ (Smart Environment) (2) การ เดินทางและขนส่งอัจฉริยะ (Smart Mobility) (3) การ ดำรงชีวิตอัจฉริยะ (Smart Living) (4) พลเมืองอัจฉริยะ (Smart People) (5) พลังงาน อัจฉริยะ (Smart Energy) (6) เศรษฐกิจอัจฉริยะ (Smart Economy) และ (7) การ บริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance) ทั้งนี้ เมืองที่ได้รับการรับรอง ว่าเป็นเมืองอัจฉริยะจะได้รับ มอบตราสัญลักษณ์เพื่อรับรอง การเป็นพื้นที่พัฒนาเมือง อัจฉริยะ โดยคณะกรรมการ ขับเคลื่อนและบริหารโครงการ เมืองอัจฉริยะ			
3.2	080302	เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืน มีจำนวนมากขึ้น	สศช. อยู่ระหว่างการพัฒนานิยามของเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนและวิธีการวัดผล			สศช.

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

เป้าหมายที่ 1 ครัวเรือนที่มีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม จนสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน

รหัสเป้าหมาย 0901

คำอธิบายเป้าหมาย

ครัวเรือนที่มีเด็กและเยาวชนและมีความขัดสนทางการเงิน หรือความขัดสนในมิติอื่น ๆ ได้แก่ สุขภาพ ความเป็นอยู่ และการศึกษา มีโอกาสในการเข้าถึงบริการภาครัฐที่จำเป็นหรือได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสม ที่ช่วยให้สามารถหลุดพ้นจากความขัดสนที่มีอยู่ได้ และไม่ส่งต่อความยากจนหรือความขัดสนไปสู่รุ่นต่อไป

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	090101	ทุกครัวเรือนที่ถูก คาดการณ์ว่ามีแนวโน้ม กลายเป็นครัวเรือน ยากจนข้ามรุ่นในปี 2565 สามารถหลุด พ้นจากสถานะการมี แนวโน้มเป็นครัวเรือน ยากจนข้ามรุ่น ภายใน ปี 2570	ครัวเรือนที่มีแนวโน้ม กลายเป็นครัวเรือนยากจน ข้ามรุ่น หรือ ครัวเรือน ยากจนข้ามรุ่น หมายถึง ครัวเรือนที่มีเด็กและเยาวชน อายุ 0-18 ปี และมีลักษณะ ตามเกณฑ์บ่งชี้ความขัดสน ประการใดประการหนึ่ง ดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย (1) เด็กแรกเกิดมีน้ำหนักไม่ถึง 2,500 กรัม (2) เด็ก 0-12 ปี ได้รับวัคซีนไม่ครบ (3) ไม่มีความมั่นคงด้านที่อยู่อาศัย (4) ขาดแคลนน้ำสะอาด สำหรับบริโภค (5) เด็กขาด การเตรียมพร้อมก่อนวัยเรียน	นับจำนวนและระบุครัวเรือนที่เข้า ข่ายเป็นครัวเรือนที่มีแนวโน้ม กลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นใน ปี 2565 จาก TPMAP และติดตาม ข้อมูลความเปลี่ยนแปลงของ ครัวเรือนเหล่านั้นไปจนถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ ทุกครัวเรือนที่ได้รับการระบุเข้า ข่ายเป็นครัวเรือนที่มีแนวโน้ม กลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นใน ปี 2565 สามารถหลุดพ้นจากลักษณะ ตามเกณฑ์บ่งชี้ความขัดสนได้ภายในปี 2570	ในปี 2565 ครัวเรือน ที่ถูกระบุว่ามี แนวโน้มกลายเป็น ครัวเรือนยากจนข้าม รุ่น มีจำนวน 597,248 ครัวเรือน หรือคิดเป็นประมาณ 15% ของครัวเรือนที่ มีเด็กและเยาวชน เป็นสมาชิก	สศช.

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับ หรือไม่ได้เรียนต่อชั้น ม.4 หรือ เทียบเท่า (6) มีคนในครัวเรือน ที่ไม่มีงานทำ ไม่ได้รับการฝึก อาชีพ หรือขาดทักษะในการ อ่าน เขียน และคิดเลขอย่าง ง่าย (7) รายได้ครัวเรือนต่ำ กว่า 38,000 บาท/คน/ปี (8) ไม่มีเงินออม โดยข้อมูลที่ใช้ใน การวิเคราะห์จำนวนและระบุ ครัวเรือนที่มีแนวโน้ม กลายเป็นครัวเรือนยากจนข้าม รุ่น มาจากระบบบริหาร จัดการข้อมูลการพัฒนาคน แบบชี้เป้า (Thai People Map and Analytics Platform: TPMAP)			
1.2	090102	อัตราการเข้าเรียนสุทธิ แบบปรับของเด็กจาก ครัวเรือนยากจนข้าม รุ่นระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 100 และระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า ไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 70	อัตราการเข้าเรียนสุทธิแบบ ปรับ (Adjusted Net Enrolment Ratio: NER) หมายถึง อัตราส่วนระหว่าง จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนใน ระดับการศึกษาตามช่วงอายุ ระดับการศึกษาและระดับที่สูง กว่า กับจำนวนประชากรตาม ช่วงอายุระดับการศึกษา โดยมี	ใช้สูตรการคำนวณ $NER_{2570} = \frac{E_{2570}}{T_{2570}} \times 100$ โดยที่ NER_{2570} คือ อัตราการเข้าเรียนสุทธิ แบบปรับของเด็กจากครัวเรือน ยากจนข้ามรุ่นระดับมัธยมศึกษา	อยู่ระหว่างการ พัฒนาการจัดเก็บ ข้อมูล	สศช.

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			การปรับฐานการคำนวณให้เป็น 100	ตอนต้น (หรือมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า) ในปี 2570 E_{2570} คือ คือ จำนวนเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นที่เข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือระดับที่สูงกว่า (หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า หรือระดับที่สูงกว่า) ตามช่วงอายุในปี 2570 T_{2570} คือ จำนวนเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นทั้งหมดตามช่วงอายุของระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (หรือมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า) ในปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $NEP_{2570} = 100$ สำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ $NEP_{2570} \geq 70$ สำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า		
1.3	090103	เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นเติบโตไปเป็นแรงงานที่มีทักษะหรือสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือ	เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นที่เติบโตไปเป็นแรงงานที่มีทักษะหรือสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า หมายถึง เด็กอายุ 15-18 ปี จากครัวเรือนที่ได้รับการระบุ	ใช้สูตรการคำนวณ $RSC_{2570} = \frac{SC_{2570}}{TP_{2570}} \times 100$ โดยที่ RSC_{2570} คือ สัดส่วนของเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นที่เติบโตไป	อยู่ระหว่างการพัฒนาการเก็บข้อมูล	สศช.

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		เทียบเท่า เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50	ว่าเข้าข่ายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นในปี 2565 ที่สามารถเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่าจนจบการศึกษา หรือได้รับการฝึกอบรมด้านอาชีพและมีอาชีพและรายได้	เป็นแรงงานที่มีทักษะหรือสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่าในปี 2570 SC ₂₅₇₀ คือ จำนวนเด็กอายุ 15-18 ปี จากครัวเรือนที่ได้รับการระบุว่าเข้าข่ายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นในปี 2565 ที่สามารถเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่าจนจบการศึกษา หรือได้รับการฝึกอบรมด้านอาชีพและมีอาชีพและรายได้ภายในปี 2570 TP ₂₅₇₀ คือ จำนวนเด็กอายุ 15-18 ปี ทั้งหมด จากครัวเรือนที่ได้รับการระบุว่าเข้าข่ายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นในปี 2565 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $RSC_{2570} \geq 50$		
1.4	090104	สัดส่วนของเด็กปฐมวัยในครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นที่มีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ ลดลงร้อยละ 20	เด็กปฐมวัยที่มีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ หมายถึง เด็กอายุ 3-4 ปี ที่ได้รับการประเมินว่ามีพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของโครงการสำรวจสถานการณ์	จัดทำการสำรวจพัฒนาการของเด็กอายุ 3-4 ปี ในครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น เพื่อประเมินสัดส่วนของเด็กที่มีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ โดยสัดส่วนเป็นร้อยละของเด็กที่มีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ เทียบกับจำนวนของเด็กที่ได้รับการสำรวจ	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	สศช.

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			เด็กและสตรี อย่างน้อย 1 ด้าน จากทั้งหมด 4 ด้าน ดังนี้ 1) การอ่านออกและการรู้จักตัวเลข: เด็กจะถูกจัดว่ามีพัฒนาการเป็นไปตามเกณฑ์เมื่อเข้าเงื่อนไขต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ข้อ คือ (1) เด็กสามารถบอกหรือเรียกชื่อตัวอักษรได้อย่างน้อย 10 ตัว (2) เด็กสามารถอ่านคำง่าย ๆ หรือคำที่ใช้/ได้ยินบ่อย ๆ ได้ อย่างน้อย 4 คำ และ (3) เด็กรู้จักเลขและสามารถบอกตัวเลข 1-10 ได้ 2) กายภาพ: หากเด็กสามารถหยิบสิ่งของเล็ก ๆ (เช่น กิ่งไม้ ก้อนหิน เป็นต้น) ขึ้นจากพื้น ด้วยนิ้ว 2 นิ้วได้ และ/หรือแม่หรือผู้ดูแลไม่ได้ระบุว่าบางครั้งเด็กป่วยหนักจนไม่สามารถเล่นได้ จะจัดว่าเด็กมีพัฒนาการด้านกายภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 3) สังคมและอารมณ์: เด็กจะถูกจัดว่ามีพัฒนาการเป็นไป	พบว่ามีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ ทารกด้วยจำนวนเด็กทั้งหมดที่ได้รับการสำรวจ แล้วคูณด้วย 100 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $RUD_{2570} < (RUD_{2565} \times 0.8)$ โดยที่ RUD คือ สัดส่วนของเด็กปฐมวัยในครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นที่มีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ในปี 2565 หรือ 2570		

หมวดหมู่ที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ตามเกณฑ์ เมื่อเข้าเงื่อนไข ต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ข้อ คือ (1) สามารถเข้ากับเด็กคนอื่น ได้ดี (2) เด็กไม่มีการเตะ กัด หรือทุบตีเด็กคนอื่นหรือผู้ใหญ่ และ (3) เด็กไม่ถูกดึงความ สนใจได้โดยง่าย 4) การเรียนรู้: หากเด็ก สามารถทำตามคำสั่งง่าย ๆ ได้ อย่างถูกต้อง และ/หรือเมื่อให้ ทำบางสิ่งบางอย่าง แล้วเด็ก สามารถทำได้ด้วยตัวเองได้ จะ จัดว่าเด็กมีพัฒนาการด้านการ เรียนรู้เป็นไปตามเกณฑ์			

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

เป้าหมายที่ 2 คนทุกช่วงวัยได้รับความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต

รหัสเป้าหมาย 0902

คำอธิบายเป้าหมาย

คนทุกช่วงวัยได้รับบริการทางสังคม ความช่วยเหลือ การคุ้มครองสิทธิ และหลักประกันต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการลดความยากจนหรือความขัดสนต่าง ๆ และป้องกันไม่ให้ตกอยู่ในความยากจนหรือความขัดสนเมื่อเจอสถานการณ์เปราะบางทางเศรษฐกิจและสังคม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	090201	ดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมมีค่าไม่ต่ำกว่า 100 โดยดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมประกอบด้วย 3 มิติ โดยมีตัวชี้วัดในแต่ละมิติ ดังนี้ 1) ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยเด็ก (1) อัตราการเข้าถึงบริการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย (0-2 ปี) เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50 2) ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยแรงงาน (1) แรงงานที่อยู่ในระบบประกันสังคมมีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 60	อัตราการเข้าถึงบริการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย (0-2 ปี) หมายถึง อัตราส่วนระหว่างจำนวนเด็ก 0-2 ปี ที่อยู่ภายใต้การดูแลของสถานเลี้ยงเด็กที่ได้รับอนุญาต กับจำนวนเด็ก 0-2 ปี ทั้งหมด โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจแบบสุ่มตัวอย่าง แรงงานที่อยู่ในระบบประกันสังคม หมายถึง บุคคลที่เป็นลูกจ้างตามมาตรา 33 หรือเป็นผู้ประกันตนโดยสมัครใจตามมาตรา 39 หรือมาตรา 40 ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐจ่ายสมทบ หมายถึง ผู้	ดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคม (CI) คำนวณโดยใช้สูตรคำนวณดังนี้ $CI = \frac{(SP1 \times 100) + \dots + (SP6 \times 100)}{6}$ โดยที่ SP1-SP6 และ T1-T6 คือ ค่าที่วัดได้และค่าเป้าหมายของแต่ละตัวชี้วัดย่อย ซึ่งมีวิธีการคำนวณดังนี้ SP1 เท่ากับจำนวนเด็ก 0-2 ปี ที่สำรวจพบว่าอยู่ภายใต้การดูแลของสถานเลี้ยงเด็กที่ได้รับอนุญาตในปี 2570หารด้วยจำนวนเด็ก 0-2 ปี ทั้งหมดที่ได้รับการสำรวจในปี 2570 และ T1 เท่ากับจำนวนเด็ก 0-2 ปี ที่สำรวจพบว่าอยู่ภายใต้การดูแลของสถานเลี้ยงเด็กที่ได้รับอนุญาตในปี 2565หารด้วยจำนวนเด็ก 0-2 ปี ทั้งหมดที่ได้รับการสำรวจในปี 2565 แล้วคูณด้วย 1.5	- อัตราการเข้าถึงบริการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย (0-2 ปี) อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล - ในปี 2564 สัดส่วนของแรงงานที่อยู่ในระบบประกันสังคม เท่ากับร้อยละ 48 - ในปี 2565 จำนวนผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐจ่ายสมทบเท่ากับ 2.49 ล้านคน	สศช. สำนักงานประกันสังคม สำนักงานสถิติแห่งชาติ กองทุนการออมแห่งชาติ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		ของกำลังแรงงานรวม (2) จำนวนผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐจ่ายสมทบเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 100 (3) แรงงานที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภทได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน 3) ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงวัย (1) สัดส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนลดลงเหลือไม่เกินร้อยละ 4 (2) สัดส่วนผู้สูงอายุภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเพิ่มขึ้นเป็นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70	ที่เป็นสมาชิกของกองทุนการออมภาคสมัครใจเพื่อการเกษียณอายุที่รัฐจัดให้กับแรงงานนอกระบบ ประกันสังคมและไม่มีสวัสดิการอื่นใดรองรับ และรัฐร่วมจ่ายเงินสมทบ อาทิ กองทุนการออมแห่งชาติ แรงงานที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภทได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน หมายถึง ผู้ที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภท รวมถึงผู้ประกอบการอาชีพอิสระ แรงงานที่อยู่ในการจ้างงานในภาคเศรษฐกิจที่ไม่เป็นทางการ และผู้ที่อยู่ภายใต้การจ้างงานรูปแบบใหม่ อาทิ แรงงานในระบบเศรษฐกิจแพลตฟอร์มได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายซึ่งมีข้อกำหนดที่ครอบคลุมถึงสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน ความปลอดภัยในการทำงาน และหลักประกันทางสังคม	SP2 เท่ากับจำนวนแรงงานที่อยู่ในระบบประกันสังคมทั้งหมดในปี 2570 หาดด้วยจำนวนผู้มีงานทำในปี 2570 แล้วคูณด้วย 100 และ T2 เท่ากับ 60 SP3 เท่ากับจำนวนสมาชิกของกองทุนการออมแห่งชาติ และกองทุนอื่น ๆ ที่รัฐจัดให้กับแรงงานนอกระบบประกันสังคมและไม่มีสวัสดิการอื่นใดรองรับ และรัฐร่วมจ่ายเงินสมทบ และ T3 เท่ากับจำนวนผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจฯ ในปี 2565 คูณด้วย 2 SP4 เท่ากับ 1 หากในปี 2570 แรงงานที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภทได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน และเท่ากับ 0 หากมีแรงงานบางประเภทที่ยังไม่ได้ความคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน และ T4 เท่ากับ 1 SP5 เท่ากับจำนวนของผู้สูงอายุที่สำรวจพบว่ามีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนในปี 2570 หาดด้วยจำนวนผู้สูงอายุที่ได้รับการสำรวจทั้งหมดใน	(ข้อมูล ณ 31 สิงหาคม 2565) - แรงงานกลุ่มที่ยังไม่ได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพอิสระ แรงงานที่อยู่ในการจ้างงานในภาคเศรษฐกิจที่ไม่เป็นทางการ และแรงงานในระบบเศรษฐกิจแพลตฟอร์ม - ในปี 2564 สัดส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนเท่ากับร้อยละ 6.8 - สัดส่วนผู้สูงอายุภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพ	

หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ผู้สูงอายุที่ยากจน หมายถึง ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไปและมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่าเส้นความยากจน คำนวณโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ผู้สูงอายุภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ หมายถึง ผู้สูงอายุกลุ่มติดบ้าน (ผู้สูงอายุที่ยังช่วยเหลือตนเองได้แต่มีความลำบากหรือติดขัดในการเคลื่อนไหว) และผู้สูงอายุกลุ่มติดเตียง (ผู้สูงอายุที่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นในการเคลื่อนย้ายและการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน) ที่ได้รับบริการการรักษาพยาบาล ฟันฟู บำบัด และส่งเสริมสุขภาพ อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ตามสิทธิประโยชน์ที่สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติกำหนด	ปี 2570 แล้วคูณด้วย 100 และ T5 เท่ากับ 4 SP6 เท่ากับจำนวนผู้สูงอายุภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติในปี 2570หารด้วยจำนวนผู้สูงอายุภาวะพึ่งพิงทั้งหมดในปี 2570 แล้วคูณด้วย 100 และ T6 เท่ากับ 70 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ CI มีค่าไม่ต่ำกว่า 100	แห่งชาติ อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูล	

หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

เป้าหมายที่ 1 การเพิ่มมูลค่าจากเศรษฐกิจหมุนเวียน และการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

รหัสเป้าหมาย 1001

คำอธิบายเป้าหมาย

การพัฒนาสินค้าและบริการที่นำไปสู่การลดของเสียและการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด เช่น สินค้าที่มีการนำวัสดุเหลือทิ้งมาใช้เป็นวัตถุดิบ อุปกรณ์ที่ช่วยลดการสูญเสียทรัพยากรและการปล่อยของเสีย เป็นต้น รวมถึงการใช้ทรัพยากรเท่าที่จำเป็นและมีการนำกลับมาใช้ซ้ำ โดยเฉพาะวัสดุ พลังงาน และน้ำ

ตัวชี้วัดที่	รหัสตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มาของข้อมูล
1.1	100101	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศจากเศรษฐกิจหมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ในปี 2570	สศช. อยู่ระหว่างการพัฒนาปริมาณและวิธีการวัดมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศจากเศรษฐกิจหมุนเวียน			
1.2	100102	การบริโภควัสดุในประเทศมีปริมาณลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในปี 2570	การบริโภควัสดุในประเทศ (Domestic Material Consumption: DMC) หมายถึง ปริมาณของวัสดุทั้งหมดโดยน้ำหนักที่มีการใช้ภายในประเทศ โดยคำนวณจากปริมาณวัสดุทั้งหมดที่มีการสกัดหรือผลิตขึ้นภายในประเทศ บวกกับวัสดุที่มีการนำเข้า และหักลบด้วย	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2566-2570} = \frac{DMC_{2565} - DMC_{2570}}{DMC_{2565}} \times 100$ โดยที่ $R_{2566-2570}$ คือ สัดส่วนที่ลดลงของการบริโภควัสดุในประเทศ (ร้อยละ) ในช่วงปี 2566-2570	- ในปี 2563 ค่า DMC ของประเทศไทย เท่ากับ 893.5 ล้านตัน หรือ 12.5 ตัน/คน - ในปี 2558 ค่า DMC ของประเทศไทย เท่ากับ	สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ

หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			วัสดุที่มีการส่งออก ทั้งนี้ วัสดุที่นำมาคิดคำนวณ ได้แก่ แร่โลหะ แร่โลหะ (อาทิ ยิปซัม หวาย ดินขาว) ชีวมวล และเชื้อเพลิงฟอสซิล	DMC ₂₅₆₅ คือ ปริมาณการบริโภควัสดุ ในประเทศ ในปี 2565 (ตัน) DMC ₂₅₇₀ คือ ปริมาณการบริโภควัสดุ ในประเทศ ในปี 2570 (ตัน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2566-2570} \geq \text{ร้อยละ } 25$	547.13 ล้านตัน หรือ 8.12 ตัน/คน	
1.3	100103	ดัชนีการหมุนเวียน วัสดุสำหรับผลิตภัณฑ์ เป้าหมาย (พลาสติก วัสดุก่อสร้าง เกษตร- อาหาร) เพิ่มขึ้นไม่ น้อยกว่าร้อยละ 10 ในปี 2570	ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุ (Material Circularity Indicator: MCI) หมายถึง อัตราส่วนระหว่างปริมาณการ ใช้วัสดุที่มาจาก การนำของเสีย กลับมาใช้ซ้ำหรือกระบวนการ รีไซเคิล ต่อปริมาณการใช้วัสดุ ทั้งหมดในช่วงระยะเวลา 1 ปี ทั้งนี้ การวัดระดับการไหลของ วัสดุ (Flow of material) ใน ตลอดกระบวนการของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งจะมีค่าตั้งแต่ 0.1 จนถึง 1 โดย $MCI = 1$ คือ วัตถุดิบทั้งหมดที่ใช้จะต้อง มาจากส่วนประกอบที่นำ กลับมาใช้ใหม่หรือวัสดุรีไซเคิล โดยไม่สูญเสียในการรีไซเคิล (ประสิทธิภาพการรีไซเคิล 100%) รวมทั้งไม่มีของเสียที่	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2566-2570} = \frac{MCI_{2570} - MCI_{2565}}{MCI_{2565}} \times 100$ โดยที่ $R_{2566-2570}$ คือ สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของ ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุสำหรับ ผลิตภัณฑ์เป้าหมาย ได้แก่ พลาสติก วัสดุก่อสร้าง เกษตร-อาหาร ในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) MCI คือ ค่าดัชนีการหมุนเวียนวัสดุ ผลิตภัณฑ์ประเภทเป้าหมายในปีนั้น ๆ (ร้อยละ) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2566-2570}$ มีค่าไม่น้อยกว่าร้อยละ 10	ยังไม่มีการจัดเก็บ ข้อมูล	ยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูล

หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			เกิดขึ้นระหว่างการผลิตและเมื่อผลิตภัณฑ์หมดอายุจะต้องนำมาใช้ซ้ำหรือนำกลับมาใช้ใหม่โดยไม่สูญเสีย (Zero Waste) ในขณะที่ MCI = 0.1 คือ ผลิตภัณฑ์มีการไหลเวียนแบบเส้นตรงอย่างสมบูรณ์ซึ่งหมายความว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่นำมาใช้มาจากวัตถุดิบใหม่ (Virgin materials) และไม่มีของเสียที่นำกลับมาใช้ใหม่หรือไม่มีการรีไซเคิลเลย			

หมายเหตุที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

เป้าหมายที่ 2 การอนุรักษ์ ป่าไม้ และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

รหัสเป้าหมาย 1002

คำอธิบายเป้าหมาย

การอนุรักษ์และฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ รวมถึงการควบคุมและจัดการการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติไม่ทำลายความสามารถในการฟื้นตัวของทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	100201	คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมดีขึ้นติดอันดับ 1 ใน 3 ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า 55 คะแนน ในปี 2570	ดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Performance Index: EPI) จัดทำโดยมหาวิทยาลัยเยลและมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย โดยตัวชี้วัดที่ใช้ในการประเมินแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสภาพภูมิอากาศ (Climate) อนามัยสิ่งแวดล้อม (Environmental Health) และการให้ความสำคัญกับระบบนิเวศ (Ecosystem Vitality) การประเมินครอบคลุมประมาณ 180 ประเทศ ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีจำนวน 11 ประเทศ ประกอบด้วย ไทย อินโดนีเซีย เมียนมาร์	ใช้ข้อมูลจาก EPI Report 2028 (ปี พ.ศ. 2571) โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อประเทศไทยมีอันดับอยู่ใน 3 อันดับแรกของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมีคะแนนไม่น้อยกว่า 55	ตาม EPI Report 2022 (ปี พ.ศ. 2565) ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 3 ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากสิงคโปร์และบรูไน มีคะแนน 38.1	EPI Report ของ Yale Center for Environmental Law & Policy และ Center for International Earth Science Information Network Earth Institute, Columbia University

หมายเหตุที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			มาเลเซีย เวียดนาม กัมพูชา ลาว ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน และติมอร์-เลสเต			
2.2	100202	พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดย เป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ 33 และพื้นที่ ป่าเศรษฐกิจเพื่อการ ใช้ประโยชน์ ร้อยละ 12 ของพื้นที่ประเทศ ภายในปี 2570	พื้นที่ป่าไม้ ตามนโยบายป่าไม้ แห่งชาติ พ.ศ. 2562 หมายถึง พื้นที่ปกคลุมของพืชพรรณที่ สามารถจำแนกได้ว่าเป็นไม้ยืน ต้นปกคลุมเป็นผืนต่อเนื่อง ขนาด ไม่น้อยกว่า 3.125 ไร่ และหมายรวมถึงทุ่งหญ้าและ ลานหินที่มีอยู่ตามธรรมชาติที่ ปรากฏล้อมรอบด้วยพื้นที่ที่ จำแนกได้ว่าเป็นพื้นที่ป่าไม้ โดยไม่รวมถึงสวนยูคาลิปตัส หรือพื้นที่ที่มีต้นไม้แต่ประเมิน ได้ว่าผลผลิตหลักของการ ดำเนินการไม่ใช่เนื้อไม้ ได้แก่ พื้นที่วนเกษตร สวนผลไม้ สวนยางพารา และสวนปาล์ม ทั้งนี้ สศช. อยู่ระหว่างการ หารือคํานิยามของคำว่า "พื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ ประโยชน์" ร่วมกับหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง	ใช้สูตรการคำนวณ $S_{2570} = \frac{FA_{2570}}{TA_{2570}} \times 100$ โดยที่ S_{2570} คือ สัดส่วนของพื้นที่ป่าไม้ ธรรมชาติหรือพื้นที่ป่าเศรษฐกิจในปี 2570 (ร้อยละ) FA_{2570} คือ จำนวนพื้นที่ป่าไม้ ธรรมชาติหรือพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ ณ ปี 2570 (ไร่) TA_{2570} คือ จำนวนพื้นที่รวมทั้ง ประเทศ ณ ปี 2570 (ไร่) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ S_{2570} สำหรับพื้นที่ป่าธรรมชาติ $\geq$ ร้อยละ 33 และ S_{2570} สำหรับพื้นที่ ป่าเศรษฐกิจ $\geq$ ร้อยละ 12	ในปี 2564 พื้นที่ป่า ไม้ธรรมชาติคิดเป็น ร้อยละ 31.64 ของ พื้นที่ประเทศ แต่ สัดส่วนของพื้นที่ป่า เศรษฐกิจเพื่อการใช้ ประโยชน์ยังอยู่ ระหว่างการ พัฒนาการจัดเก็บ ข้อมูล	กรมป่าไม้

หมายเหตุที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

เป้าหมายที่ 3 การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน

รหัสเป้าหมาย 1003

คำอธิบายเป้าหมาย

การลดปริมาณของก๊าซเรือนกระจก มลพิษ และของเสียที่เป็นผลจากกิจกรรมการผลิต การบริโภค และการใช้ชีวิตในมิติต่าง ๆ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	100301	สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 24 ภายในปี 2570	พลังงานทดแทน หมายถึง พลังงานที่นำมาใช้ทดแทนพลังงานฟอสซิล (ถ่านหิน ปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ) ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม พลังงานน้ำ ชีวมวล ก๊าซชีวภาพ ขยะ และเชื้อเพลิงชีวภาพ (เอทานอล และไบโอดีเซล) การใช้พลังงานขั้นสุดท้าย หมายถึง การใช้พลังงานเพื่อการบริโภคหรือผลิตสินค้าและบริการ โดยไม่นับรวมพลังงานที่ใช้เป็นวัตถุดิบหรือใช้ในกระบวนการผลิตสำหรับพลังงานประเภทอื่น	ใช้สูตรการคำนวณ $S_{2570} = \frac{RE_{2570}}{FE_{2570}} \times 100$ โดยที่ S_{2570} คือ สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายในปี 2570 (ร้อยละ) RE_{2570} คือ ปริมาณการใช้พลังงานทดแทนในปี 2570 (ตัน) FE_{2570} คือ ปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายในปี 2570 (ตัน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $S_{2570} \geq \text{ร้อยละ 24}$	ในปี 2564 สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย เท่ากับร้อยละ 14.49	กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

หมายเหตุที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.2	100302	การนำขยะกลับมาใช้ ประโยชน์ใหม่เพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการนำขยะ กลับมาใช้ใหม่ของ ประเทศ ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 40 ของ ปริมาณขยะที่นำ กลับมาใช้ใหม่ได้ ภายในปี 2570	การนำขยะกลับมาใช้ ประโยชน์ใหม่ หมายถึง การ นำขยะกลับมาใช้ซ้ำ ทั้งที่ใช้ใน รูปลักษณะเดิมโดยไม่ผ่านการ แปรรูปหรือแปรสภาพ (Reuse) หรือการนำขยะมา แปรรูปเป็นวัตถุดิบสำหรับ ผลิตภัณฑ์ประเภทเดิมหรือ นำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ ประเภทใหม่ (Recycle และ Upcycle)	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{C_{2570}}{W_{2570}} \times 100$ โดยที่ R_{2570} คือ อัตราการนำขยะกลับมาใช้ ใหม่ในปี 2570 (ร้อยละ) C_{2570} คือ ปริมาณขยะที่มีการนำ กลับมาใช้ใหม่ในช่วงระยะเวลา 1 ปี ในปี 2570 (ตัน) W_{2570} คือ ปริมาณขยะทั้งหมดในช่วง ระยะเวลา 1 ปี ในปี 2570 (ตัน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ R_{2570} เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40	ในปี 2564 อัตราการ นำขยะกลับมาใช้ ใหม่ของประเทศ เท่ากับร้อยละ 32.95 ของปริมาณขยะที่นำ กลับมาใช้ใหม่ได้	กรมควบคุมมลพิษ
3.3	100303	ปริมาณขยะต่อหัวในปี 2570 ลดลงจากปี 2560 ร้อยละ 10	ปริมาณขยะต่อหัว หมายถึง อัตราส่วนของปริมาณขยะมูล ฝอย (ชุมชน) ที่เกิดขึ้นรวมทั้ง ประเทศใน 1 วัน ต่อประชากร 1 คน	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{W_{2565} - W_{2570}}{W_{2565}} \times 100$ โดยที่ R_{2570} คือ สัดส่วนที่ลดลงของปริมาณ ขยะต่อหัวในปี 2570 เทียบกับปี 2560 (ร้อยละ)	- ในปี 2560 ปริมาณขยะมูล ฝอยต่อหัว เท่ากับ 1.13 กิโลกรัมต่อ คนต่อวัน - ในปี 2564 ปริมาณ ขยะมูลฝอยต่อหัว เท่ากับ 1.03	กรมควบคุมมลพิษ

หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				W คือ ปริมาณขยะต่อหัวในปีนั้น ๆ (ตัน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2570} \geq$ ร้อยละ 10	กิโลกรัมต่อคนต่อ วัน - สัดส่วนที่ลดลงของ ปริมาณขยะต่อหัว ในปี 2564 เมื่อ เทียบกับปี 2560 คิดเป็นร้อยละ 8.85	

หมวดหมู่ที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

เป้าหมายที่ 1 ความเสียหายและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง

รหัสเป้าหมาย 1101

คำอธิบายเป้าหมาย

การใช้นโยบายป้องกันและปรับตัวที่จำเป็นเพื่อลดความล่าช้าหรือความเสียหายที่อาจเกิดจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สิน และความเป็นอยู่ของประชาชน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	110101	จำนวนประชาชนที่เสียชีวิต สูญหาย และได้รับผลกระทบโดยตรงจากภัยธรรมชาติลดลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนฯ 12 แต่ละภัย	ประชาชนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากภัยธรรมชาติ หมายถึง ประชาชนที่ได้รับบาดเจ็บหรือผลกระทบทางสุขภาพ หรือต้องอพยพย้ายที่อยู่อาศัย หรือมีทรัพย์สินที่สูญหายหรือได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ภัยธรรมชาติ ภัยธรรมชาติ หมายถึง ภัยอันตรายที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและมีผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น อุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย แผ่นดินถล่ม แผ่นดินไหว สึนามิ ลูกเห็บ	เปรียบเทียบจำนวนเฉลี่ยต่อปีของประชาชนที่เสียชีวิต สูญหาย และได้รับผลกระทบโดยตรงจากอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และภัยหนาว ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 (2560-2565) กับช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 (2566-2570) ทั้งนี้ จำนวนประชาชนที่ได้รับผลกระทบ หมายถึง จำนวนประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนและได้รับบาดเจ็บ โดยตรงจากภัยธรรมชาติ ในขณะที่จำนวนประชาชนที่สูญหายยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูล โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนเฉลี่ยต่อปีของประชาชนที่เสียชีวิต สูญหาย และได้รับผลกระทบโดยตรงจากภัยธรรมชาติ	อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ภัยหนาว คลื่นความร้อน เป็นต้น อย่างไรก็ดี ภัยธรรมชาติ สำหรับตัวชี้วัดนี้รวมเฉพาะ อุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และ ภัยหนาว	ในแต่ละประเภท ในช่วงของ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 มีจำนวน น้อยกว่าในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12		
1.2	110102	ความสูญเสียทาง เศรษฐกิจจากภัย ธรรมชาติโดยตรงต่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมของ ประเทศ (รวมถึงความ เสียหายที่เกิดกับ โครงสร้างพื้นฐานและ การหยุดชะงักของการ บริการขั้นพื้นฐานที่ สำคัญ) ลดลง เมื่อ เทียบกับค่าเฉลี่ยใน แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12	ความสูญเสียทางเศรษฐกิจ จากภัยธรรมชาติโดยตรง หมายถึง ความเสียหาย (Damage) ได้แก่ ความ เสียหายทางกายภาพของ ทรัพย์สิน (เช่น โครงสร้าง พื้นฐาน อาคารและ ส่วนประกอบ ผลผลิต วัตถุดิบ เครื่องจักร) โดยความเสียหาย อาจเกิดขึ้นระหว่างหรือ ภายหลังจากประสบเหตุการณ์ ภัยในทันที และ ความสูญเสีย โดยตรง (Direct Loss) ได้แก่ การสูญเสียรายได้ ประสิทธิภาพการผลิตที่ลดลง ทรัพย์สินในการประกอบ อาชีพถูกทำลาย ค่าใช้จ่ายที่ เพิ่มขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง	เปรียบเทียบอัตราเฉลี่ยต่อปีของ มูลค่าความสูญเสียโดยรวมทาง เศรษฐกิจจากภัยธรรมชาติทุก ประเภท ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศ ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 (2560-2565) กับช่วงของ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 (2566- 2570) โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่า เป้าหมายเมื่อความสูญเสียทาง เศรษฐกิจ ในช่วงแผนฯ 13 ต่ำกว่า มูลค่าความสูญเสียทางเศรษฐกิจ ในช่วงแผนฯ 12	อยู่ระหว่างการ พัฒนาการจัดเก็บ ข้อมูล	- ข้อมูลความสูญเสียทาง เศรษฐกิจฯ จากกรม ป้องกันและบรรเทาสา ธารณภัย และสำนักงาน ทรัพยากรน้ำแห่งชาติ - ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวม ในประเทศจาก สภาพัฒน์

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.3	110103	จำนวนพื้นที่และมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติลดลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12	จำนวนพื้นที่ เป็นการนับจำนวนของ จังหวัด/อำเภอ/กิ่งอำเภอ/ตำบล/หมู่บ้านที่เป็นพื้นที่ประสบภัย มูลค่าความเสียหาย หมายถึงมูลค่าเป็นตัวเงินของความเสียหายของทรัพย์สินและสิ่งก่อสร้างที่ถูกทำให้เสียหายโดยตรงจากเหตุภัยธรรมชาติ ทั้งนี้ ภัยธรรมชาติสำหรับตัวชี้วัดนี้รวมเฉพาะอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และภัยหนาว	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยต่อปีของจำนวนพื้นที่และมูลค่าความเสียหายรวมจากภัยธรรมชาติทุกประเภท ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 (2560-2565) กับช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 (2566-2570) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อทั้งจำนวนพื้นที่และมูลค่าความเสียหาย ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 มีจำนวนน้อยกว่าในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12	อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

เป้าหมายที่ 2 ความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง

รหัสเป้าหมาย 1102

คำอธิบายเป้าหมาย

มีการพัฒนาและใช้ประโยชน์จากเครื่องมือและกลไกที่มีประสิทธิภาพเพื่อจัดการกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทั้งในการ ป้องกัน เตรียมพร้อม และรับมือ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	110201	มีแผนที่แสดงพื้นที่ เสี่ยงจากภัยธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศใน ระดับพื้นที่ โดยเฉพาะ พื้นที่สำคัญด้านต่าง ๆ หรือระดับจังหวัดอย่าง ครอบคลุม เชื่อมโยง กับฐานข้อมูลของมิติ ทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ	แผนที่แสดงพื้นที่เสี่ยง หมายถึง แผนที่ที่มีการระบุ พื้นที่ที่มีแนวโน้มจะได้รับ ผลกระทบ และมีการจัดแบ่ง พื้นที่ตามระดับของความ รุนแรงของผลกระทบที่คาดว่าจะ เกิดขึ้น ซึ่งแผนที่ดังกล่าวจะ แสดงผลการประเมินความ เสี่ยงที่มีการวิเคราะห์สภาวะ การเปิดรับต่อความเสี่ยง (exposure) ความเปราะบาง (vulnerability) ศักยภาพ (capacity) ในการรับมือของ ชุมชนที่อาจเป็นอันตรายและ คาดการณ์ผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สิน การดำรงชีวิตและ สิ่งแวดล้อม พื้นที่สำคัญ หมายถึง พื้นที่ที่มี ความสำคัญทางเศรษฐกิจและ	นับรวมจำนวนพื้นที่สำคัญทั้งหมด ที่มีการจัดทำแผนที่แสดงพื้นที่เสี่ยง จากภัยธรรมชาติและการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่มีระยะเวลาครอบคลุมถึงปี 2570 และจัดทำแล้วเสร็จภายในปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อมี การจัดทำและเผยแพร่แผนที่แสดง พื้นที่เสี่ยงฯ สำหรับพื้นที่สำคัญครบ ทุกแห่ง	อยู่ระหว่างการ พัฒนาการจัดเก็บ ข้อมูล	กรมทรัพยากรธรณี กรมโยธาธิการและผังเมือง กรมทรัพยากรน้ำ สำนักงานทรัพยากรน้ำ แห่งชาติ

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			สังคมในระดับประเทศ อาทิ พื้นที่เมืองหลัก พื้นที่ระเบียง เศรษฐกิจ เขตพัฒนาเศรษฐกิจ พิเศษ ทั้งนี้ สศช. และหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องอยู่ระหว่างการ กำหนดหลักเกณฑ์และรายชื่อ ของพื้นที่สำคัญ			
2.2	110202	การมีแผนจัดการ ป้องกันความเสี่ยงจาก ภัยธรรมชาติและการ เปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศในระดับ พื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่ สำคัญ	แผนจัดการป้องกันความ เสี่ยง หมายถึง แผนที่มีการ จัดระบบในการรับมือกับภัยฯ ให้ทันต่อสถานการณ์และมี ประสิทธิภาพ โดยสอดคล้อง กับความเสี่ยงของพื้นที่ ทั้งใน แง่ของลักษณะของภัยฯ และ ระดับของผลกระทบ พื้นที่สำคัญ หมายถึง พื้นที่ที่มี ความสำคัญทางเศรษฐกิจและ สังคมในระดับประเทศ อาทิ พื้นที่เมืองหลัก พื้นที่ระเบียง เศรษฐกิจ เขตพัฒนาเศรษฐกิจ พิเศษ ทั้งนี้ สศช. อยู่ระหว่างการ กำหนดหลักเกณฑ์และรายชื่อ	นับรวมจำนวนพื้นที่สำคัญทั้งหมดที่มี การจัดทำแผนจัดการป้องกันความ เสี่ยงจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่มี ระยะเวลาครอบคลุมถึงปี 2570 และ จัดทำแล้วเสร็จภายในปี 2570 โดย ตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อมีการ จัดทำและเผยแพร่แผนจัดการป้องกัน ความเสี่ยงฯ สำหรับพื้นที่สำคัญครบ ทุกแห่ง	อยู่ระหว่างการ พัฒนาการจัดเก็บ ข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ของพื้นที่สำคัญ ร่วมกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง			
2.3	110203	การเตือนภัยที่มี ประสิทธิภาพ (ครอบคลุมภัยสำคัญ สามารถเชื่อมโยง ระดับพื้นที่ ระดับประเทศ และ ระดับโลก มีความ แม่นยำ ทันต่อเวลา และสามารถเข้าถึง กลุ่มเปราะบางได้)	สศช. อยู่ระหว่างหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดค่านิยามของการเตือนภัย ที่มีประสิทธิภาพและวิธีการวัดผล			กรมป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย กรมอุตุนิยมวิทยา สำนักงานทรัพยากรน้ำ แห่งชาติ กรมประชาสัมพันธ์

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

เป้าหมายที่ 3 สังคมไทยมีภูมิคุ้มกันจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

รหัสเป้าหมาย 1103

คำอธิบายเป้าหมาย

ภาคส่วนต่าง ๆ ของสังคมไทยมีความสามารถในการปกป้องตนเองและรับมือกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และสามารถฟื้นฟูได้อย่างรวดเร็วจากความเสียหายที่เกิดขึ้น

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	110301	ชุมชน ท้องถิ่น อาสาสมัคร และเครือข่าย ที่สามารถจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเบื้องต้นได้ด้วยตนเอง เพิ่มขึ้น เป็นร้อยละ 80 ภายในปี 2570 และมีการจัดฝึกอบรมด้านการป้องกันและบรรเทาผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ	ชุมชน ท้องถิ่น อาสาสมัคร และเครือข่าย หมายถึง (1) ชุมชนที่มีการจัดตั้งจัดตั้งกับเทศบาล กรุงเทพมหานคร หรือกำนัน (2) อาสาสมัคร ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน และจิตอาสาภัยพิบัติ (3) เครือข่ายองค์กรชุมชนที่ได้รับการรับรองสถานภาพ และจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เกี่ยวข้องกับการจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความสามารถจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเบื้องต้นได้ด้วยตนเอง หมายถึง การมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความเสี่ยง	นับจำนวนชุมชน อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน จิตอาสาภัยพิบัติ และเครือข่ายองค์กรชุมชน ที่ได้รับการฝึกอบรมด้านการป้องกันและบรรเทาผลกระทบจากภัยธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และผ่านการประเมินความรู้หลังการอบรม ในช่วงปี 2566-2570 จากข้อมูลในระบบฐานข้อมูลเครือข่ายอาสาสมัครด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อจำนวนชุมชน อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน จิตอาสาภัยพิบัติ และเครือข่ายองค์กรชุมชน ที่ได้รับการฝึกอบรมฯ และผ่านการประเมินความรู้หลังการอบรม มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของจำนวน	อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ของภัยธรรมชาติและ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ในพื้นที่ของตนเอง และ ความสามารถในการป้องกัน และรับมือกับภัยฯ เบื้องต้นได้ ด้วยตนเอง เพื่อลดความเสี่ยง และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น	ชุมชน อาสาสมัครอาสาสมัครป้องกัน ภัยฝ่ายพลเรือน จิตอาสาภัยพิบัติ และเครือข่ายองค์กรชุมชนทั้งหมด		
3.2	110302	ระดับความสำเร็จใน การสร้างความรู้ ตระหนักรู้ในระดับ ชุมชนและการมีส่วน ร่วมในการส่งข้อมูล จากพื้นที่เกิดภัยเข้าสู่ ระบบเตือนภัย ส่วนกลาง	การสร้างความรู้ในระดับชุมชน หมายถึง การ สร้างความรู้ความเข้าใจให้กับ คนทุกกลุ่มในชุมชนเกี่ยวกับ ความเสี่ยงของภัยธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศในพื้นที่ รวมถึง แนวทางในการเฝ้าระวังและ ติดตามสถานการณ์การเกิดภัย ฯ และการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องภายในชุมชน ชุมชน หมายถึง ชุมชนที่มีการ จัดตั้งจัดตั้งกับเทศบาล กรุงเทพมหานคร หรือกำนัน	นับจำนวนชุมชนที่ได้รับการอบรม เพื่อสร้างความรู้และการมี ส่วนร่วมในการส่งข้อมูลจากพื้นที่เกิด ภัย ในช่วงปี 2566-2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ จำนวนชุมชนที่ได้รับการอบรมมี สัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของ จำนวนชุมชนทั้งหมด	อยู่ระหว่างการ พัฒนาการจัดเก็บ ข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.3	110303	องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีองค์ความรู้และมีแผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	แผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หมายถึง แผนที่กำหนดวิธีการและบทบาทของภาคส่วนต่างๆ ในการป้องกันและลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในพื้นที่ รวมถึงการเตรียมความพร้อม การรับมือ และการฟื้นฟูบูรณะ ในช่วงก่อน ระหว่าง และหลังเกิดภัยธรรมชาติ	นับรวมจำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดที่มีการจัดทำแผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ครอบคลุมระยะเวลาถึงปี 2570 และจัดทำแล้วเสร็จภายในปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งมีการจัดทำและเผยแพร่แผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	อยู่ระหว่างการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
3.4	110304	ประชาชนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากระบบประกันภัยพืชผลทางการเกษตรและภัยธรรมชาติ	ระบบประกันภัยพืชผลทางการเกษตร หมายถึง การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองความเสียหายหรือสูญเสียต่อพืชผลทางการเกษตรอื่น เนื่องมาจากภัยธรรมชาติ โดยผู้ที่ทำประกันภัยพืชผลต้องเป็นผู้ที่ทำการผลิตพืชผลนั้นๆ ด้วยตนเองและเป็นเจ้าของผลผลิตนั้น ระบบประกันภัยทางธรรมชาติ หมายถึง	สศช. อยู่ระหว่างหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาวิธีการวัดผลและการจัดเก็บข้อมูล		สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองความเสียหายต่อทรัพย์สิน ชีวิต และร่างกายของผู้ประสบภัยธรรมชาติ การที่ประชาชนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากระบบประกันภัยพิพาททางเกษตรและภัยธรรมชาติ หมายถึง การมีบริการประกันภัยพิพาทที่ครอบคลุมพืชผลประเภทต่าง ๆ ที่เกษตรกรปลูก และมีบริการประกันภัยสำหรับทรัพย์สินและร่างกายที่ครอบคลุมความเสี่ยงจากภัยสำคัญ โดยมีการให้ความคุ้มครองที่เหมาะสมและเบี้ยประกันที่ไม่สูงเกินไป รวมถึงการที่เกษตรกรและประชาชนมีความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญของการประกันภัยฯ			
3.5	110305	มีกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการ	การรับประกันภัยต่อ หมายถึง การรับโอนการประกันภัยบางส่วนหรือทั้งหมดจากบริษัทประกันภัย เพื่อช่วยลด	ตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อมีการพัฒนากองทุนที่สามารถดำเนินการได้ครบตามวัตถุประสงค์ที่ตัวชี้วัด	ปัจจุบันยังไม่มีกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกันและลดผลกระทบจากภัย	กระทรวงการคลัง กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
		เปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ รวมถึงการ ศึกษาวิจัยและเป็น แหล่งเงินรับประกัน ภัยต่อ	ภาระความเสี่ยงในส่วนที่ บริษัทประกันภัยต้อง รับผิดชอบ	กำหนด จำนวน 1 กองทุน แล้วเสร็จ ภายในปี 2570	ธรรมชาติและและการ เปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ	สำนักงานคณะกรรมการ กำกับและส่งเสริมการ ประกอบธุรกิจประกันภัย

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

เป้าหมายที่ 1 คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในทุกช่วงวัย มีสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับโลกยุคใหม่ มีคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกโฉมฉับพลันของโลก สามารถดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข

รหัสเป้าหมาย 1201

คำอธิบายเป้าหมาย

เด็กปฐมวัยได้รับการดูแลให้มีพัฒนาการและสติปัญญาที่สมวัย และอุปนิสัยที่ดี วัยเรียนได้รับการพัฒนาให้มีทักษะ สมรรถนะ และคุณธรรมจริยธรรม ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการทำงานในอนาคต วัยแรงงานได้รับการพัฒนาให้มีขีดความสามารถในการทำงานที่เพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับโลกของการทำงานที่เปลี่ยนแปลงไป และผู้สูงอายุสามารถทำงานและมีบทบาทในสังคมได้ตามศักยภาพ และใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	120101	ดัชนีพัฒนาการเด็ก สมวัย เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 88 เมื่อสิ้นสุดแผน	ดัชนีพัฒนาการเด็กสมวัย หมายถึง สัดส่วนของเด็กอายุ 0-5 ปีทั่วประเทศ ที่ได้รับการ ประเมินว่ามีพัฒนาการสมวัย ตามคู่มือเฝ้าระวังและส่งเสริม พัฒนาการเด็กปฐมวัย (DSPM) ภายในช่วงระยะเวลา 1 ปีงบประมาณ โดยเด็กที่ ได้รับการประเมินว่ามี พัฒนาการสมวัย ต้องผ่าน เกณฑ์การประเมินตามช่วง อายุครบทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การ เคลื่อนไหว การใช้กล้ามเนื้อ มัดเล็กและสติปัญญา ความเข้าใจภาษา การใช้ภาษา	ใช้สูตรการคำนวณ $R_{2570} = \frac{CD_{2570}}{CT_{2570}} \times 100$ โดยที่ R_{2570} คือ ดัชนีพัฒนาการเด็กสมวัยในปี 2570 (ร้อยละ) CD_{2570} คือ จำนวนเด็ก 0-5 ปีที่ได้รับ การประเมินว่ามีพัฒนาการสมวัยในปี 2570 (คน) CT_{2570} คือ จำนวนเด็ก 0-5 ปีที่ได้รับ การตรวจคัดกรองพัฒนาการทั้งหมด ในปี 2570 (คน)	ดัชนีพัฒนาการเด็ก สมวัยในปี 2565 เท่ากับร้อยละ 85.13 ปี 2654 เท่ากับร้อย ละ 82.55 ปี 2563 เท่ากับร้อย ละ 95.25 และปี 2562 เท่ากับ ร้อยละ 91.94	กรมอนามัย (ระบบ สารสนเทศสนับสนุนด้าน การส่งเสริมสุขภาพและ อนามัยสิ่งแวดล้อม)

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			และการช่วยเหลือตัวเองและสังคม	โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $R_{2570} \geq$ ร้อยละ 88		
1.2	120102	ร้อยละของนักเรียนที่มีสมรรถนะจากการประเมินโปรแกรมประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากลไม่ถึงระดับพื้นฐานของทั้ง 3 วิชาในแต่ละกลุ่มโรงเรียนลดลงร้อยละ 8 เมื่อสิ้นสุดแผน	โปรแกรมประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากล หรือ PISA หมายถึง โปรแกรมการประเมินขององค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา หรือ OECD ที่จัดขึ้นทุก 3 ปี เพื่อวัดความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่านของนักเรียนอายุ 15 ปีในประเทศต่าง ๆ โดยนักเรียนที่มีผลประเมินไม่ถึงระดับพื้นฐานในแต่ละวิชาเป็นนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าระดับ 2 จากทั้งหมด 6 ระดับ กลุ่มโรงเรียน หมายถึง กลุ่มของโรงเรียนที่แบ่งตามสังกัด ได้แก่ (1) โรงเรียนในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) (2) โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา	ใช้สูตรการคำนวณ $S_{ij} = F_{ij, 2565} - F_{ij, 2570}$ โดยที่ $S_{ij, 2570}$ คือ สัดส่วนที่ลดลงของนักเรียนที่มีผลการประเมินไม่ถึงระดับพื้นฐานในวิชา i ในกลุ่มโรงเรียน j (ร้อยละ) $F_{ij, 2565}$ คือ สัดส่วนของนักเรียนที่มีผลการประเมินไม่ถึงระดับพื้นฐานในวิชา i ในกลุ่มโรงเรียน j ในปี 2565 (PISA 2022) $F_{ij, 2570}$ คือ สัดส่วนของนักเรียนที่มีผลการประเมินไม่ถึงระดับพื้นฐานในวิชา i ในกลุ่มโรงเรียน j ในปีที่มีการจัดสอบที่ใกล้เคียงกับปี 2570 i คือ วิชาที่มีการประเมิน ได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน j คือ กลุ่มโรงเรียนตามสังกัดทั้ง 6 กลุ่ม	ร้อยละของนักเรียนที่มีผลประเมินไม่ถึงระดับพื้นฐาน ใน PISA 2018: 1. โรงเรียนในสังกัด สพฐ.: คณิตศาสตร์ ร้อยละ 43.8 วิทยาศาสตร์ร้อยละ 34.6 การอ่านร้อยละ 50.5 2. โรงเรียนในสังกัด สพฐ. (ขยายโอกาส): คณิตศาสตร์ร้อยละ 62.3 วิทยาศาสตร์ ร้อยละ 52.9 การอ่านร้อยละ 79.3 3. โรงเรียนในสังกัด สช.: คณิตศาสตร์ ร้อยละ 47.2 วิทยาศาสตร์ร้อยละ 38.7 การอ่านร้อยละ 50.6 4. โรงเรียนในสังกัด	สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			เอกชน (สข.) (3) โรงเรียนใน สังกัดกรุงเทพมหานคร (กทม.) (4) โรงเรียนในสังกัดกรม ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (สธ.) (5) โรงเรียนสาธิตของ มหาวิทยาลัย สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) และ (6) วิทยาลัยใน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา (สอศ.)	โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $S_{ij, 2570} \geq 8$ สำหรับทุกวิชา i และทุก กลุ่มโรงเรียน j	กทม.: คณิตศาสตร์ ร้อยละ 62.3 วิทยาศาสตร์ร้อยละ 49.5 การอ่านร้อย ละ 72.4 5. โรงเรียนในสังกัด สธ.: คณิตศาสตร์ ร้อยละ 64.6 วิทยาศาสตร์ร้อยละ 53.8 การอ่านร้อย ละ 71.1 6. โรงเรียนสาธิต: คณิตศาสตร์ร้อยละ 8.6 วิทยาศาสตร์ ร้อยละ 4.8 การอ่านร้อยละ 10.3 7. โรงเรียนในสังกัด สอศ.: คณิตศาสตร์ ร้อยละ 73.8 วิทยาศาสตร์ร้อยละ 68.8 การอ่านร้อย ละ 80.2 8. โรงเรียนสังกัด อว. (เน้นวิทย์) คณิตศาสตร์ร้อยละ	

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
					0.4 วิทยาศาสตร์ร้อยละ 0.1 การอ่านร้อยละ 1.2 ทั้งนี้ Baseline Pisa 2018 ภาพรวม เมื่อแบ่งตามด้านการทดสอบ เป็นดังนี้ - ด้านการอ่าน สมรรถนะต่ำกว่าพื้นฐานร้อยละ 59.5 - คณิตศาสตร์ร้อยละ 52.7 - วิทยาศาสตร์ร้อยละ 44.5	
1.3	120103	ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 3 เมื่อสิ้นสุดแผน	ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทย หมายถึง ค่าเฉลี่ยของต้นทุนชีวิตในทั้ง 5 ส่วน ได้แก่ พลังตัวตน พลังครอบครัว พลังสร้างปัญญา พลังเพื่อนและกิจกรรม และพลังชุมชน จากการสำรวจสถานการณ์ต้นทุนชีวิตของเด็กและเยาวชนไทยในช่วงอายุ 12-18 ปี ที่	ใช้สูตรการคำนวณ $C_{2566-2570} = \frac{LA_{2570} - LA_{2565}}{LA_{2565}} \times 100$ โดยที่ $C_{2566-2570}$ คือ สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของต้นทุนชีวิตเด็กและเยาวชนในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ)	ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทยในปี 2564 เท่ากับร้อยละ 62.10 และในปี 2562 เท่ากับร้อยละ 65.24	ศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน)

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ดำเนินการโดยศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน)	LA คือ ค่าเฉลี่ยของต้นทุนชีวิต โดยรวมในปีนั้น ๆ โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $C \geq$ ร้อยละ 3		
1.4	120104	จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30	การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยโดยใช้หลักสูตรฐานสมรรถนะ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาสมรรถนะหลักที่สำคัญต่อการใช้ชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในโลกศตวรรษที่ 21	ใช้สูตรการคำนวณ $RGC_{2570} = \frac{GC_{2570}}{GT_{2570}} \times 100$ โดยที่ RGC_{2570} คือ สัดส่วนของนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะในปี 2570 (ร้อยละ) GC_{2570} คือ จำนวนของนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะในปี 2570 (คน) GT_{2570} คือ จำนวนของนักศึกษาทั้งหมดในปี 2570 (คน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $RGC_{2570} \geq$ ร้อยละ 30	จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะในปี 2565 เท่ากับร้อยละ 15 และในปี 2563 เท่ากับร้อยละ 15	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.5	120105	ผลิตภาพแรงงาน เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ต่อปี	ผลิตภาพแรงงาน หมายถึง สัดส่วนระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อจำนวนผู้มีงานทำ ซึ่งสามารถสะท้อนถึงศักยภาพของแรงงานในการสร้างรายได้	ใช้สูตรการคำนวณ $g_t = \left(\frac{LP_t - LP_{t-1}}{LP_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ g_t คือ อัตราการเติบโตของผลิตภาพแรงงาน (ร้อยละต่อปี) LP_t คือ ผลิตภาพแรงงานในปีปัจจุบัน (บาทต่อคนต่อปี) LP_{t-1} คือ ผลิตภาพแรงงานในปีก่อนหน้า (บาทต่อคนต่อปี) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ g_t ในช่วงปี 2566-2570 มีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ในแต่ละปี	ผลิตภาพแรงงานในปี 2564 เท่ากับ 275,582 บาท ต่อคนต่อปี (เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 1.35 จากปี 2563) และในปี 2563 เท่ากับ 271,934 บาทต่อคนต่อปี	- ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ จาก สศช. - จำนวนผู้มีงานทำ จาก การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร ของ สำนักงานสถิติแห่งชาติ
1.6	120106	จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติ ลดลง ร้อยละ 20 ต่อปี	ความยากจนหลายมิติ หมายถึง การวัดระดับของความยากจนที่ครอบคลุมถึงความยากจนที่ไม่ใช่ตัวเงิน โดยมีมิติที่ใช้วัดมี 4 มิติ ได้แก่ การศึกษา การใช้ชีวิตในแบบที่ดีต่อสุขภาพ ความเป็นอยู่ และความมั่นคงทางการเงิน	ใช้สูตรการคำนวณ $RPE_t = \left(\frac{PE_{t-1} - PE_t}{PE_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ RPE_t คือ สัดส่วนที่ลดลงของจำนวนผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติ (ร้อยละ)	จำนวนของผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติในปี 2563 เท่ากับ 0.55 ล้านคน และในปี 2562 เท่ากับ 0.69 ล้านคน	สศช.

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ทั้งนี้ ผู้ที่ประสบปัญหาความ ยากจนหลายมิติ คือ ผู้ที่มี ความขัดสนตั้งแต่ 2 มิติขึ้นไป	PE_t คือ จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบ ปัญหาความยากจนหลายมิติในปี ปัจจุบัน (คน) PE_{t-1} คือ จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบ ปัญหาความยากจนหลายมิติในปีก่อน หน้า (คน) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ RPE_t ในช่วงปี 2566-2570 มีค่าไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 20 ในแต่ละปี		

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

เป้าหมายที่ 2 กำลังคนมีสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และสามารถสร้างงานอนาคต

รหัสเป้าหมาย 1202

คำอธิบายเป้าหมาย

กำลังคนมีทักษะ ความสามารถ และจำนวน ที่สอดคล้องและเพียงพอกับความต้องการของภาคการผลิตและบริการเป้าหมายตามที่จะระบุในหมายเหตุที่ 1-6

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	120201	ดัชนีความสามารถ ในการแข่งขันของ สภาเศรษฐกิจโลก ด้านทักษะ คะแนน เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20 เมื่อสิ้นสุดแผน	ดัชนีความสามารถในการ แข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลก เป็นดัชนีชี้วัดความสามารถใน การแข่งขันของประเทศต่าง ๆ ครอบคลุมทั้งหมด 140 ระบบ เศรษฐกิจทั่วโลก โดยตัวชี้วัด ทั้งหมดที่ใช้แบ่งออกเป็น 12 เสาหลักและทักษะเป็นหนึ่งใน เสาหลัก ซึ่งครอบคลุมตัวชี้วัด ที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษา และทักษะของประชากร และ คุณภาพของการจัดการศึกษา และการฝึกอบรมอาชีพ	ใช้สูตรการคำนวณ $RCS_{2566-2570} = \left(\frac{CS_{2570} - CS_{2565}}{CS_{2565}} \right) \times 100$ โดยที่ $RCS_{2566-2570}$ = สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของ คะแนนดัชนีความสามารถในการ แข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลกด้าน ทักษะในช่วงปี 2566-2570 (ร้อยละ) CS_{2565} = คะแนนดัชนีความสามารถ ในการแข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลก ด้านทักษะในปี 2565 (คะแนน) CS_{2570} = คะแนนดัชนีความสามารถ ในการแข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลก ด้านทักษะในปี 2570 (คะแนน) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $RCS_{2566-2570} \geq$ ร้อยละ 20	คะแนน ความสามารถในการ แข่งขันของสภา เศรษฐกิจโลกด้าน ทักษะในปี 2562 เท่ากับ 62.3 คะแนน และในปี 2561 เท่ากับ 63.0 คะแนน	สภาเศรษฐกิจโลก

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.2	120202	การจัดอันดับในด้าน บุคลากรผู้มี ความสามารถของ สถาบันการจัดการ นานาชาติ มีคะแนน เพิ่มขึ้นร้อยละ 3 ต่อปี	การจัดอันดับในด้านบุคลากร ผู้มีความสามารถของสถาบัน การจัดการนานาชาติ เป็น การประเมินระดับ ความสามารถของบุคลากร ของประเทศต่าง ๆ โดย สถาบันการจัดการนานาชาติ (IMD) :ซึ่งพิจารณาจากปัจจัย 3 ด้าน คือ การลงทุนและ พัฒนา (Investment and Development) ความดึงดูด (Appeal) และความพร้อม (Readiness)	ใช้สูตรการคำนวณ $RHS_t = \left(\frac{HS_t - HS_{t-1}}{HS_{t-1}} \right) \times 100$ โดยที่ RHS_t คือ สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของ คะแนนในด้านบุคลากรผู้มี ความสามารถ (ร้อยละต่อปี) HS_t คือ คะแนนในด้านบุคลากรผู้มี ความสามารถในปีปัจจุบัน (คะแนน) LP_{t-1} คือ คะแนนในด้านบุคลากรผู้มี ความสามารถในปีก่อนหน้า (คะแนน) t คือ ปี 2566 ถึงปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ RHS_t ในช่วงปี 2566-2570 มีค่าไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 3 ในแต่ละปี	คะแนนในด้าน บุคลากรผู้มี ความสามารถของ สถาบันการจัดการ นานาชาติในปี 2565 เท่ากับ 49.73 (อันดับ 45) ในปี 2564 เท่ากับ 53.01 (อันดับ 43) และในปี 2563 เท่ากับ 53.26 (อันดับ 43)	สถาบันการจัดการ นานาชาติ (IMD)
2.3	120203	จำนวนและมูลค่าของ ธุรกิจสตาร์ทอัพ เพิ่มขึ้น	สตาร์ทอัพ หมายถึง ธุรกิจเกิด ใหม่ที่มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือบริการโดยการนำ เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมมาใช้ ในการดำเนินธุรกิจ โดย รูปแบบธุรกิจสามารถทำซ้ำ (Repeatable) และขยาย ตลาดได้โดยง่าย (Scalable)	ใช้สูตรการคำนวณ $DS_{2566-2570} = S_{2570} - S_{2565}$ โดยที่ $DS_{2566-2570}$ คือ จำนวนของธุรกิจ สตาร์ทอัพที่เพิ่มขึ้น (ราย) หรือรายได้ ของธุรกิจสตาร์ทอัพที่เพิ่มขึ้นในช่วงปี 2566-2570 (ล้านบาท)	จำนวนของธุรกิจ สตาร์ทอัพในปี 2565 เท่ากับ 467 องค์กร (ข้อมูล ณ วันที่ 11 ก.พ. 2566) และปี 2564 เท่ากับ 404 องค์กร	สำนักงานนวัตกรรม แห่งชาติ

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			สามารถมูลค่าเพิ่มและเติบโตอย่างก้าวกระโดด มูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพ วัดโดยใช้รายได้รวมต่อปีของธุรกิจสตาร์ทอัพทุกรายเป็นตัวชี้วัดเทียบเคียง เนื่องจากไม่มีการรายงานข้อมูลมูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพ	S_{2565} คือ จำนวนของธุรกิจสตาร์ทอัพในปี 2565 (ราย) หรือรายได้ของธุรกิจสตาร์ทอัพในปี 2565 (ล้านบาท) S_{2570} คือ จำนวนของธุรกิจสตาร์ทอัพในปี 2570 (ราย) หรือรายได้ของธุรกิจสตาร์ทอัพในปี 2570 (ล้านบาท) โดยตัวชี้วัดจะบรรลุค่าเป้าหมายเมื่อ $DS > 0$ สำหรับทั้งจำนวนของธุรกิจสตาร์ทอัพและรายได้ของธุรกิจสตาร์ทอัพ		

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

เป้าหมายที่ 3 ประชาชนทุกกลุ่มเข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต

รหัสเป้าหมาย 1203

คำอธิบายเป้าหมาย

ประชาชนทุกกลุ่มสามารถใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้และสื่อเรียนรู้ ทั้งบนพื้นที่กายภาพและพื้นที่เสมือนจริง ที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับความต้องการ และสามารถนำไปใช้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
3.1	120301	การประเมินสมรรถนะ ผู้ใหญ่ในระดับ นานาชาติของคนไทย ในทุกด้าน ไม่ต่ำกว่า ค่าเฉลี่ยของประเทศที่ เข้ารับการประเมิน	การประเมินสมรรถนะผู้ใหญ่ ในระดับนานาชาติ เป็นการ ประเมินโดยองค์การความ ร่วมมือทางเศรษฐกิจและการ พัฒนา (OECD) เพื่อวัดระดับ ของทักษะของประชากร ในช่วงอายุ 16-65 ปี ของ ประเทศต่าง ๆ ในด้านการ อ่าน การคิดคำนวณ และการ ใช้เทคโนโลยีเพื่อแก้ปัญหาใน การทำงานและการใช้ชีวิตที่ บ้านและในสังคม	ใช้สูตรการคำนวณ $P_{i,2570} = T_{i,2570} - A_{i,2570}$ โดยที่ $P_{i,2570}$ คือ ผลต่างระหว่างคะแนน การประเมินของไทยกับคะแนนเฉลี่ย ของประเทศที่เข้ารับการประเมิน ใน ทักษะ i ในปี 2570 $T_{i,2570}$ คือ คะแนนการประเมินของ ไทยในทักษะ i ในปี 2570 $A_{i,2570}$ คือ คะแนนเฉลี่ยของประเทศ ที่เข้ารับการประเมิน ในทักษะ i ในปี 2570 i คือ ทักษะที่ใช้ในการประเมิน สมรรถนะผู้ใหญ่ในระดับนานาชาติ ประกอบด้วย การอ่าน การคิด คำนวณ และการใช้เทคโนโลยีเพื่อ	อยู่ระหว่างการจัดทำ ข้อมูล	องค์การความร่วมมือทาง เศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD)

หมายเหตุที่ 12 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
				แก้ปัญหาในการทำงานและการใช้ชีวิตที่บ้านและในสังคม โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $P_{i, 2570}$ ของทุกทักษะ i มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับศูนย์		
3.2	120302	กลุ่มประชากรอายุ 15-24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม ไม่เกินร้อยละ 5 เมื่อสิ้นสุดแผน	กลุ่มประชากรอายุ 15-24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม หมายถึง กลุ่มประชากรอายุ 15-24 ปี ที่ไม่ได้กำลังศึกษาอยู่ ไม่มีงานทำ และไม่ได้กำลังอยู่ในระหว่างการฝึกอบรมใด ๆ ในช่วงเวลาทำการสำรวจ	ใช้สูตรการคำนวณ $U_{2570} = \frac{N_{2570}}{T_{2570}} \times 100$ โดยที่ U_{2570} คือ สัดส่วนของประชากรอายุ 15-24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม ในปี 2570 (ร้อยละ) N_{2570} คือ จำนวนประชากรอายุ 15-24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม ในปี 2570 (คน) T_{2570} คือ จำนวนประชากรอายุ 15-24 ปี ทั้งหมดในปี 2570 (คน) โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ $U_{2570} \leq$ ร้อยละ 5	สัดส่วนของประชากรอายุ 15-24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรมในปี 2564 เท่ากับร้อยละ 11.6 ในปี 2563 เท่ากับร้อยละ 12.3 ในปี 2562 เท่ากับร้อยละ 12.9 และในปี 2561 เท่ากับร้อยละ 12.7	สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมวดหมู่ที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

เป้าหมายที่ 1 การบริการภาครัฐ มีคุณภาพ เข้าถึงได้

รหัสเป้าหมาย 1301

คำอธิบายเป้าหมาย

ประชาชนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงการบริการของภาครัฐที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ ได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
1.1	130101	ความพึงพอใจใน คุณภาพการให้บริการ ของภาครัฐ ไม่น้อย กว่าร้อยละ 90	ความพึงพอใจในคุณภาพ การให้บริการของภาครัฐ หมายถึง การความพึงพอใจ ของประชาชนในการใช้บริการ หน่วยงานของรัฐ ซึ่งจัดทำ การสำรวจโดยสำนักงาน คณะกรรมการพัฒนาระบบ ราชการ โดยการสำรวจ ครอบคลุมความพอใจต่อ บริการภาครัฐในด้านต่าง ๆ เช่น ขั้นตอน/ระยะเวลา เจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ สถานที่/ สิ่งอำนวยความสะดวก การให้บริการออนไลน์ เป็นต้น	ใช้ข้อมูลจากรายงานการสำรวจของ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา ระบบราชการ โดยตัวชี้วัดจะบรรลุ ค่าเป้าหมายเมื่อผลสำรวจความ พึงพอใจฯ ในปี 2570 มีคะแนน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90	ประชาชนไทยมี ความพึงพอใจ ในคุณภาพการ ให้บริการของภาครัฐ ในปี 2565 อยู่ที่ ร้อยละ 81.69	สำนักงานคณะกรรมการ พัฒนาระบบราชการ สำนักงานพัฒนารัฐบาล ดิจิทัล (องค์การมหาชน)

หมายเหตุที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

เป้าหมายที่ 2 ภาครัฐที่มีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว

รหัสเป้าหมาย 1302

คำอธิบายเป้าหมาย

ภาครัฐปรับปรุงการเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่มีประสิทธิภาพ มีการทำงานที่รวดเร็ว ชัดเจน ไม่ซ้ำซ้อนกัน ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้น โดยสามารถให้บริการต่อสาธารณะได้ครอบคลุมพื้นที่อย่างทั่วถึง สามารถตอบโจทย์ความต้องการของประชาชนได้

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
2.1	130102	ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในองค์ประกอบ ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่เกินอันดับที่ 40 ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า 0.82	การสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ เป็นการจัดทำแบบสอบถาม (E-Government Survey) โดยสำนักงานกิจการเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Department of Economic and Social Affairs – UN DESA) ซึ่งจัดการสำรวจประเมินสมาชิกองค์การสหประชาชาติ จำนวน 193 ประเทศ ทุก 2 ปี โดยมีการประเมินผลใน 2 ดัชนี ได้แก่ 1) ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (E-Government Development Index: EGDI) ประกอบด้วย 3 ดัชนี	ใช้สูตรการคำนวณ $GI_{2570} = \frac{EGDI_{2570} + OSI_{2570} + HCI_{2570} + EPI_{2570}}{4} \times 100$ โดยที่ GI_{2570} คือ ค่าเฉลี่ยของอันดับ (หรือคะแนน) ในปี 2570 $EGDI_{2570}$ คือ อันดับ (หรือคะแนน) ตามดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ในปี 2570 OSI_{2570} คือ อันดับ (หรือคะแนน) ตามดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ในปี 2570 HCI_{2570} คือ อันดับ (หรือคะแนน) ตามดัชนีทุนมนุษย์ในปี 2570 EPI_{2570} คือ อันดับ (หรือคะแนน) ตามดัชนีการมีส่วนร่วมทาง	ในปี 2565 ประเทศไทยมีผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้ (1) ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (EGDI) อยู่ในอันดับที่ 55 โดยมีคะแนน 0.766 คะแนน (2) ดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ (OSI) อยู่ในอันดับที่ 47 โดยมีคะแนน 0.7763 คะแนน (3) ดัชนีทุนมนุษย์ (HCI) อยู่ในอันดับที่ 76 โดยมีคะแนน 0.7879 คะแนน	สำนักงานกิจการเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ

หมายเหตุที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			ย่อย ได้แก่ (1) ดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ (Online Service Index: OSI) (2) ดัชนีทุนมนุษย์ (Human Capital Index: HII) และ (3) ดัชนีโครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคม (Telecommunication Infrastructure Index: TII) 2) ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ของประชาชน (e-Participation Index: EPI) ซึ่งพิจารณาจากการมีข้อมูลรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแสดงความคิดเห็นต่อการให้บริการและร่วมกำหนดรูปแบบการให้บริการ ทั้งนี้ การวัดผลตามตัวชี้วัดนี้ จะใช้ค่าเฉลี่ยจากผลการประเมินจากดัชนีข้างต้น จำนวน 4 ดัชนี ประกอบด้วย (1) ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์	อิเล็กทรอนิกส์ของประชาชนในปี 2570 โดยตัวชี้วัดจะบรรจุค่าเป้าหมายเมื่อ GI₂₅₇₀ สำหรับอันดับไม่เกินอันดับที่ 40 และ GI₂₅₇₀ สำหรับคะแนนไม่ต่ำกว่า 0.82 คะแนน	(4) ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ (EPI) อยู่ในอันดับที่ 18 โดยมีคะแนน 0.7841 คะแนน	

หมายเหตุที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

ตัวชี้วัด ที่	รหัส ตัวชี้วัด	รายละเอียดตัวชี้วัด และคำเป้าหมาย	คำอธิบายคำสำคัญ	วิธีการคำนวณและวัดผล	ข้อมูลฐาน	แหล่งที่มา ของข้อมูล
			(EGDI) (2) ดัชนีการให้บริการ ภาครัฐออนไลน์ (OSI) (3) ดัชนีทุนมนุษย์ (HCI) และ (4) ดัชนีการมีส่วนร่วมทาง อิเล็กทรอนิกส์ของประชาชน (EPI)			

ประกาศ

เรื่อง นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕)

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ

พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ประกาศว่า

โดยที่คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นชอบให้ประกาศใช้นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕) ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙ เพื่อเป็นแผนหลักของชาติที่เป็นกรอบทิศทางการดำเนินการป้องกัน แจ่งเตือน แก้ไข หรือระงับยับยั้งภัยคุกคามเพื่อธำรงไว้ซึ่งความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งมีสาระสำคัญตามที่แนบท้ายนี้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ใช้นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕) ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา จนถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๒ เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ
(พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕)

สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ

สำนักนายกรัฐมนตรี

คำนำ

ความมั่นคงของชาติเป็นรากฐานสำคัญที่ทำให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าและคนในสังคมอยู่ดีมีสุข ตลอดจนมีภูมิคุ้มกันพร้อมที่จะเผชิญและสามารถบริหารจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๒ เห็นชอบนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕) ตามที่สภาความมั่นคงแห่งชาติเสนอ เพื่อเป็นแผนหลักของชาติที่เป็นกรอบทิศทางการดำเนินการป้องกัน แจ่งเตือน แก้ไข หรือระงับยับยั้งภัยคุกคามเพื่อธำรงไว้ซึ่งความมั่นคงแห่งชาติ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕) ได้ใช้กระบวนการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่าง ๆ ในการรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ในแต่ละประเด็นความมั่นคง รวมถึงได้มีการประเมินและวิเคราะห์แนวโน้มบริบทความมั่นคงทั้งปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ การศึกษายุทธศาสตร์ชาติ และแผนปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๕) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ นโยบาย/ยุทธศาสตร์ของกระทรวงที่เกี่ยวข้อง และยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณ

ในการนี้ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕) จัดเป็นแผนระดับที่ ๒ ตามนัยมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ เรื่องแนวทางการเสนอแผนเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี รองรับยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งจัดเป็นแผนระดับที่ ๑ ด้วย สำหรับการขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะได้กำหนดยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง หรือกำหนดแผนงานหรือโครงการที่เกี่ยวกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ หรือกำหนดแผนงานหรือโครงการเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ เพื่อสนับสนุนและประสานการบูรณาการการดำเนินงานให้เกิดความเชื่อมโยงและสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน ในอันที่จะสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ โดยมีสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลักในการติดตามผลการดำเนินงาน

ความสำเร็จของนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕) จำเป็นต้องได้รับการผนึกกำลังทุกภาคส่วนให้เข้ามามีส่วนร่วม ประสาน และบูรณาการการดำเนินงานให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรม เพื่อที่จะส่งผลให้ประเทศชาติมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สืบไป

สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ

สำนักนายกรัฐมนตรี

สารบัญ	
นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕)	
	หน้า
ส่วนที่ ๑ : บทนำ	๑ - ๒
๑.๑ หลักการและเหตุผล	๑
๑.๒ กระบวนการการจัดทำ	๒
ส่วนที่ ๒ : สถานการณ์และบริบทความมั่นคง (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕)	๓ - ๙
ส่วนที่ ๓ : นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ	๑๐ - ๓๑
๓.๑ กรอบแนวคิด	๑๐
๓.๒ นิยามศัพท์	๑๑
๓.๓ ผลประโยชน์แห่งชาติ	๑๒
๓.๔ วัตถุประสงค์แห่งชาติ	๑๒
๓.๕ วิสัยทัศน์	๑๓
๓.๖ นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ	๑๓
๓.๗ แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ	๑๕
๓.๗.๑ การเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์	๑๕
๓.๗.๒ การข่าวกรองและการประเมินสถานการณ์ด้านความมั่นคง	๑๖
๓.๗.๓ การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติ	๑๗
ภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข	
๓.๗.๔ การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติ	๑๗
๓.๗.๕ การพัฒนาศักยภาพการป้องกันประเทศ	๑๘
๓.๗.๖ การสร้างความสามัคคีปรองดอง	๑๙
๓.๗.๗ การป้องกันและแก้ไขปัญหาการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้	๒๐
๓.๗.๘ การบริหารจัดการผู้หลบหนีเข้าเมือง	๒๒
๓.๗.๙ การป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์	๒๓
๓.๗.๑๐ การป้องกันและปราบปรามยาเสพติด	๒๓
๓.๗.๑๑ การเสริมสร้างความมั่นคงของชาติจากภัยทุจริต	๒๔
๓.๗.๑๒ การรักษาความมั่นคงพื้นที่ชายแดน	๒๔

๓.๗.๑๓ การรักษาความมั่นคงทางทะเล	๒๕
๓.๗.๑๔ การป้องกันและแก้ไขปัญหาย้ายคุกคามข้ามชาติ	๒๖
๓.๗.๑๕ การป้องกันและแก้ไขปัญหาคความมั่นคงทางไซเบอร์	๒๗
๓.๗.๑๖ การรักษาคุณภาพสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ	๒๘
๓.๗.๑๗ การรักษาความมั่นคงทางพลังงาน	๒๙
๓.๗.๑๘ การรักษาความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ	๒๙
๓.๗.๑๙ การรักษาความมั่นคงด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๓๐

ส่วนที่ ๔ : การขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ	๓๒ - ๓๕
๔.๑ ภาพรวมของการขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕)	๓๒
๔.๒ แนวทางการแบ่งมอบหน่วยงานรับผิดชอบ	๓๒
๔.๓ หลักเกณฑ์และวิธีการในการจัดทำยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง	๓๔
๔.๔ การกำหนดแผนงานหรือโครงการเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ (Flagship Project)	๓๕
๔.๕ ปัจจัยแห่งความสำเร็จ	๓๕

นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕)

ส่วนที่ ๑ : บทนำ

๑.๑ หลักการและเหตุผล

ด้วย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๒ บัญญัติให้รัฐต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งอาณาเขตและเขตที่ประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตย เกียรติภูมิ และผลประโยชน์ของชาติ ความมั่นคงของรัฐ และความสงบเรียบร้อยของประชาชน เพื่อประโยชน์แห่งการนี้ รัฐต้องจัดให้มีการทหาร การทูต และการข่าวกรองที่มีประสิทธิภาพ กำลังทหารให้ใช้เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศด้วยยกอปรกับพระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๑๓ บัญญัติให้คณะรัฐมนตรีจัดให้มีนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติขึ้นตามข้อเสนอแนะของสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติจึงจัดทำนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

การจัดทำนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ เป็นไปตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่บัญญัติให้นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ต้องมีสาระที่ครอบคลุมถึงนโยบายภายในประเทศ นโยบายต่างประเทศ และนโยบายการทหารกับการเศรษฐกิจและอื่น ๆ อันเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติให้สอดคล้องต้องกัน เพื่อให้กิจการของหน่วยงานของรัฐสามารถประสานกันได้อย่างใกล้ชิดเป็นผลดีต่อความมั่นคงแห่งชาติ และอย่างน้อยต้องกำหนดเป้าหมายและแนวทางการดำเนินการในการรักษาความมั่นคงแห่งชาติในเรื่อง ๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ๒) การปกป้องและรักษาผลประโยชน์แห่งชาติ ๓) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและศักยภาพการป้องกันประเทศ และ ๔) การรักษาความมั่นคงภายในประเทศและระหว่างประเทศ อีกทั้งการจัดทำนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ เป็นไปตาม มาตรา ๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่บัญญัติให้การกำหนดนโยบายการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรีก่อนที่จะเข้าบริหารราชการแผ่นดิน การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ และแผนอื่นใด รวมตลอดทั้งการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณต้องสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ

ทั้งนี้ เมื่อมีพระบรมราชโองการประกาศให้ใช้นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติแล้ว ให้คณะรัฐมนตรีหรือหน่วยงานของรัฐใช้เป็นกรอบหรือแนวทางหรือดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการจัดทำแผนการบริหารราชการแผ่นดิน แผนนิติบัญญัติ การกำหนดยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง แผนเตรียมพร้อมแห่งชาติ แผนบริหารวิกฤตการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งชาติ หรือกำหนดแผนงานหรือโครงการที่เกี่ยวกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ หรือการปฏิบัติอื่นใดให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติต่อไป

๑.๒ กระบวนการการจัดทำ

พระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๒๑ (๒) บัญญัติให้สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติจัดทำ (ร่าง) นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติตามเป้าหมายและแนวทางที่สภาความมั่นคงแห่งชาติกำหนดเพื่อเสนอต่อสภาความมั่นคงแห่งชาติ และมาตรา ๑๓ วรรคสอง บัญญัติให้ในการจัดทำนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ให้สภาความมั่นคงแห่งชาติจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องและของประชาชนด้วย ซึ่งได้มีการดำเนินการดังกล่าวด้วยแล้ว

ต่อมาสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติได้เสนอ (ร่าง) นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติให้คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติพิจารณาเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ และมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ เรื่องแนวทางการเสนอแผนเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี จากนั้นได้เสนอ (ร่าง) นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติให้คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ

รวมทั้ง ได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่บัญญัติให้การประกาศใช้และการแก้ไขปรับปรุงนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ให้ทำเป็นประกาศพระบรมราชโองการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ส่วนที่ ๒ : สถานการณ์และบริบทความมั่นคง (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕)

๒.๑ ความเปลี่ยนแปลงของบริบทความมั่นคงในระดับโลก

๒.๑.๑ การเมืองระหว่างประเทศ การเมืองโลกมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปสู่หลายขั้วอำนาจ โดยสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับการท้าทายจากรัสเซียและจีน ขณะที่การเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และอินเดีย ในกรอบ Quadrilateral Security Dialogue (QUAD) จะช่วยสนับสนุนการมีบทบาทนำด้านความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาในภูมิภาคเอเชีย นอกจากนี้ การเพิ่มบทบาทของขั้วอำนาจใหม่ทางเศรษฐกิจโลก คือ กลุ่ม BRICS ประกอบด้วย บราซิล รัสเซีย อินเดีย จีน และแอฟริกาใต้ ซึ่งกำลังมีบทบาทในเวทีระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้นและมีท่าทีต้องการมีส่วนร่วมในการกำหนดกรอบกติกาของโลก โดยมีความเคลื่อนไหวที่สำคัญในด้านเศรษฐกิจและการเงินระหว่างประเทศซึ่งเป็นการท้าทายและสร้างดุลอำนาจใหม่ และมีแนวโน้มส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงระเบียบโลก ทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ สภาพการณ์ดังกล่าวส่งผลให้ประเทศไทยต้องดำเนินนโยบายด้วยความอ่อนตัวในการกำหนดท่าทีเพื่อรักษาดุลยภาพทางความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ นอกจากนี้ ปัจจัยความมั่นคงด้านพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และภัยธรรมชาติ ถือเป็นปัญหาสำคัญของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสวงหาแหล่งพลังงานใหม่อาจนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างประเทศ ในขณะที่ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม อาทิ การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศซึ่งส่งผลโดยตรงต่อภัยธรรมชาติที่มีระดับความรุนแรงมากขึ้น ทำให้จำเป็นต้องมีความร่วมมือในระดับนานาชาติเพื่อเผชิญกับภัยพิบัติที่เกิดขึ้น รวมถึงจะนำมาสู่การกำหนดกรอบกติกาใหม่ที่มหาอำนาจอาจเข้ามาแทรกแซงประเทศอื่น ๆ และใช้เป็นมาตรการกีดกันทางการค้า

๒.๑.๒ การครอบครองอาวุธนิวเคลียร์และอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง การขยายอิทธิพลและการพัฒนาขีดความสามารถของอาวุธนิวเคลียร์และอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูงเป็นปัจจัยนำไปสู่ความตึงเครียดและความหวาดระแวงระหว่างกัน ส่งผลให้ปัญหาการครอบครองอาวุธนิวเคลียร์และอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง การลักลอบขนถ่ายวัสดุ/อุปกรณ์ที่สามารถนำไปผลิตเป็นอาวุธ รวมถึงการนำเทคโนโลยีการผลิตและการวิจัยเพื่อพัฒนาอาวุธดังกล่าวไปใช้โดยกลุ่มผู้ก่อการร้าย ทำให้เป็นข้อห่วงกังวลและเป็นประเด็นปัญหาที่ประชาคมระหว่างประเทศต้องร่วมมือกันดำเนินการป้องกันและแก้ไข โดยทบวงการพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ (International Atomic Energy Agency: IAEA) มีความพยายามผลักดันให้ประชาคมระหว่างประเทศ ดำเนินการ ดังนี้ ๑) สร้างความตระหนักถึงความสำคัญของประเด็นความมั่นคงทางนิวเคลียร์ในระดับรัฐบาล ๒) มุ่งเน้นให้ประเทศต่าง ๆ มีการจัดทำแผนปฏิบัติการรองรับภัยด้านนิวเคลียร์และรังสี ๓) ผลักดันให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสานงานกันระหว่างหน่วยงาน โดยเฉพาะประเทศที่มีชายแดนติดกัน และ ๔) สนับสนุนให้เกิดการฝึกซ้อมการตรวจจับการลักลอบขนถ่ายวัสดุนิวเคลียร์และรังสี

๒.๒ ความเปลี่ยนแปลงของบริบทความมั่นคงในระดับภูมิภาค

๒.๒.๑ การขยายอิทธิพลและบทบาทของประเทศมหาอำนาจต่อภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีการปรับเปลี่ยนนโยบายที่แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการแข่งขันและการขยายอิทธิพลของชาติมหาอำนาจ

ทั้งในรูปแบบของการใช้พลังอำนาจทางทหารและทางเศรษฐกิจเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์ของตน โดยเฉพาะการแข่งขันระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีน ที่ต้องการแสวงหาพันธมิตรในภูมิภาคต่าง ๆ ทั้งประเทศเล็กและประเทศมหาอำนาจระดับกลาง โดยสหรัฐอเมริกาคาดำเนินยุทธศาสตร์ Indo – Pacific ในขณะที่จีนจะดำเนินยุทธศาสตร์ Belt and Road Initiative (BRI) ซึ่งมีเป้าหมายเชื่อมโยงเศรษฐกิจ ทั้งการค้า การลงทุน และโครงสร้างพื้นฐานระหว่างภูมิภาคเอเชีย แอฟริกา และยุโรป อาจเป็นผลให้จีนพยายามขยายอิทธิพลทางการเมืองและการทูตต่อกลุ่มประเทศอาเซียน เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว และมีแนวโน้มนำไปสู่ความขัดแย้งในภูมิภาคได้ อย่างไรก็ตาม ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างมหาอำนาจที่อยู่ในรูปแบบการสกัดกั้น-พัวพัน การปิดล้อม และการปฏิสัมพันธ์ จะส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ ทั้งระดับกลางและระดับเล็กจำเป็นต้องดำเนินความสัมพันธ์กับมหาอำนาจต่าง ๆ อย่างสมดุล อนึ่ง ไทยสามารถใช้ข้อได้เปรียบเชิงภูมิศาสตร์ในการเชื่อมโยงนโยบายเศรษฐกิจของประเทศกับประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาค โดยเฉพาะโครงการระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor: EEC) ที่สามารถเชื่อมโยงกับ BRI ของจีน และการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย – มาเลเซีย – ไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle: IMT – GT)

๒.๒.๒ การขยายตัวของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในระดับภูมิภาค พัฒนาการของกลุ่มประเทศอาเซียนจะมีความเชื่อมโยงและรวมตัวกันมากขึ้นภายใต้ “ประชาคมอาเซียน ทั้งด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคม” ตามวิสัยทัศน์อาเซียน ค.ศ. ๒๐๒๕ อันจะนำไปสู่การเสริมสร้างพัฒนาการทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศสมาชิก รวมทั้งเพิ่มโอกาสการติดต่อเชื่อมโยงผ่านเส้นทางคมนาคมในภูมิภาค อย่างไรก็ตาม การเป็นประชาคมเป็นความท้าทาย โดยเฉพาะการที่ประเทศสมาชิกยังมีลักษณะการปกครองและเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน การสร้างความเป็นประชาคมและการเปิดกว้างของการติดต่อระหว่างกันอย่างเสรีทำให้มีความเสี่ยงที่จะเกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการย้ายถิ่นฐานของประชากรในภูมิภาค การขยายตัวของอาชญากรรมข้ามชาติ เศรษฐกิจนอกระบบ ยาเสพติด และการค้ามนุษย์ นอกจากนี้อาเซียนจะยังคงประสบความท้าทายจากการรักษาดุลยภาพด้านความมั่นคงระหว่างอาเซียนกับมหาอำนาจ รวมถึงประเด็นปัญหาระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนต่อประเด็นข้อพิพาททะเลจีนใต้

อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนจะยังมีความเป็นเอกภาพ รวมถึงอาเซียนไม่มีความขัดแย้งภายในและไม่มีแนวโน้มที่จะเกิดความแตกแยกภายในอาเซียนโดยรวม เนื่องจากการที่อาเซียนอยู่ระหว่างการพัฒนาเป็นประชาคมที่สมบูรณ์จะเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้อาเซียนมุ่งกระชับความร่วมมือระหว่างกันมากขึ้น

๒.๒.๓ ความขัดแย้งทางดินแดนและการใช้กำลังทางการเมือง ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านมีแนวโน้มที่ดี ชายแดนมีความสงบ โดยเฉพาะการใช้กำลังทางการเมืองในพื้นที่เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ไม่มีแนวโน้มของเหตุการณ์การใช้กำลัง อย่างไรก็ตาม ไทยกับเพื่อนบ้านยังคงประสบปัญหาความไม่เข้าใจและความหวาดระแวงที่อาจทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกัน แต่สามารถจำกัดขอบเขตและระดับความรุนแรงให้อยู่เฉพาะในพื้นที่ อันเป็นผลมาจากการเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือที่ใกล้ชิดกัน

ในทุกระดับและการเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตเชิงป้องกัน รวมถึงทิศทางการร่วมมือของประเทศในภูมิภาค และประชาคมอาเซียน อนึ่ง เมื่อพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ข้อพิพาทในภูมิภาค สถานการณ์ภายในของประเทศเพื่อนบ้าน และบทบาทของประเทศมหาอำนาจที่เกี่ยวข้องกับภูมิภาค รวมถึงการที่ประเทศไทยมีชายแดน ทั้งทางบกและทางทะเลติดกับประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศ โดยยังมีปัญหาความไม่ชัดเจนของเส้นเขตแดนและ อาณาเขตทางทะเลระหว่างกัน ตลอดจนมีสิ่งบ่งชี้ถึงการเพิ่มงบประมาณทางทหารของประเทศในภูมิภาค จึงยังคง มีความเสี่ยงที่จะนำไปสู่การใช้กำลังทหารต่อกันหากเกิดความขัดแย้งรุนแรงและไม่มีการบริหารจัดการปัญหาร่วมกัน อย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๒.๔ ความมั่นคงและผลประโยชน์ทางทะเล ผลประโยชน์ทางทะเลของประเทศไทยมีมูลค่าสูง เนื่องจากปัจจัยในเชิงภูมิรัฐศาสตร์ที่ประเทศไทยเป็นจุดยุทธศาสตร์เส้นทางการเดินเรือที่สำคัญในภูมิภาคและเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล ส่งผลให้มหาอำนาจต่าง ๆ มุ่งที่จะรักษาและแผ่ขยายอิทธิพลของตนเอง ในพื้นที่ดังกล่าว ทั้งนี้ ภัยคุกคามต่อความมั่นคงทางทะเลของภูมิภาคที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาการอ้างสิทธิทับซ้อนทางทะเล การแย่งชิงผลประโยชน์ในพื้นที่ทางทะเล ความไม่แน่นอนของสถานการณ์ความขัดแย้งในทะเลจีนใต้ การก่อการร้ายทางทะเล การทำลายสิ่งแวดล้อมโดยมนุษย์ กฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายทางทะเล ปัญหาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทะเล การลักลอบขนส่งสิ่งผิดกฎหมายทางทะเล โดยเฉพาะสินค้าและวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ได้สองทางที่มีความเสี่ยงจะนำไปใช้ในการผลิตอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง ยาเสพติด และอาวุธสงคราม การลักลอบเข้าเมืองผิดกฎหมาย การกระทำอันเป็นโจรสลัด และภัยพิบัติและภัยจากธรรมชาติ อันอาจส่งผลให้มีความเสี่ยงต่อการสร้างคุณภาพในการรักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ของชาติทางทะเล

สถานการณ์ความมั่นคงทางทะเลของไทยในภาพรวมยังคงปกติ เหมาะสำหรับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวและการค้าระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ไทยยังคงประสบปัญหาการถูกรุกล้ำน่านน้ำเนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของไทย รวมถึงอาจได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความมั่นคงทางทะเลที่เกิดขึ้นในภูมิภาคเช่นเดียวกัน

๒.๓ ความเปลี่ยนแปลงของบริบทความมั่นคงภายในประเทศ

๒.๓.๑ ความมั่นคงของสถาบันพระมหากษัตริย์ สถาบันพระมหากษัตริย์จะยังคงมีบทบาทและเป็นสถาบันหลักของสังคมไทยต่อไป อย่างไรก็ตาม ยังคงปรากฏความเคลื่อนไหวของกลุ่มบุคคลทั้งจากภายในประเทศ และจากต่างประเทศที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสถาบันฯ ทั้งที่มีลักษณะการเชื่อมโยงสถาบันฯ นำมาแสวงหาผลประโยชน์ทางการเมือง ตลอดจนมีการกล่าวอ้างความเท็จเพื่อบิดเบือนและสร้างความเข้าใจที่ผิดอันเป็นการบ่อนทำลายต่อสถาบันฯ ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวเป็นประเด็นที่มีความอ่อนไหว นำมาซึ่งความขัดแย้งระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม ประกอบกับความผูกพันเชื่อมโยงของประชาชนบางส่วน โดยเฉพาะในหมู่เยาวชนรุ่นใหม่ที่มีต่อสถาบันฯ มีน้อยลงเนื่องจากขาดความเข้าใจและความตระหนักรู้อย่างถูกต้องแท้จริงถึงความสำคัญของสถาบันฯ ในฐานะที่เป็นศูนย์รวมจิตใจและจุดยึดเหนี่ยวของสังคมไทย

๒.๓.๒ **ความขัดแย้งของคนภายในประเทศ** พัฒนาการทางการเมืองของไทยที่ผ่านมามีทิศทางที่นำสังคมไทยวิวัฒนาการไปสู่วัฒนธรรมการเมืองที่ประชาชนต้องการมีส่วนร่วมตัดสินใจในนโยบายของรัฐมากขึ้น โดยเฉพาะการกระจายความมั่งคั่งและอำนาจจัดการทรัพยากรสำคัญ โดยประชาชนแสดงออกด้วยการใช้สิทธิทางการเมืองและเสรีภาพพลเมืองในการเลือกตั้ง และการปกป้องสิทธิของตนหรือสิทธิของชุมชนท้องถิ่น ในขณะที่สังคมไทยกำลังอยู่ในกระบวนการการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง โดยที่ยังคงมีปัญหาเชิงโครงสร้างจากความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ สังคม การเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ ปัญหาการทุจริต การไม่ได้รับความยุติธรรม การบริหารภาครัฐที่ไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงโลกทัศน์ที่แตกต่างกันของกลุ่มคนในสังคม เป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดความแตกแยกทางความคิดระหว่างคนกลุ่มต่าง ๆ ในห้วงที่ผ่านมาการเคลื่อนไหวทางการเมืองถูกขับเคลื่อนด้วยเป้าหมายสุดโต่งทางการเมือง ส่งผลให้สภาวะการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนำไปสู่ความขัดแย้งทางการเมืองที่มีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น และโดยที่ความอดทนอดกลั้นของคนกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมมีแนวโน้มลดต่ำลง ทำให้สถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองยังคงเป็นจุดเปราะบางในการรักษาเอกภาพของคนในชาติ และการสร้างภูมิคุ้มกันของสังคมไทย อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงทางการเมืองในระยะต่อไป ยังไม่มีแนวโน้มขยายตัวรุนแรงจนกลายเป็นภัยคุกคามและขยายผลเป็นความขัดแย้งทางการเมืองเหมือนห้วงที่ผ่านมา เนื่องจากประชาชนยังต้องการความสงบสุข อนึ่ง การแก้ไขสาเหตุรากเหง้าของปัญหา อาทิ การลดความเหลื่อมล้ำ การสร้างความเสมอภาคต่อการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม การรักษาพื้นที่สิทธิมนุษยชนแก่ทุกฝ่าย การแก้ไขปัญหาการทุจริต การเสริมสร้างประชาธิปไตย และการมีส่วนร่วมของประชาชน จะเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความปรองดองสมานฉันท์ในสังคม

๒.๓.๓ **ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้** ปัญหาความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เกิดขึ้นมาเป็นปัญหาที่มีความซับซ้อน ละเอียดย้อน และมีความเชื่อมโยงกันหลายมิติ อันมีปัจจัยหลักที่ถูกนำมาเป็นเงื่อนไขของปัญหา คือ ศาสนา วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และการไม่ได้รับความยุติธรรม โดยการต่อสู้ที่ใช้ความรุนแรงเป็นผลมาจากคนกลุ่มหนึ่งที่มีอุดมการณ์ต้องการแบ่งแยกดินแดน ได้นำเงื่อนไขอัตลักษณ์เฉพาะมาขยายผลในการใช้ความรุนแรง นอกจากนี้ได้ปรากฏเงื่อนไขที่ทำให้สถานการณ์ซับซ้อน ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ คือ ปัญหายาเสพติด ปัญหาภัยแทรกซ้อน บทบาทของภาคประชาสังคม โดยเฉพาะเยาวชนที่เห็นต่างจากรัฐ และถูกดึงเข้ามามีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวที่สอดคล้องกับอุดมการณ์ของผู้เห็นต่างจากรัฐ การเข้ามามีบทบาทและแทรกแซงขององค์กรระหว่างประเทศ และปัญหาการลักลอบและขนส่งสินค้าผิดกฎหมาย อนึ่ง สถานการณ์การก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีแนวโน้มคลี่คลายดีขึ้น อันเป็นผลมาจากการดำเนินนโยบายที่เน้นการเอาชนะจิตใจประชาชนและการเสริมสร้างการยอมรับสังคมพหุวัฒนธรรมได้อย่างเป็นรูปธรรม

๒.๓.๔ **ความไม่เชื่อมั่นในการบริหารประเทศตามหลักนิติธรรม** ประเทศไทยยังคงมีปัญหาเชิงโครงสร้างที่ไม่เอื้อต่อการบริหารตามหลักนิติธรรม ความไม่เชื่อมั่นในการบริหารประเทศและวิกฤติศรัทธาของผู้นำ รวมถึงโครงสร้างทางการเมืองการบริหาร ซึ่งแม้จะมีการกระจายอำนาจมากขึ้นแต่ในภาพรวมยังคงมีลักษณะ

รวมศูนย์อำนาจที่ส่วนกลาง เป็นข้อจำกัดต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคม ประกอบกับการทุจริตในภาครัฐขยายตัวออกไปทุกระดับ ส่งผลให้เกิดความไม่เชื่อมั่นของประชาชน ในขณะเดียวกันประชาชนบางส่วนยอมรับกระบวนการทุจริตเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตน โดยผลของปัญหาดังกล่าวได้กัดกร่อนพื้นฐานทางคุณธรรมจริยธรรมของสังคม

๒.๓.๕ ปัญหายาเสพติด สถานการณ์ยาเสพติดของประเทศไทยเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาสังคม ซึ่งจะดำรงอยู่ควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มเยาวชนที่เป็นกลุ่มเสี่ยงที่สำคัญ นอกจากนี้ ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาอื่น ๆ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการขยายตัวขององค์กรอาชญากรรม ปัญหาการพัฒนาที่ขาดความสมดุล ปัญหาความยากจน ฯลฯ รวมทั้งประเทศไทยมีตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่ต้องเผชิญกับการนำเข้าและเป็นทางผ่านของยาเสพติด โดยมีพื้นที่ชายแดนภาคเหนือเป็นพื้นที่สำคัญ รองลงมา คือ พื้นที่ชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากนี้ กลุ่มนักค้ายาเสพติดจากนอกภูมิภาคได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการค้ายาเสพติดระหว่างประเทศ และลำเลียงยาเสพติดจากหลายแหล่งผลิตทั้งในและนอกภูมิภาค ซึ่งการจับกุมกระทำได้ยากขึ้น เนื่องจากลักษณะเฉพาะตัวของการจัดองค์กร รูปแบบ และวิธีการค้ายาเสพติดที่ปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ

๒.๓.๖ ความเสี่ยงภัยพิบัติทางธรรมชาติ สภาพการเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสภาวะโลกร้อนเกิดขึ้นพร้อมกับการเพิ่มจำนวนของประชากรโลก รวมถึงการพัฒนาประเทศที่เน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นหลัก นำไปสู่การใช้ทรัพยากรธรรมชาติโดยขาดความสมดุล ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ จนนำไปสู่ภัยพิบัติทางธรรมชาติเพิ่มขึ้น และมีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยมีพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดอุทกภัย วาตภัย ภาวะแห้งแล้ง น้ำท่วมฉับพลัน น้ำป่าไหลหลาก ดินถล่ม สึนามิ การกัดเซาะชายฝั่งทะเล หลุมยุบ รวมถึงสถานการณ์แผ่นดินไหวที่เพิ่มมากขึ้น โดยภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อไทยในภาพรวมมากที่สุด ได้แก่ อุทกภัยและภัยแล้ง ซึ่งมีแนวโน้มจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งและทวีความรุนแรงมากขึ้น ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถ ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ และการเตรียมความพร้อมในลักษณะที่สามารถบริหารจัดการวิกฤตการณ์และภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพตั้งแต่ขั้นการป้องกัน การแก้ไข และการฟื้นฟู สถานการณ์ผลกระทบจากวิกฤตการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติในระดับรุนแรงมากขึ้น ควบคู่กับการขยายความร่วมมือกับประชาคมโลกเพื่อจัดการกับภัยพิบัติดังกล่าว

๒.๔ ความเปลี่ยนแปลงของบริบทความมั่นคงข้ามพรมแดน

๒.๔.๑ การเคลื่อนตัวของภัยคุกคามข้ามชาติ ปัจจุบันภัยคุกคามข้ามชาติได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วตามสภาวะโลกาภิวัตน์ที่ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และความมั่นคงของชาติโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบจากการก่อการร้ายและอาชญากรรมข้ามชาติ ในด้านปัญหาการก่อการร้าย แรงขับเคลื่อนของการต่อสู้เชิงอุดมการณ์ยังคงมีอยู่อย่างเข้มแข็ง และขยายอุดมการณ์ความเชื่อไปสู่คนและกลุ่มบุคคลในพื้นที่ที่มีเงื่อนไขพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นผู้ก่อการร้ายในหลายรูปแบบ ทั้งรูปแบบฉายเดี่ยว และหน่วยขนาดเล็ก

โดยเงื่อนไขที่เป็นปัจจัยผลักดันที่สำคัญ ได้แก่ ความคับคั่งอันเนื่องมาจากปัญหาการไม่ได้รับความเป็นธรรม ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง อัตลักษณ์ทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม และการแปรเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนา ให้เป็นพลังผลักดัน นอกจากนี้ เครือข่ายกลุ่มก่อการร้ายในระดับโลกจะมีการรวมตัวอย่างหลวม ๆ กระจายอยู่ทั่วโลก และการก่อการร้ายในเขตเมืองมีแนวโน้มจะเกิดมากขึ้น

ขณะเดียวกันการเผยแพร่แนวคิดรุนแรงและการแสวงหาแนวร่วมรายใหม่ของกลุ่มก่อการร้ายสากล และกลุ่มหัวรุนแรงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังคงดำรงอยู่ ทั้งการก่อการร้ายจากกลุ่มหัวรุนแรงในพื้นที่ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากต่างประเทศ และการแทรกซึมเข้ามาปฏิบัติการเองจากกลุ่มก่อการร้ายนอกภูมิภาค โดยอาศัยช่องว่าง ด้านมาตรการการรักษาความปลอดภัยและชายแดนที่เปราะบางของประเทศในภูมิภาค รวมถึงการเชื่อมโยงติดต่อ และการเผยแพร่ความคิดอุดมการณ์ของกลุ่มก่อการร้ายผ่านทางอินเทอร์เน็ตและสังคมออนไลน์ โดยที่เป้าหมายหลักของการก่อเหตุในภูมิภาคจะมุ่งที่พลเรือนเป็นหลัก รองลงมา ได้แก่ เจ้าหน้าที่รัฐ ตำรวจ ทหาร กลุ่มแตกต่างทางศาสนา และอื่น ๆ ซึ่งรูปแบบการโจมตีจะมุ่งเน้นการโจมตีโครงสร้างพื้นฐาน และการโจมตีทางไซเบอร์ โดยใช้ระเบิดและอาวุธอื่น ๆ ทั้งนี้ แม้ว่าประเทศไทยจะไม่ใชเป้าหมายการโจมตีโดยตรงของกลุ่มก่อการร้าย แต่ยังคงมีความจำเป็นที่ต้องเฝ้าระวัง ความเสี่ยง โดยเฉพาะการใช้เป็นสถานที่พักพิงและอำนวยความสะดวกในการก่อการร้าย ทั้งในและนอกภูมิภาค และการก่อความรุนแรงในเมือง

สำหรับปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ อันประกอบด้วย การค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ การค้าอาวุธ การฟอกเงิน การกระทำความผิดเป็นโจรสลัด อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ การปลอมแปลงหนังสือเดินทางข้ามชาติ ซึ่งไทยเป็นประเทศเป้าหมายสำคัญ รวมถึงอาชญากรรมไซเบอร์ โดยที่อาชญากรรมไซเบอร์มีแนวโน้มจะเป็นภัยคุกคามที่ทุกประเทศให้ความสำคัญในลำดับต้น ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่การโจมตีทางไซเบอร์จะเป็นส่วนหนึ่งของการทำสงครามในอนาคต ตลอดจนมีแนวโน้มที่จะขยายตัวและควบคุมได้ยาก โดยมีการพัฒนารูปแบบและวิธีการที่ซับซ้อนจากการใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมถึงปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย ทำให้การก่ออาชญากรรมข้ามชาติทำได้สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น มีการพัฒนาเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็งและมีเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ยังพบว่าความเชื่อมโยงระหว่างการก่อการร้ายและอาชญากรรมข้ามชาติมีแนวโน้มขยายตัวมากขึ้นและมีขีดความสามารถสูงขึ้น เนื่องจากการเปิดเสรีด้านการเดินทาง การขยายการท่องเที่ยว การแพร่ขยาย แนวความคิดหัวรุนแรงและการรวมกลุ่มบุคคลที่มีความคิดดังกล่าว ในขณะที่ประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายของประเทศสมาชิกยังมีความแตกต่างกัน และการบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงเป็นไปอย่างล่าช้า

๒.๔.๒ การย้ายถิ่นฐานของประชากร การย้ายถิ่นฐานของประชากรจากประเทศเพื่อนบ้านเข้าสู่ ประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นการย้ายถิ่นในลักษณะเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ส่งผลให้เกิดปัญหาการผลักดันและส่งกลับ ส่งผลให้มีผู้ย้ายถิ่นจำนวนมากยังตกค้างอยู่ในประเทศไทยและเกิดปัญหาการเมืองระหว่างประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มที่ขัดแย้งกับรัฐบาลของประเทศต้นทาง สาเหตุการย้ายถิ่นที่สำคัญ ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเมือง ได้แก่ สถานการณ์ภายในประเทศเพื่อนบ้าน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตของประชาชน

ในประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้านที่แตกต่างกัน และความต้องการกำลังแรงงานต่างด้าวเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ปัญหาสาธารณสุข ปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคลตามกฎหมาย ปัญหาการศึกษา ปัญหาความขัดแย้งกับชุมชนชาวไทย ปัญหาการลักลอบเข้าเมืองที่เชื่อมโยงกับการค้ามนุษย์และอาชญากรรมประเภทอื่น ตลอดจนปัญหาศักยภาพในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว นอกจากนี้ แนวโน้มการย้ายถิ่นที่ใช้ประเทศไทยเป็นทางผ่านมีเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากลักษณะทางภูมิศาสตร์ของไทยที่มีพรมแดนติดกับหลายประเทศ โดยปัญหาดังกล่าวมีความละเอียดอ่อนและส่งผลกระทบในหลายมิติ ทั้งความมั่นคงของมนุษย์ สิทธิมนุษยชน และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

๒.๔.๓ **บริบทการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่ภัยคุกคามรูปแบบใหม่อื่น ๆ** ปัจจุบันภัยคุกคามความมั่นคงมีขอบเขตที่กว้างขวาง มีความเชื่อมโยง ซับซ้อน และส่งผลกระทบต่อประชาชนโดยตรงมากขึ้น ภัยคุกคามความมั่นคงรูปแบบใหม่ประกอบด้วยภัยที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่เชื่อมโยงกับบริบทโลกในมิติต่าง ๆ ทั้งมิติด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รวมถึงการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมต่อในโลกไซเบอร์ที่เชื่อมโยงระบบโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมขนส่ง ระบบเศรษฐกิจการเงิน และอื่น ๆ มากขึ้น รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศของโลก และผลจากการพัฒนาประเทศที่ผ่านมา ประกอบกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติโดยขาดความสมดุล ได้ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของมนุษย์ ปัญหาความมั่นคงทางอาหารและน้ำ ปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงปัญหาความขัดแย้งเชิงทรัพยากร ตลอดจนภัยจากโรคระบาด โรคอุบัติใหม่ และอุบัติซ้ำ ภัยคุกคามและความเสี่ยงเหล่านี้ส่งผลต่อเนื่องเป็นความขัดแย้งระหว่างประชาชนและความขัดแย้งกับหน่วยงานภาครัฐ นอกจากนี้ ความต้องการพลังงานของโลกที่เพิ่มสูงขึ้นส่งผลต่อความมั่นคงทางพลังงานของไทยในการแข่งขันแสวงหาแหล่งพลังงาน โดยเฉพาะการที่ประเทศไทยต้องพึ่งพิงแหล่งพลังงานจากภายนอกในสัดส่วนที่สูง

ส่วนที่ ๓ : นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๓.๑ กรอบแนวคิด

๓.๑.๑ กรอบแนวคิดชุดที่ ๑ ข้อกฎหมาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๒ บัญญัติให้รัฐต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งอาณาเขตและเขตที่ประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตย เกียรติภูมิ และผลประโยชน์ของชาติ ความมั่นคงของรัฐ และความสงบเรียบร้อยของประชาชน เพื่อประโยชน์แห่งการนี้ รัฐต้องจัดให้มีการทหาร การทูต และการข่าวกรองที่มีประสิทธิภาพ กำลังทหารให้ใช้เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศด้วย

พระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๑๓ บัญญัติให้มีนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติเพื่อเป็นนโยบายและแผนหลักของชาติที่เป็นกรอบหรือทิศทางในการดำเนินการป้องกัน แจ่งเตือน แก้ไข หรือระงับยับยั้งภัยคุกคาม และดำรงไว้ซึ่งความมั่นคงแห่งชาติ

พระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕ บัญญัติให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่าง ๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการกัน อันจะก่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งจะต้องไม่น้อยกว่าสี่สิบปี

การประกาศใช้ยุทธศาสตร์ชาติให้ทำเป็นประกาศพระบรมราชโองการ และเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้ และหน่วยงานของรัฐทุกหน่วยมีหน้าที่ดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

การกำหนดนโยบายการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรีก่อนที่จะเข้าบริหารราชการแผ่นดิน การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ และแผนอื่นใด รวมตลอดทั้งการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณต้องสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ

๓.๑.๒ กรอบแนวคิดชุดที่ ๒ น้อมนำศาสตร์พระราชทานเป็นหลักการทำงานด้านความมั่นคง อาทิ ยุทธศาสตร์พระราชทาน “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เกษตรทฤษฎีใหม่ เป็นหลักการปฏิบัติงานด้านความมั่นคง

๓.๑.๓ กรอบแนวคิดชุดที่ ๓ การให้ความสำคัญกับความมั่นคงแบบองค์รวม (Comprehensive Security) ที่ให้ความสำคัญครอบคลุมถึงปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ความมั่นคงของมนุษย์ (Human Security) ที่ให้ความสำคัญกับการปลอดจากความหวาดกลัว (Freedom from Fear) มีศักดิ์ศรี และหลุดพ้นจากความต้องการขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิต (Freedom from Want) และความมั่นคงของรัฐ (State Security) ในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าควบคู่กับความอยู่ดีมีสุขของคนในชาติและความอยู่รอดปลอดภัยของประเทศ โดยกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนแม่บท แผนปฏิบัติการ ที่มุ่งเน้นการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและความพร้อมเผชิญภัยคุกคามหรือปัญหาความมั่นคง การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ การรักษาเสถียรภาพการเงิน

การคลัง เพื่อให้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมและทั่วถึง ตลอดจน การเสริมสร้างการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

๓.๑.๔ กรอบแนวคิดชุดที่ ๔ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ชาติ แผนระดับชาติและยุทธศาสตร์ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นความมั่นคง แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นที่เกี่ยวข้อง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๕) โดยเฉพาะประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่งและยั่งยืนและประเด็นยุทธศาสตร์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ (United Nations Sustainable Development Goals: UN SDGs)

๓.๑.๕ กรอบแนวคิดชุดที่ ๕ ประชากร การส่งเสริมประชากร (หน่วยงานรัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ชุมชนท้องถิ่น และภาควิชาการ) เข้ามามีส่วนร่วมและมีบทบาทส่งเสริม/รักษาและเสริมสร้างความมั่นคง ตั้งแต่ระดับแผนชุมชน แผนตำบล แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค แผนกระทรวง/กรม และแผนบริหารราชการแผ่นดินและการนำแนวคิด Whole – of – Nation – Approach ที่ทุกภาคส่วนได้ร่วมดำเนินงานด้านความมั่นคง โดยประสานและผนึกกำลังของทุกฝ่ายในชาติ

๓.๑.๖ กรอบแนวคิดชุดที่ ๖ ความมั่นคงภายในประเทศ ให้ความสำคัญกับการเตรียมพร้อมของประเทศให้สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงและผลกระทบโดยคำนึงถึงสถานการณ์ปัจจุบันและอนาคต โดยเสริมสร้างสังคมที่สงบสุข ประชาชนมีการศึกษา มีอาชีพ มีรายได้ มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจน มีระบบการเฝ้าตรวจ ฝ้าระวัง แจ้งเตือน และบริหารจัดการสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพ

๓.๑.๗ กรอบแนวคิดชุดที่ ๗ การรักษาคุณภาพสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับนานาประเทศ การสร้างความสมดุลและบทบาทที่สร้างสรรค์ของไทยและแสวงความร่วมมือกับมิตรประเทศในระดับทวิภาคี อนุภูมิภาค ภูมิภาค และประชาคมโลก บนพื้นฐานความไว้วางใจและความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ โดยมีกระบวนการ มุมมอง ทักษะที่ดี ที่เป็นมิตรต่อประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและระดับรัฐบาล เพื่อแสวงหาความร่วมมือหรือกิจกรรมที่เกื้อหนุนส่งเสริมความเป็นมิตรแทนการนำความขัดแย้งในประวัติศาสตร์หรือข้อพิพาทอื่น ๆ มาเป็นอุปสรรค และการให้ความสำคัญกับการพัฒนาความร่วมมือในทุกระดับ โดยให้มิตรประเทศมีการพัฒนาไปพร้อมกัน

๓.๒ นิยามศัพท์

๓.๒.๑ “ความมั่นคงแห่งชาติ” หมายความว่า ภาวะที่ประเทศปลอดภัยจากภัยคุกคามต่อเอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งอาณาเขต สถาบันศาสนา สถาบันพระมหากษัตริย์ ความปลอดภัยของประชาชน การดำรงชีวิตโดยปกติสุขของประชาชน หรือที่กระทบต่อผลประโยชน์แห่งชาติหรือการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รวมทั้งความพร้อมของประเทศที่จะเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ อันเกิดจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ

๓.๒.๒ “นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ” หมายความว่า นโยบายและแผนหลักของชาติที่เป็นกรอบหรือทิศทางในการดำเนินการป้องกัน แจ่งเตือน แก้ไข หรือระงับยับยั้งภัยคุกคามเพื่อธำรงไว้ซึ่งความมั่นคงแห่งชาติ

๓.๒.๓ “ภัยคุกคาม” หมายความว่า ภาวะหรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความไม่มั่นคง ซึ่งเป็นปัญหาที่มีความรุนแรง สลับซับซ้อน หากไม่ดำเนินการแก้ไขจะเกิดผลกระทบในวงกว้างต่อความมั่นคงแห่งชาติ

๓.๓ ผลประโยชน์แห่งชาติ

๓.๓.๑ การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ

๓.๓.๒ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ

๓.๓.๓ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ

๓.๓.๔ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุข เป็นปึกแผ่น มั่นคงทางสังคม ท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

๓.๓.๕ ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรม และความอยู่ดีมีสุขของประชาชน

๓.๓.๖ ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงาน อาหาร

๓.๓.๗ ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ

๓.๓.๘ การอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก

๓.๔ วัตถุประสงค์แห่งชาติ

๓.๔.๑ เพื่อส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

๓.๔.๒ เพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกของคนในชาติให้มีความจงรักภักดี และธำรงรักษาไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

๓.๔.๓ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการสร้างสามัคคีปรองดอง ความเป็นธรรม และความสมานฉันท์ในชาติ เพื่อลดการเผชิญหน้า และการใช้ความรุนแรงในทุกรูปแบบ

๓.๔.๔ เพื่อให้จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความปลอดภัย ปราศจากเงื่อนไขของการใช้ความรุนแรง

๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐและส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วนในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๔.๖ เพื่อให้การจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม พลังงาน และอาหาร มีความมั่นคง ความยั่งยืนและมีความสมดุลกับการขยายตัวของการพัฒนาประเทศ รวมถึงลดความเสี่ยงจากผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์

๓.๔.๗ เพื่อพัฒนาศักยภาพการเตรียมพร้อมของชาติในการเผชิญกับภาวะสงครามและวิกฤตการณ์ความมั่นคง อย่างมีเอกภาพและประสิทธิภาพ

๓.๔.๘ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของกองทัพในการป้องกันประเทศ สนับสนุนภารกิจที่ไม่ใช่การสงคราม และสามารถฝึกกำลังของกองทัพกับทุกภาคส่วนในการเผชิญกับภัยคุกคามด้านการป้องกันประเทศในทุกรูปแบบ

๓.๔.๙ เพื่อส่งเสริมสถานะแวดล้อมที่สร้างสรรค์และสันติในการอยู่ร่วมกับประเทศเพื่อนบ้าน กลุ่มประเทศอาเซียน ประชาคมโลก บนพื้นฐานของการรักษาสันติประโยชน์ และการดำรงเกียรติภูมิของชาติ

๓.๕ วิสัยทัศน์

“มีเสถียรภาพภายในประเทศ มีศักยภาพในการลดภัยข้ามเขตพรมแดนไทย มีบทบาทสร้างสรรค์ในภูมิภาคและประชาคมโลก” กล่าวคือ ชาติมีเสถียรภาพและเป็นปึกแผ่น ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต ประเทศมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ปลอดภัยจากภัยคุกคามข้ามพรมแดน พร้อมเผชิญวิกฤตการณ์ มีบทบาทที่สร้างสรรค์และรับผิดชอบ เป็นที่ยอมรับในภูมิภาคและประชาคมโลกเพื่อรักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ของชาติ

๓.๖ นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ

๓.๖.๑ นโยบายที่ ๑ : เสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๑ เพื่อส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และวัตถุประสงค์ ๓.๔.๒ เพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกของคนในชาติให้มีความจงรักภักดี และธำรงรักษาไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

๓.๖.๒ นโยบายที่ ๒ : สร้างความเป็นธรรม ความปรองดอง และความสมานฉันท์ในชาติ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๓ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการสร้าง ความปรองดอง ความเป็นธรรม และความสมานฉันท์ในชาติ เพื่อลดการเผชิญหน้า และการใช้ความรุนแรงในทุกรูปแบบ

๓.๖.๓ นโยบายที่ ๓ : ป้องกันและแก้ไขการก่อเหตุรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๔ เพื่อให้จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความปลอดภัย ปราศจากเงื่อนไขของการใช้ความรุนแรง

๓.๖.๔ นโยบายที่ ๔ : จัดระบบการบริหารจัดการชายแดนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาข้ามพรมแดน รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐและส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วนในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๕ นโยบายที่ ๕ : สร้างเสริมศักยภาพการป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามข้ามชาติ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วนในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๖ นโยบายที่ ๖ : ปกป้อง รักษาผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเล รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๗ นโยบายที่ ๗ : จัดระบบ ป้องกัน และแก้ไขปัญหาลุทธิอาชญากรรมข้ามชาติ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๘ นโยบายที่ ๘ : เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันความมั่นคงภายใน รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๙ นโยบายที่ ๙ : เสริมสร้างความมั่นคงของชาติจากภัยการทุจริต รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๑๐ นโยบายที่ ๑๐ : เสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๑๑ นโยบายที่ ๑๑ : รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๖ เพื่อให้การจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม พลังงาน และอาหาร มีความมั่นคง ความยั่งยืนและมีความสมดุลกับการขยายตัวของการพัฒนาประเทศ รวมถึงลดความเสี่ยงจากผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์

๓.๖.๑๒ นโยบายที่ ๑๒ : เสริมสร้างความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๖ เพื่อให้การจัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม พลังงาน และอาหาร มีความมั่นคง ความยั่งยืนและมีความสมดุลกับการขยายตัวของการพัฒนาประเทศ รวมถึงลดความเสี่ยงจากผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์

๓.๖.๑๓ นโยบายที่ ๑๓ : พัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๗ เพื่อพัฒนาศักยภาพการเตรียมความพร้อมของชาติในการเผชิญกับภาวะสงครามและวิกฤตการณ์ความมั่นคง อย่างมีเอกภาพและประสิทธิภาพ

๓.๖.๑๔ นโยบายที่ ๑๔ : เสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพการป้องกันประเทศ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๗ เพื่อพัฒนาศักยภาพการเตรียมความพร้อมของชาติในการเผชิญกับภาวะสงครามและวิกฤตการณ์ความมั่นคง อย่างมีเอกภาพและประสิทธิภาพ และวัตถุประสงค์ ๓.๔.๘ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของกองทัพในการป้องกันประเทศ สนับสนุนภารกิจที่ไม่ใช่การสงคราม และสามารถผนึกกำลังของกองทัพกับทุกภาคส่วนในการเผชิญกับภัยคุกคามด้านการป้องกันประเทศในทุกรูปแบบ

๓.๖.๑๕ นโยบายที่ ๑๕ : พัฒนาระบบงานข่าวกรองให้มีประสิทธิภาพ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๓.๖.๑๖ นโยบายที่ ๑๖ : เสริมสร้างคุณภาพในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๙ เพื่อส่งเสริมสถานะแวดล้อมที่สร้างสรรค์และสันติในการอยู่ร่วมกับประเทศเพื่อนบ้าน กลุ่มประเทศอาเซียน ประชาคมโลก บนพื้นฐานของการรักษาผลประโยชน์ และการดำรงเกียรติภูมิของชาติ

๓.๗ แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๓.๗.๑ การเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ รองรับทุกนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ประชาชนมีความสามัคคี มีความปลอดภัยในการดำรงชีวิตมีส่วนร่วม และมีความพร้อมเผชิญปัญหาและรับมือกับภัยคุกคามและปัญหาด้านความมั่นคง

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับการเสริมสร้างความสามัคคีของคนในชาติ

(๒) ระดับการมีส่วนร่วมของหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรภาคประชาสังคม และประชาชนทั่วไป ในกิจกรรมสนับสนุนงานด้านความมั่นคง

๓) กลยุทธ์

(๑) ส่งเสริมให้คนไทยมีความสามัคคี สังคมมีความสุข และประเทศมีการพัฒนาอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยผนึกกำลังทุกภาคส่วนตั้งแต่ระดับชุมชน ตำบล หมู่บ้าน จังหวัด ภาค และประเทศชาติ ให้เป็นเครือข่ายสนับสนุนงานด้านความมั่นคงและให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ

(๒) ส่งเสริมให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตโดยปกติและสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

(๓) พัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของคน ชุมชน พื้นที่ เพื่อให้มีภูมิคุ้มกันและมีขีดความสามารถในการเฝ้าระวัง แจ้งเตือน ป้องกัน และแก้ไขปัญหาความมั่นคงโดยเฉพาะภัยคุกคามรูปแบบใหม่ ตลอดจนมีความสามารถในการปรับตัวให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงและความท้าทายใหม่ ๆ ในอนาคต รวมทั้งเสริมสร้างความพร้อมของประเทศที่จะเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ อันเกิดจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ

(๔) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านความมั่นคงให้แก่ผู้บริหาร และผู้ที่ปฏิบัติงาน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ให้รับรู้ถึงความสำคัญของมิติความมั่นคงที่ต้องประสานและบูรณาการการวางแผนและการปฏิบัติงานที่เกื้อกูลกันอย่างเป็นเอกภาพ

(๕) ส่งเสริมการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ชาติไทย ปลูกฝังวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ค่านิยมที่ดีงาม ความภูมิใจในชาติ การจัดการความขัดแย้งโดยสันติวิธี โดยการเรียนการสอน ทั้งในระบบและนอกระบบสถานศึกษา เพื่อสนับสนุนกิจกรรมในด้านความมั่นคง

(๖) ส่งเสริมให้หน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน นักวิชาการ องค์กรภาคประชาสังคม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน และประชาชนทั่วไป ได้เข้ามามีบทบาทและส่วนร่วมในการสนับสนุน โครงการความร่วมมือต่าง ๆ และกิจกรรมด้านความมั่นคงในการจัดหรือลดปัญหาด้านความมั่นคง เพื่อส่งเสริมการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง การมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ความสงบสุขของสังคม และการกระจายรายได้ที่ทั่วถึง เพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์จากความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจไปพร้อมกันอย่างทั่วถึง เป็นธรรม และยั่งยืน

๓.๗.๒ การข่าวกรองและการประเมินสถานการณ์ด้านความมั่นคง รองรับนโยบายที่ ๑๕ : พัฒนาระบบงานข่าวกรองให้มีประสิทธิภาพ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การมีระบบข่าวกรองที่มีการบูรณาการ มีความทันสมัยและมีเครือข่ายความร่วมมือที่พร้อมเผชิญภัยคุกคาม รวมทั้ง มีความสามารถในการประเมินสถานการณ์ความมั่นคงที่หลากหลายในทุกมิติ สามารถสนับสนุนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติได้

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความสำเร็จของการใช้งานข่าวกรองและการใช้ประโยชน์จากเครือข่ายข่าวกรองภาคประชาชน

(๒) ระดับการนำผลการประเมินสถานการณ์ความมั่นคงในระดับยุทธศาสตร์ที่หลากหลายไปใช้ประโยชน์ในทุกมิติ

๓) กลยุทธ์

(๑) ดำเนินงานด้านการข่าวอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการเฝ้าระวังและการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้า เพื่อสนับสนุนการข่าวกรองด้านความมั่นคงและผลประโยชน์แห่งชาติ

(๒) เสริมสร้างความร่วมมืออย่างเป็นเอกภาพในประชาคมข่าวกรอง และหน่วยงานภาครัฐ รวมทั้งหน่วยงานข่าวกรองต่างประเทศ และพัฒนาเครือข่ายด้านข้อมูลข่าวสารกับภาคเอกชนและประชาชน

(๓) เสริมสร้างและพัฒนาขีดความสามารถของระบบงานข่าวกรองอย่างต่อเนื่องและจัดทำแผนรวบรวมข่าวสาร รวมถึงพัฒนาความเป็นหุ้นส่วนทางข่าวกรองกับทุกภาคส่วน โดยพัฒนาบุคลากรและเพิ่มศักยภาพของเทคโนโลยี ระบบฐานข้อมูล และองค์กรด้านการข่าว

(๔) สร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงานข่าวกรอง

(๕) พัฒนาเครื่องมือการประเมินสถานการณ์ความมั่นคงในระดับยุทธศาสตร์

(๖) สนับสนุนให้มีการจัดตั้งหรือพัฒนาสถาบันหรือศูนย์อนาคตศึกษาด้านความมั่นคง เพื่อประเมินแนวโน้มด้านความมั่นคงระยะยาว

๓.๗.๓ การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รองรับนโยบายที่ ๑ : เสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ สถาบันพระมหากษัตริย์ภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ได้รับการธำรงรักษาด้วยการปกป้อง เชิดชู เทิดทูน อย่างสมพระเกียรติ

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับประสิทธิภาพในการพิทักษ์รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์

(๒) ระดับความเข้าใจของทุกภาคส่วนเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์

๓) กลยุทธ์

(๑) เสริมสร้างประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการ ถวายความปลอดภัยพระมหากษัตริย์และพระบรมราชวงศ์

(๒) ส่งเสริมทุกภาคส่วนในสังคมรวมถึงชุมชนไทยในต่างประเทศให้ตระหนักรู้และเข้าใจถึง บทบาทและคุณค่าของสถาบันพระมหากษัตริย์ในฐานะศูนย์รวมจิตใจของชาติ รวมถึงสร้างความเข้าใจถึงหลักการ เหตุผล และความจำเป็นในการพิทักษ์รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์

(๓) นำศาสตร์พระราชาและหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนา ที่ยั่งยืน รวมถึงขยายผลตามโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริและแบบอย่างที่ดีที่ทรงวางรากฐานไว้ พร้อมทั้งเผยแพร่ ผลการดำเนินงานให้แพร่หลายเป็นที่ประจักษ์ทั้งในและต่างประเทศ

(๔) เสริมสร้างประสิทธิภาพในการพิทักษ์รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์

๓.๗.๔ การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติ รองรับนโยบายที่ ๑๓ : พัฒนาระบบการเตรียมพร้อม แห่งชาติเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติเป็นทิศทางและแนวทางหลัก ในการเผชิญกับภาวะไม่ปกติและจัดการความเสี่ยงอย่างบูรณาการจากการเผชิญภัยคุกคามทุกรูปแบบ โดยให้ทุกภาคส่วน พร้อมสนับสนุนการเตรียมพร้อมของชาติร่วมกันในลักษณะประชารัฐ ควบคู่ไปกับการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือ กับต่างประเทศ

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความสำเร็จในการพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติให้พร้อมเผชิญกับภาวะ ไม่ปกติและจัดการความเสี่ยงอย่างบูรณาการ

(๒) ระดับความสำเร็จในการบูรณาการการฝึกการบริหารวิกฤตการณ์ ทั้งภายในประเทศ และระหว่างประเทศ เพื่อรับมือภัยคุกคามทุกรูปแบบ

๓) กลยุทธ์

(๑) พัฒนาระบบบริหารจัดการยุทธศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพ และผนึกกำลังในลักษณะ หุ่นส่วนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติในการรับมือสาธารณภัย ภัยที่เกิดจากการสู้รบ และวิกฤตการณ์ความมั่นคง

(๒) ทบทวน ปรับปรุง และพัฒนาแผนงาน/โครงการ/งบประมาณของหน่วยงาน ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เพื่อการเตรียมพร้อมแห่งชาติ

(๓) เสริมสร้างความร่วมมือเพื่อการเตรียมพร้อมรับมือภัยคุกคามทุกรูปแบบกับต่างประเทศ โดยมีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนองค์ความรู้และประสบการณ์ และเข้าร่วมฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาระบบ การเตรียมพร้อมกับต่างประเทศภายใต้กลไกความร่วมมือระดับทวิภาคีและพหุภาคี

(๔) พัฒน่องค์ความรู้แก่บุคลากรทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมพร้อมแห่งชาติ ให้สามารถจัดการความเสี่ยง และแก้ไขปัญหาที่กระทบต่อความมั่นคงของประเทศ รวมถึงมีการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์กับต่างประเทศ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการเตรียมพร้อมรับมือภัยคุกคามทุกรูปแบบอย่างต่อเนื่อง

๓.๗.๕ การพัฒนาศักยภาพการป้องกันประเทศ รองรับนโยบายที่ ๑๔ : เสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพ การป้องกันประเทศ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ประเทศมีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยคุกคามทางทหาร

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ความสำเร็จในการเตรียมกองทัพรองรับภัยคุกคามทางทหารตามแผนของกองทัพ ที่กำหนด

(๒) ความสำเร็จของระบบกำลังสำรองและระบบระดมสรรพกำลังตามแผนที่กำหนด

๓) กลยุทธ์

(๑) เตรียมกำลังและใช้กำลังเพื่อการป้องกันปราม แก้ไข และยุติความขัดแย้งด้วยการปฏิบัติการร่วม เป็นหลัก

(๒) พัฒนาปฏิบัติการไซเบอร์เพื่อการทหารด้วยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

(๓) พัฒนาเทคโนโลยีอวกาศ เพื่อการใช้งานดาวเทียมสื่อสาร ดาวเทียมถ่ายภาพด้านความมั่นคง และการสังเกตการณ์ทางอวกาศด้วยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

(๔) พัฒนาระบบข่าวกรองเพื่อการแจ้งเตือนภัยคุกคามทางทหาร โดยจัดให้มีระบบฐานข้อมูล ข่าวกรองร่วมด้วยความร่วมมืออย่างเป็นเอกภาพในประชาคมข่าวกรอง หน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานข่าวกรอง ต่างประเทศ

(๕) ส่งเสริมการวิจัยพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีป้องกันประเทศ มาตรฐานทางทหาร กิจกรรมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศและการพลังงานทหาร เพื่อสร้างหลักประกันให้แก่กองทัพบนพื้นฐานการพึ่งพาตนเอง โดยบูรณาการขีดความสามารถของทุกภาคส่วน มุ่งเน้นการสนับสนุนให้ภาคเอกชนสามารถทำการผลิตเพื่อใช้ในราชการและ เพื่อการพาณิชย์

(๖) พัฒนาระบบควบคุมบังคับบัญชาและระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารราชการทั่วไป ให้สามารถปฏิบัติการร่วมกันระหว่างหน่วยงานในกระทรวงกลาโหมและหน่วยงานความมั่นคง

(๗) พัฒนาระบบการส่งกำลังบำรุงร่วมเพื่อมุ่งไปสู่การพึ่งพาตนเอง ด้วยการร่วมมือกับ มิตรประเทศและภาคเอกชน เพื่อรองรับการปฏิบัติตามแผนป้องกันประเทศ รวมทั้งแสวงหาแหล่งส่งกำลังบำรุงจากมิตรประเทศ เพื่อใช้เมื่อมีความจำเป็น

(๘) พัฒนาระบบการระดมสรรพกำลังอย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับการขยายกำลังในยามสงคราม สำหรับการปฏิบัติการทางทหารตามแผนป้องกันประเทศ

(๙) พัฒนาระบบกำลังสำรอง เพื่อมุ่งไปสู่การบรรจุทดแทนกำลังประจำการบางตำแหน่งในยามปกติ โดยมีระบบการตอบแทนที่เหมาะสม และสามารถรองรับการขยายกำลังในยามสงครามสำหรับการปฏิบัติการทางทหาร ตามแผนป้องกันประเทศ

(๑๐) พัฒนาเสริมสร้างกำลังประชาชน ทหารกองหนุน ทหารนอกประจำการ ทหารผ่านศึก ทุกประเภท เพื่อมุ่งไปสู่การอ้อมกำลังและชดเชยอำนาจกำลังรบของกองทัพที่มีอยู่อย่างจำกัดในยามสงคราม รวมทั้ง การแจ้งเตือนด้านการข่าว ด้วยการเสริมสร้างจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมป้องกันประเทศ รวมทั้งจัดทำฐานข้อมูล อย่างเป็นระบบ

๓.๗.๖ การสร้างความสามัคคีปรองดอง รองรับนโยบายที่ ๒ : สร้างความเป็นธรรม ความปรองดอง และความสมานฉันท์ในชาติ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ยึดมั่นในหลักนิติรัฐและ แนวทางสันติวิธี

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับการอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์ในสังคมไทย

(๒) ระดับความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมของภาครัฐ

(๓) ระดับความสำเร็จของการช่วยเหลือประชาชนในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

๓) กลยุทธ์

(๑) กำหนดองค์กร/กลไกบริหารจัดการความขัดแย้งแบบบูรณาการภายใต้แนวทางสันติวิธี โดยเสริมสร้างสภาวะแวดล้อมที่ทุกภาคส่วนมีความเชื่อมั่นและมีหลักประกันความปลอดภัยต่อการแสดงความคิดเห็น รวมถึงส่งเสริมการเผยแพร่แนวทางสันติวิธี การบริหารจัดการความขัดแย้งบนหลักนิติรัฐและหลักการพื้นฐานของประชาธิปไตย การเคารพความเห็นต่าง สิทธิ และเสรีภาพ

(๒) ส่งเสริมกิจกรรมสร้างความสามัคคีปรองดองในทุกระดับ โดยเน้นสร้างความรู้ความเข้าใจในการดำเนินการของภาครัฐ และสนับสนุนการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการร่วมกำหนดแนวทางการสร้างความสามัคคีปรองดอง

(๓) ส่งเสริมการเผยแพร่ความรู้และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนทุกระดับอย่างเท่าเทียม โดยเฉพาะความรู้ด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม สิทธิและหน้าที่ของประชาชนภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตลอดจนพัฒนากระบวนการทำงานด้านยุติธรรมให้มีความโปร่งใสและรวดเร็ว

(๔) มุ่งขจัดปัญหาความยากจนและลดความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย ส่งเสริมการสร้างงาน การกระจายรายได้ การพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพ เพื่อให้รายได้ต่อหัวของประชาชนมากขึ้น รวมถึงปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศทุกระดับ โดยปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล มุ่งสร้างความเป็นธรรม นำไปสู่การกระจายอำนาจและจัดสรรทรัพยากรอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง ตลอดจนการเยียวยาอย่างเหมาะสมและเสมอภาค

(๕) ส่งเสริมให้ประชาชนเกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชาติ อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความรัก ความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย และเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง โดยมีแนวทางหรือการดำเนินการที่ส่งเสริมค่านิยมที่ดีของสังคมไทย การเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค รวมทั้งการยอมรับความคิด ความเชื่อ อัตลักษณ์ วิถีชีวิต ภาษา และวัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างกัน

(๖) มุ่งเน้นการบริหารและการดำเนินงานของภาครัฐตามหลักธรรมาภิบาลให้มีความเข้มแข็ง สนับสนุนกระบวนการยุติธรรมชุมชน การกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับประชาชนและชุมชนท้องถิ่นให้มีอิสระและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเชิงนโยบาย โดยเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของตนและชุมชนท้องถิ่น และภาครัฐยึดมั่นแนวทางสันติวิธีเป็นบรรทัดฐานการจัดการความขัดแย้ง

๓.๗.๗ การป้องกันและแก้ไขปัญหาการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ รองรับนโยบายที่ ๓ : ป้องกันและแก้ไขการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

๒) ตัวชี้วัด

- (๑) จำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ชายแดนภาคใต้
- (๒) อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจชายแดนภาคใต้
- (๓) ระดับความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับประเด็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ภายในประเทศ และการกล่าวถึงปัญหาการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ในเวทีนานาชาติ ไม่ส่งผลกระทบต่อการแก้ไข ปัญหาและการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ของรัฐบาล

๓) กลยุทธ์

(๑) บูรณาการการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐให้เป็นระบบ มีเอกภาพ และเปิดโอกาสให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วม โดยน้อมนำยุทธศาสตร์พระราชทาน “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เกษตรทฤษฎีใหม่ ซึ่งเป็นศาสตร์พระราชาเป็นหลักในการปฏิบัติ รวมทั้งให้ความสำคัญกับการดำเนินงานด้วยหลักธรรมาภิบาล พัฒนาองค์ความรู้ นำหลักวิชาการสากลมาประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหา ตลอดจนติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุผลสัมฤทธิ์โดยตรงต่อสาเหตุหลักของปัญหา

(๒) เพิ่มประสิทธิภาพงานด้านการข่าวและระบบบูรณาการฐานข้อมูลด้านความมั่นคง เพื่อวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ด้านการข่าวเชิงรุก รวมทั้งกำหนดแนวทางการมุ่งแก้ไขต่อจุดศูนย์ดลหลักของปัญหา การก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

(๓) เพิ่มประสิทธิภาพด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ผ่านระบบการดำเนินงานด้านความมั่นคง ด้วยการให้ความสำคัญกับการเฝ้าตรวจพื้นที่เสี่ยง สร้างความเข้มแข็งของหมู่บ้านและชุมชน รวมทั้งพัฒนาทักษะและขีดความสามารถของกำลังประชาชนและกำลังประจำถิ่นให้พร้อมในการดูแลความปลอดภัยในพื้นที่ ตลอดจนการเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยแทรกซ้อน

(๔) พัฒนางานด้านการอำนวยความสะดวกพื้นฐาน พื้นฟูความเชื่อมั่นและลดความหวาดระแวงระหว่างประชาชนกับรัฐ โดยยึดถือความเป็นธรรม และใช้กระบวนการยุติธรรมตามหลักนิติธรรม สนับสนุนและเคารพหลักสิทธิมนุษยชน พัฒนาระบบกลไกคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเยียวยาเจ้าหน้าที่ ประชาชน รวมถึงผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์การก่อเหตุรุนแรงอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

(๕) ส่งเสริมสภาวะแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการสร้างสันติสุข โดยยึดมั่นแนวทางสันติวิธี และสร้างความเข้าใจให้ภาคส่วนต่าง ๆ ภายในประเทศ รวมทั้งภาคประชาสังคมในพื้นที่ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ การเฝ้าระวังแนวคิดสุดโต่งที่เผยแพร่สู่กลุ่มผู้ปกครอง ครอบครัว สตรี เยาวชน ทั้งในและนอกสถานศึกษาซึ่งอยู่ในพื้นที่ นอกพื้นที่ และในต่างประเทศอย่างทั่วถึง ตลอดจนส่งเสริมให้มีการจัดระบบการศึกษาที่เกื้อหนุนให้เกิดสภาวะสันติสุข

(๖) ประสานความร่วมมือเชิงสร้างสรรค์ในระดับนโยบายระหว่างรัฐกับองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ พร้อมทั้งสร้างความเข้าใจและ

สร้างการรับรู้ที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงของปัญหา และแนวทางการแก้ไขปัญหาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย
ต่อนานาชาติ

(๗) ส่งเสริมความต่อเนื่องของกระบวนการพูดคุยเพื่อสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อแสวงหาทางออกจากความขัดแย้งและความรุนแรง โดยเฉพาะการพูดคุยเพื่อสันติสุขกับผู้ที่ไม่เห็นต่างจากรัฐ ทั้งพื้นที่ในประเทศและพื้นที่ต่างประเทศ ในการเสริมสร้างสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสม ปลอดภัย รองรับการพูดคุย เพื่อสันติสุข และมีหลักประกันของความต่อเนื่องและความเชื่อมั่นของทุกกลุ่มในการเข้ามามีส่วนร่วม ในกระบวนการพูดคุยเพื่อสันติสุข

(๘) สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก การเชื่อมโยงเศรษฐกิจไปยังระดับภูมิภาค ประเทศ และต่างประเทศ และยกระดับรายได้ของประชาชนในพื้นที่ให้เทียบเท่ากับภูมิภาคอื่น รวมถึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกัน โดยคำนึงถึงวิถีชีวิต อัตลักษณ์ และหลักศาสนาของประชาชนในพื้นที่ ตลอดจนให้ความสำคัญกับการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ เพื่อมุ่งเน้นขจัดเงื่อนไขที่กระทบต่อ ความมั่นคงอย่างแท้จริง

๓.๗.๘ การบริหารจัดการผู้หลบหนีเข้าเมือง รองรับนโยบายที่ ๗ : จัดระบบ ป้องกัน และแก้ไขปัญหา ผู้หลบหนีเข้าเมือง โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การบูรณาการและการบริหารจัดการผู้หลบหนีเข้าเมืองมีเอกภาพ และประสิทธิภาพ

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระบบฐานข้อมูลคนเข้าเมืองและผู้หลบหนีเข้าเมืองที่เชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๒) ช่องทาง/กลไกความร่วมมือกับประเทศต้นทาง รวมถึงองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ในการตรวจสอบ ควบคุม สกัดกั้น และส่งกลับผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างเป็นระบบ

๓) กลยุทธ์

(๑) พัฒนาระบบฐานข้อมูลคนเข้าเมืองให้ทันสมัย รวดเร็ว สามารถตรวจสอบข้อมูลคนเข้าเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือกับประเทศต้นทาง รวมถึงองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

(๓) พัฒนากลไกการบริหารจัดการผู้หลบหนีเข้าเมืองในเชิงนโยบายและการปฏิบัติ โดยให้ความสำคัญกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องได้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างประสานสอดคล้องกัน

๓.๗.๙ การป้องกันและแก้ไขปัญหาค้ามนุษย์ รองรับนโยบายที่ ๕ : สร้างเสริมศักยภาพการป้องกัน และแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์ข้ามชาติ และนโยบายที่ ๘ : เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันความมั่นคงภายใน โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ประชาชนกลุ่มเป้าหมายปลอดภัยจากการค้ามนุษย์ และแรงงาน ต่างด้าว/บุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทยเข้าสู่ระบบการจ้างแรงงานที่ถูกต้องตามกฎหมาย ได้สิทธิประโยชน์ตามที่กฎหมายกำหนด

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับการปกป้องและคุ้มครองกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ สตรี เด็ก แรงงานไทย และแรงงาน ต่างด้าวจากขบวนการค้ามนุษย์

(๒) จำนวนแรงงานต่างด้าว/บุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทยทำงานถูกต้องตามกฎหมาย

๓) กลยุทธ์

(๑) ส่งเสริมให้ประชาชนกลุ่มเป้าหมายเข้าถึงสิทธิของความเป็นมนุษย์ มีความรู้ สามารถ ป้องกันตนเองจากการค้ามนุษย์ ตลอดจนสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายเฝ้าระวังปัญหาในระดับชุมชน

(๒) พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือกับต่างประเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงระบบ ฐานข้อมูลระดับประเทศในประเด็นการค้ามนุษย์

(๓) เร่งรัดการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

(๔) เสริมสร้างศักยภาพบุคลากรในการดำเนินคดีการค้ามนุษย์ รวมถึงในการช่วยเหลือ ปกป้อง และคุ้มครองสตรี เด็ก แรงงานไทย และแรงงานต่างด้าวจากขบวนการค้ามนุษย์

(๕) จัดระบบการจ้างแรงงานให้สามารถคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของแรงงานไทยและ แรงงานต่างด้าวตามที่กฎหมายกำหนด

๓.๗.๑๐ การป้องกันและปราบปรามยาเสพติด รองรับนโยบายที่ ๕ : สร้างเสริมศักยภาพการป้องกัน และแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์ข้ามชาติ และนโยบายที่ ๘ : เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันความมั่นคงภายใน โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การแพร่ระบาดของยาเสพติดลดลง และสังคมไทยมีความปลอดภัย จากยาเสพติด

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความสำเร็จในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

(๒) ระดับความสำเร็จของกลไกความร่วมมือระหว่างประเทศในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

๓) กลยุทธ์

(๑) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยเฉพาะการสกัดกั้นสารตั้งต้น เคมีภัณฑ์ การควบคุมแหล่งผลิตภายนอกประเทศ และการผลักดันการดำเนินงานตามแนวปฏิบัติสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาทางเลือก

(๒) สกัดกั้นการลักลอบนำเข้ายาเสพติด ปราบปรามผู้ค้า และเครือข่ายยาเสพติด โดยการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

(๓) บำบัดฟื้นฟูผู้ใช้ ผู้เสพ ผู้ติดยาเสพติด ตามสภาพการเสพติด รวมทั้งติดตามและให้ความช่วยเหลือดูแลผู้ผ่านการบำบัดฟื้นฟูอย่างเหมาะสม

(๔) รมรงค้ให้เด็ก เยาวชน ผู้ใช้แรงงาน และประชากรกลุ่มเสี่ยง ตระหนักรู้ถึงโทษของยาเสพติด เพื่อป้องกันการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โดยอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการเฝ้าระวังและแก้ไขปัญหายาเสพติดในระดับพื้นที่ โดยใช้กลไกประชารัฐ

(๕) ผลักดันความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

๓.๗.๑๑ การเสริมสร้างความมั่นคงของชาติจากภัยทุจริต รองรับนโยบายที่ ๙ : เสริมสร้างความมั่นคงของชาติจากภัยการทุจริต โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ หน่วยงานภาครัฐมีระบบป้องกันและแก้ไขการทุจริต รวมทั้งประชาชนไม่เพิกเฉยต่อการทุจริตของหน่วยงานภาครัฐ

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ค่าดัชนีชี้วัดการรับรู้การทุจริต (Corruption Perceptions Index: CPI) ของประเทศไทย

(๒) ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการต่อต้านการทุจริต

๓) กลยุทธ์

(๑) นำหลักธรรมาภิบาลไปใช้ในการบริหารจัดการภาครัฐให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรม

(๒) ผลักดันการแก้ไขกฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหการทุจริต และให้บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด

(๓) ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินโครงการของภาครัฐ

(๔) รมรงค้ให้ความรู้แก่ทุกภาคส่วนถึงภัยทุจริต เพื่อสร้างค่านิยมต่อต้านและปฏิเสธการทุจริต

๓.๗.๑๒ การรักษาความมั่นคงพื้นที่ชายแดน รองรับนโยบายที่ ๔ : จัดระบบการบริหารจัดการชายแดนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาข้ามพรมแดน โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ พื้นที่ชายแดนมีความมั่นคง ปลอดภัย และสามารถพัฒนาได้อย่างยั่งยืน

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความสำเร็จในการพัฒนาระบบการสัญจรข้ามแดนให้สามารถป้องกันการลักลอบเข้าเมืองและปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ

(๒) ระดับความสำเร็จในการจัดการพื้นที่ชายแดน เพื่อรองรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

๓) กลยุทธ์

(๑) บูรณาการในการจัดทำความเชื่อมโยงของฐานข้อมูลการสัญจรข้ามแดน ประกอบด้วย สินค้าและยานพาหนะ ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๒) เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนในบริเวณพื้นที่ชายแดนไทยและประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งให้ประชาชนตามแนวชายแดนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันภัยจากอาชญากรรมที่จะเข้าสู่ประเทศไทยผ่านช่องทางชายแดน

(๓) จัดระเบียบพื้นที่ชายแดนด้านการพัฒนาให้มีศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจ และการเป็นประตูเชื่อมโยงการค้าที่มีความสมดุลทั้งมิติเศรษฐกิจและสังคมกับมิติความมั่นคง ตลอดจนร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการบริหารจัดการชายแดน การพัฒนาด้านชายแดน และการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ

(๔) ส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนทางบก ทางน้ำ เพื่อไม่ให้ปัญหาเขตแดนเป็นอุปสรรคในการพัฒนาพื้นที่ชายแดน รวมถึงให้มีการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเรื่องเขตแดนไทยกับประเทศเพื่อนบ้านแก่ประชาชนในบริเวณพื้นที่ชายแดน เพื่อมิให้เกิดปัญหาชายแดนขึ้น

(๕) ส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการสร้างความปลอดภัยในพื้นที่เสี่ยงจากการสู้รบ

๓.๗.๑๓ **การรักษาความมั่นคงทางทะเล** รองรับนโยบายที่ ๖ : ปกป้อง รักษาผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเล โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) **เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์** ประเทศไทยสามารถปกป้อง รักษา และแสวงหาผลประโยชน์ของชาติทางทะเลได้อย่างสมดุลและยั่งยืน

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความสำเร็จในการป้องกัน แก่ไข และยับยั้งภัยคุกคามทางทะเล

(๒) ระดับความคืบหน้าในการจัดทำ ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคง และผลประโยชน์ของชาติทางทะเลภายในประเทศ ให้สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. ๑๙๘๒ (United Nations Convention on the Law of the Sea: UNCLOS)

๓) กลยุทธ์

(๑) เสริมสร้างและพัฒนาระบบการตรวจการณ์ การเฝ้าตรวจติดตามทางทะเลให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ

(๒) พัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ของชาติทางทะเลให้เป็นสากล และพัฒนามาตรฐานการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในการใช้ทรัพยากรทางทะเลของไทย

(๓) ส่งเสริมการดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (United Nations Sustainable Development Goals: UN SDGs) โดยเฉพาะเป้าหมายที่ ๑๔ การใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรอย่างยั่งยืน

(๔) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ องค์ความรู้ และความตระหนักรู้ถึงความสำคัญของทะเล

(๕) เสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อปกป้อง รักษา และแสวงหาผลประโยชน์ของชาติทางทะเลอย่างยั่งยืน

(๖) พัฒนาขีดความสามารถของไทยในเรื่องพาดินชญาวิเพื่อจัดการและควบคุมการใช้ทะเลตลอดจนส่งเสริมศักยภาพในการแสวงหาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล

๓.๗.๑๔ การป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามข้ามชาติ รองรับนโยบายที่ ๕ : สร้างเสริมศักยภาพการป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามข้ามชาติ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ประเทศไทยมีศักยภาพด้านการตอบสนองและฟื้นฟูที่เข้มแข็ง มีขีดความสามารถในการรับมือภัยจากการก่อการร้ายและอาชญากรรมข้ามชาติ รวมถึงลดความเสี่ยงจากการตกเป็นเป้าโจมตี หรือเป็นที่ก่อเหตุ หรือเป็นเส้นทางของการก่ออาชญากรรมข้ามชาติ

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความร่วมมือกับประเทศในภูมิภาคอาเซียนเพื่อป้องกันและแก้ไขภัยคุกคามข้ามชาติ และการก่อการร้าย

(๒) ระดับความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการจัดการกับภัยอาชญากรรมข้ามชาติและการก่อการร้าย

๓) กลยุทธ์

(๑) พัฒนากลไกภายในในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ อาทิ การก่อการร้าย การฟอกเงิน อาชญากรรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ยาเสพติด และการค้ามนุษย์

(๒) พัฒนารอบความร่วมมือระหว่างประเทศ ทั้งระดับทวิภาคีและพหุภาคี ในการป้องกันภัยคุกคาม และผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งในลักษณะทวิภาคีและพหุภาคี

(๓) ศึกษาตัวแบบเครื่องมือ/เทคโนโลยีที่ทันสมัย การพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไขปัญหายภัยคุกคามข้ามชาติเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ รวมถึงส่งเสริมการวิจัย/พัฒนาการผลิตเทคโนโลยีดังกล่าวภายในประเทศ

(๔) ผลักดันให้มีศูนย์ข้อมูลกลางด้านอาชญากรรมข้ามชาติในระดับชาติ และจัดทำระบบบูรณาการฐานข้อมูลด้านอาชญากรรมข้ามชาติร่วมกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

(๕) ดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหាក่อการร้ายทุกรูปแบบ โดยให้ความสำคัญกับการลดปัจจัยและเงื่อนไขที่เกื้อกูลต่อการก่อการร้าย การป้องกันมิให้กลุ่มก่อการร้าย บุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่สนับสนุนการก่อการร้ายทุกรูปแบบใช้พื้นที่ในอาณาเขตประเทศไทยเป็นพื้นที่พักพิง พื้นที่แสวงหาปัจจัยเพื่อสนับสนุนการก่อการร้าย ตลอดจนเป็นพื้นที่ก่อความรุนแรงหรือกระทำการก่อการร้าย โดยมุ่งเน้นการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในเขตเมือง

(๖) เสริมสร้างจิตสำนึก ความตระหนัก ของภาคเอกชน ภาคประชาชน และภาคประชาสังคม ให้เห็นความสำคัญของปัญหាក่อการร้ายและอาชญากรรมข้ามชาติ และสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งในการร่วมมือกับภาครัฐเพื่อป้องกันภัยคุกคามข้ามชาติทุกรูปแบบ

(๗) ควบคุมและป้องกันการเผยแพร่แนวคิดสุดโต่งที่นิยมการใช้ความรุนแรง (Radicalization)

๓.๗.๑๕ การป้องกันและแก้ไขปัญหาคความมั่นคงทางไซเบอร์ รองรับนโยบายที่ ๑๐ : เสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ประเทศไทยมีความมั่นคงปลอดภัยและมีความพร้อมในการรับมือกับภัยคุกคามทางไซเบอร์

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความพร้อมของไทยในการป้องกันความเสี่ยงจากการโจมตีด้านไซเบอร์ที่สอดคล้องกับหลักสากล

(๒) ระบบป้องกันทางไซเบอร์ที่มีประสิทธิภาพ สามารถปกป้องข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของรัฐบาล ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสำคัญด้านไซเบอร์

๓) กลยุทธ์

(๑) พัฒนาขีดความสามารถ ทั้งองค์กรภาครัฐ ฝ่ายทหาร พลเรือน และตำรวจ และภาคส่วนต่าง ๆ ภายในประเทศ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาคความมั่นคงทางไซเบอร์ ตลอดจนรองรับสังคมดิจิทัล

(๒) พัฒนารอบความร่วมมือระหว่างประเทศและอาเซียนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาคความมั่นคงทางไซเบอร์

(๓) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ องค์ความรู้ และความตระหนักถึงสำคัญของภัยคุกคามความมั่นคงทางไซเบอร์

(๔) ป้องกันภัยคุกคามด้านไซเบอร์และกำจัดความเสี่ยงที่อาจนำไปสู่สงครามไซเบอร์ เพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยทางไซเบอร์ โดยบูรณาการการจัดการความมั่นคงทางไซเบอร์ระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ตลอดจนเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับทุกภาคส่วน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ

(๕) พัฒนาการบังคับใช้กฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ เพื่อความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ รวมถึงพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับงานสืบสวนและป้องกันอาชญากรรมไซเบอร์

(๖) ส่งเสริมการพัฒนาขีดความสามารถขององค์กรทุกภาคส่วน/บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ให้มีความรู้ความชำนาญด้านไซเบอร์อย่างต่อเนื่อง

๓.๗.๑๖ **การรักษาคุณภาพสถานะแวดล้อมระหว่างประเทศ** รองรับนโยบายที่ ๑๖ : เสริมสร้างคุณภาพในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) **เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์** ประเทศไทยสามารถรักษาคุณภาพสถานะแวดล้อมระหว่างประเทศบนฐานความไว้วางใจ หลักความเสมอภาคในการปฏิบัติต่อกัน ไม่แทรกแซงกิจการภายในระหว่างกัน และได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ สามารถพัฒนาผลประโยชน์ร่วมกับประเทศอื่น ๆ ในด้านความมั่นคง รวมทั้งสามารถคุ้มครองผลประโยชน์ของชาติ

๒) **ตัวชี้วัด**

(๑) ระดับความสำเร็จของการมีบทบาทเชิงสร้างสรรค์ของไทยด้านการเมืองและความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในอาเซียนและในเวทีองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ

(๒) ระดับความสำเร็จในการรักษาคุณภาพความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านความมั่นคงกับประเทศมหาอำนาจ

(๓) ระดับความสัมพันธ์ที่ดีด้านความมั่นคงระหว่างไทยกับประเทศต่าง ๆ เพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

๓) **กลยุทธ์**

(๑) ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ รวมถึงการแลกเปลี่ยนการเยือนในระดับต่าง ๆ ทั้งผู้นำและหน่วยงานความมั่นคงกับต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศเพื่อนบ้าน ประเทศในอาเซียน และประเทศที่มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ต่อไทย

(๒) ใช้ประโยชน์จากกลไกความร่วมมือที่มีอยู่เพื่อติดตามและผลักดันความร่วมมือระหว่างกัน และริเริ่มเพิ่มเติมในเรื่องที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน รวมถึงพัฒนา ส่งเสริม และริเริ่มความร่วมมือ โดยเฉพาะกับประเทศที่มีความสำคัญในเชิงยุทธศาสตร์

(๓) ส่งเสริมให้ไทยมีบทบาทที่สร้างสรรค์และรับผิดชอบให้เป็นที่ยอมรับในกรอบความร่วมมืออาเซียนและในกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศที่เป็นผลประโยชน์ร่วม

(๔) เสริมสร้างภาพลักษณ์ความเชื่อมั่นและทัศนคติที่ดีต่อไทย ตลอดจนความตระหนักเกี่ยวกับบทบาทของไทยในเวทีระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ

(๕) ส่งเสริมให้บุคคลที่มีความสามารถของไทยและมีผลงานที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาประเทศเข้าดำรงตำแหน่งที่สำคัญในองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะองค์การที่เกี่ยวข้องกับมิติงานความมั่นคง

(๖) ส่งเสริมการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับมหาอำนาจอย่างมีสมดุล โดยเฉพาะความสัมพันธ์ด้านการทหารและความมั่นคง รวมถึงส่งเสริมความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านความมั่นคงกับกลุ่มประเทศอาเซียน

(๗) ส่งเสริมบทบาทที่เป็นแกนกลางและการมีท่าทีร่วมกันของอาเซียนเพื่อรับมือความท้าทายต่าง ๆ ต่อความมั่นคงและเสถียรภาพ และเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองของภูมิภาค รวมถึงส่งเสริมการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้หลักกฎหมายระหว่างประเทศและแนวทางสันติวิธี

๓.๗.๑๗ **การรักษาความมั่นคงทางพลังงาน** รองรับนโยบายที่ ๑๒ : เสริมสร้างความมั่นคงทางพลังงาน โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) **เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์** ประเทศไทยมีความมั่นคงทางพลังงานที่เพียงพอและเหมาะสม สามารถรองรับวิกฤตการณ์ด้านพลังงาน

๒) **ตัวชี้วัด**

(๑) ระดับความสำเร็จในการบริหารจัดการพลังงาน เพื่อให้มีพลังงานในปริมาณที่เพียงพอและเหมาะสม

(๒) สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานของประเทศ

๓) **กลยุทธ์**

(๑) ส่งเสริมและผลักดันให้มีการพัฒนาแหล่งพลังงานในประเทศตามศักยภาพ

(๒) ส่งเสริมให้มีการผลิตและการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มขึ้น รวมถึงให้ประชาชนสามารถเข้าถึงพลังงานได้อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

(๓) สนับสนุนความร่วมมือด้านพลังงานกับต่างประเทศ เพื่อกระจายความเสี่ยงด้านพลังงาน

(๔) ส่งเสริมการวิจัย พัฒนา และสาธิตเทคโนโลยีพลังงานทดแทน เพื่อนำพลังงานทดแทนไปใช้ในการลดต้นทุนการผลิตพลังงาน

(๕) รณรงค์ผ่านการสร้างความตระหนักแก่ผู้ประกอบการและประชาชนในด้านการผลิต การใช้พลังงานทดแทน และการประหยัดพลังงาน ตั้งแต่ระดับประเทศไปจนถึงระดับชุมชน

๓.๗.๑๘ **การรักษาความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ** รองรับนโยบายที่ ๑๒ : เสริมสร้างความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) **เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์** ประเทศไทยมีความมั่นคงและปลอดภัยในด้านอาหารและน้ำ มีคุณภาพตามหลักโภชนาการอย่างเพียงพอและยั่งยืน

๒) **ตัวชี้วัด**

(๑) มีระบบบริหารจัดการอาหารและน้ำกรณีฉุกเฉิน

(๒) ระบบป้องกัน แจ็งเตือน ระวังยับยั้ง แก้ไข ภัยคุกคาม ที่เกิดจากภัยทางน้ำ อันได้แก่ น้ำป่าไหลหลาก น้ำท่วมฉับพลัน และสิ่งที่แฝงมาในอาหารและน้ำ มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

(๓) พื้นที่เกษตรกรรมยั่งยืนเพิ่มขึ้น

๓) กลยุทธ์

(๑) เสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารและน้ำอย่างยั่งยืน ด้วยการมีกลไก กฎหมาย และแผนบริหารจัดการด้านอาหารและน้ำเพื่อความมั่นคงอย่างบูรณาการที่ครอบคลุมการมีคลังอาหารและน้ำสำรอง กรณีฉุกเฉิน ตลอดจนเสริมสร้างการเข้าถึงแหล่งอาหารและน้ำของประชาชนตามความต้องการขั้นพื้นฐาน ในการดำรงชีวิต

(๒) พัฒนาและเชื่อมโยงระบบป้องกัน ฝักระวัง แจ็งเตือน ระวังยับยั้ง แก้ไข ภัยคุกคาม ที่เกิดจากภัยทางน้ำ อันได้แก่ น้ำป่าไหลหลาก น้ำท่วมฉับพลัน และสิ่งที่แฝงมาในอาหารและน้ำ โดยบูรณาการ ระหว่างหน่วยงาน

(๓) ส่งเสริมให้เกิดเกษตรกรรมอย่างยั่งยืนต่อเกษตรกรและผู้ประกอบการทางการเกษตร ให้เห็นผลในทางปฏิบัติ โดยครอบคลุมทางด้านการผลิต การตลาด มาตรฐานสินค้า และแหล่งเงินทุน รวมถึง ห่วงโซ่อุปทาน เพื่อเพิ่มพื้นที่แหล่งผลิตอาหารที่ปลอดภัยและเป็นภูมิคุ้มกันรองรับวิกฤตการณ์ด้านอาหาร

(๔) ส่งเสริมการวิจัย การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรมทางอาหาร เพื่อสร้างความเชื่อมั่น ความปลอดภัยของอาหารควบคู่กับการรักษาหรือเพิ่มคุณค่าทางโภชนาการและเพิ่มผลิตภาพ รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้อง

(๕) จัดที่ดินรองรับความมั่นคงทางอาหาร และคุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหาร สามารถแก้ปัญหาและลดการสูญเสียกรรมสิทธิ์ รวมถึงการกระจายการถือครองที่ดิน ของเกษตรกรอย่างเป็นธรรม

๓.๗.๑๙ การรักษาความมั่นคงด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รองรับนโยบายที่ ๑๑ : รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้

๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน

๒) ตัวชี้วัด

(๑) ระดับความสำเร็จในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาอย่างสมดุล

(๒) ระดับความสำเร็จในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพและสามารถป้องกันหรือลดผลกระทบต่อชุมชนจากการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานระดับสากลและพันธกรณีของไทย

๓) กลยุทธ์

(๑) บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยกำหนดพื้นที่การสงวนอนุรักษ์ และพัฒนาที่ชัดเจนอย่างเหมาะสม

(๒) เสริมสร้างให้ทุกภาคส่วนมีจิตสำนึกและตระหนักถึงสิทธิและหน้าที่ในการมีส่วนร่วมบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมั่นคงและยั่งยืนตามแนวทางประชารัฐ

(๓) เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการปกป้องสิทธิชุมชน และแก้ปัญหาข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับประชาชน โดยใช้กลไกการมีส่วนร่วมของภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชน เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ นโยบายการคลัง และการบังคับใช้กฎหมาย รวมถึงพัฒนาระบบการยุติธรรมด้านสิ่งแวดล้อม

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพกลไกการตรวจสอบและเฝ้าระวังภัยคุกคามทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจากภายนอกประเทศ โดยเฉพาะปัญหาขยะอิเล็กทรอนิกส์ การลักลอบนำเข้าวัตถุมีพิษ สารเคมีอันตราย และกากของเสียต่าง ๆ จากโรงงานอุตสาหกรรมของต่างชาติที่เข้ามาตั้งในอาณาเขตของประเทศไทย ซึ่งปล่อยของเสียกระทบสิ่งแวดล้อม

(๕) ส่งเสริมการผลิต การบริโภค การนำเข้า การส่งออก การวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ การปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ โดยให้มีการรักษาและคุ้มครองการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ คำนวณค่า เพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมสามารถเจริญเติบโตควบคู่กับการรักษาสิ่งแวดล้อม

(๖) ส่งเสริมความร่วมมือระดับทวิภาคีและพหุภาคีในภูมิภาคอาเซียนและโลก เพื่อเป็นภาคีด้านการรักษา การเฝ้าระวัง และการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และแก้ปัญหาผลกระทบด้านระบบนิเวศสิ่งแวดล้อม วิถีชีวิตของชุมชนและสังคม และภัยพิบัติ ที่เกิดขึ้นร่วมกันอย่างใกล้ชิด รวมทั้งส่งเสริมในการแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมข้ามพรมแดน เช่น หมอกควันจากไฟป่า การก่อสร้างเขื่อนในแนวแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านระหว่างประเทศ และขยะทะเล เป็นต้น

ส่วนที่ ๔ : การขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๔.๑ ภาพรวมของการขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕) เป็นกรอบทิศทางหลักที่ทุกส่วนราชการที่เกี่ยวข้องนำไปกำหนดหรือบูรณาการให้สอดคล้องกับนโยบาย/แผนยุทธศาสตร์ของกระทรวง/กรม รวมถึงการกำหนดนโยบาย/ยุทธศาสตร์เฉพาะเรื่อง/แนวทาง/มาตรการ ในกรณีที่มีความสำคัญรองรับการดำเนินการตามนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ตลอดจนการจัดทำแผนงานโครงการรองรับ โดยสภาความมั่นคงแห่งชาติซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานเป็นกลไกหลักในการอำนวยการและขับเคลื่อนในระดับชาติ คณะกรรมการภายใต้สภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นกลไกสนับสนุนในการกำกับ ติดตาม บูรณาการและขับเคลื่อนเชิงนโยบาย และสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติรับผิดชอบภาพรวมในการอำนวยการ กำกับ ติดตามและขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติให้ประสานสอดคล้องกัน โดยมีการประเมินสถานการณ์และประเมินผลการดำเนินการ ทั้งนี้ กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (กอ.รมน.) และศูนย์อำนวยการรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล (ศรชล.) ทำหน้าที่ร่วมประสานการปฏิบัติตามนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งแนวทางการขับเคลื่อนดังกล่าว จะสอดคล้องและเป็นไปในแนวทางการดำเนินขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นความมั่นคงด้วย

๔.๒ แนวทางการแบ่งมอบหน่วยงานรับผิดชอบ

๔.๒.๑ กรอบการพิจารณาแบ่งมอบหน่วยงานรับผิดชอบ

๑) กำหนดให้มีหน่วยรับผิดชอบในทุกประเด็น ทั้งหน่วยรับผิดชอบหลักและหน่วยรับผิดชอบร่วม โดยกำหนดให้แต่ละประเด็นมีหน่วยงานรับผิดชอบหลักเป็นเจ้าภาพบูรณาการ

๒) การกำหนดหน่วยรับผิดชอบพิจารณาจากสอดคล้องกับภารกิจ/อำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบของหน่วยงาน ทั้งนี้ หน่วยงานรับผิดชอบให้ครอบคลุมหน่วยงานในกำกับของรัฐ/องค์การมหาชน/รัฐวิสาหกิจ/บริษัทมหาชนที่รัฐเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่

๓) การกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบระบุเป็นระดับกระทรวง ทั้งนี้ กรณีที่มีการกิจเกี่ยวข้องโดยตรงหน่วยเดียวหรือมีส่วนความสำคัญอย่างชัดเจน ให้ระบุเป็นระดับกรม

๔) การกำหนดหน่วยรับผิดชอบร่วมเพิ่มเติมในหัวข้อมห้วงการขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕) กรณีที่ประเด็นภายใต้นโยบายและแผนระดับชาติฯ มียุทธศาสตร์รองรับโดยตรง และ/หรือ เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์/แผน ระดับชาติอื่น ๆ ให้เจ้าภาพบูรณาการประเด็นนั้น ๆ สามารถพิจารณากำหนดหน่วยรับผิดชอบร่วมเพิ่มเติมในหัวข้อมห้วงการขับเคลื่อนประเด็นภายใต้นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ โดยสอดคล้องกับการแบ่งมอบหน่วยงานรับผิดชอบตามยุทธศาสตร์/แผน ดังกล่าว

๕) องค์การตามรัฐธรรมนูญ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคประชาสังคม มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕) โดยองค์การตามรัฐธรรมนูญอาจให้การสนับสนุนและร่วมดำเนินการตามขอบเขตอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคประชาสังคมเป็นเครือข่ายในการสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา ด้านความมั่นคง

๔.๒.๒ การกำหนดเจ้าภาพ/การแบ่งมอบหน่วยรับผิดชอบ เพื่อให้การดำเนินการตามนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ มีเจ้าภาพหลักรับผิดชอบและมีหน่วยสนับสนุนในแต่ละประเด็นภายใต้ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ให้บรรลุผล โดยมีขอบเขต บทบาทหน้าที่ ดังนี้

๑) **หน่วยรับผิดชอบหลัก** หมายความว่า หน่วยงานที่มีบทบาทและหน้าที่ตามภารกิจ/อำนาจหน้าที่ กระทรวง/กรมที่เกี่ยวข้องโดยตรง หรือมีภารกิจที่มีสัดส่วนน้ำหนักในระดับที่สำคัญต่อการดำเนินการตามประเด็นภายใต้ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ให้บรรลุผล โดยมี ๒ ระดับ ได้แก่

๒) **หน่วยรับผิดชอบหลักที่เป็นเจ้าภาพบูรณาการประเด็นภายใต้ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ** เป็นหน่วยขับเคลื่อนในภาพรวมของประเด็นภายใต้ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ที่เกี่ยวข้อง และเป็นหน่วยประสานงานหลัก (Focal Point) ในการบูรณาการการดำเนินการร่วมกับ หน่วยรับผิดชอบหลักตามกลยุทธ์ รวมถึงการรายงานผลและการประเมินผลการดำเนินการภาพรวมของประเด็น ภายใต้ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ลำดับ	ประเด็นความมั่นคง	หน่วยรับผิดชอบหลัก (เจ้าภาพบูรณาการประเด็นความมั่นคง)
๑	การเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๒	การข่าวกรองและการประเมินด้านสถานการณ์ความมั่นคง	สำนักข่าวกรองแห่งชาติ
๓	การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติภายใต้การปกครอง ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๔	การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติ	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๕	การพัฒนาศักยภาพการป้องกันประเทศ	กระทรวงกลาโหม
๖	การสร้างสามัคคีปรองดอง	กระทรวงมหาดไทย
๗	การป้องกันและแก้ไขปัญหาการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๘	การบริหารจัดการผู้หลบหนีเข้าเมือง	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๙	การป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์	กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
๑๐	การป้องกันและปราบปรามยาเสพติด	สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
๑๑	การเสริมสร้างความมั่นคงของชาติจากภัยทุจริต	สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตในภาครัฐ
๑๒	การรักษาความมั่นคงพื้นที่ชายแดน	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๑๓	การรักษาความมั่นคงทางทะเล	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๑๔	การป้องกันและแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์ข้ามชาติ	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๑๕	การป้องกันและแก้ไขปัญหาคมนาคมทางไซเบอร์	กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม
๑๖	การรักษาสุขภาพสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ	กระทรวงการต่างประเทศ
๑๗	การรักษาความมั่นคงทางพลังงาน	กระทรวงพลังงาน
๑๘	การรักษาความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
๑๙	การรักษาความมั่นคงด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓) **หน่วยรับผิดชอบหลักตามกลยุทธ์** เป็นหน่วยขับเคลื่อนหลักของกลยุทธ์ในแต่ละกลยุทธ์ และเป็นหน่วยประสานงานหลัก (Focal Point) ในการบูรณาการการดำเนินการร่วมกับหน่วยรับผิดชอบร่วม/องค์กรสถาบันที่เป็นเครือข่าย รวมทั้งการรายงานผลและการประเมินผลการดำเนินการตามกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้หน่วยงานหลักตามกลยุทธ์สามารถกำหนดหน่วยงานสนับสนุนเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสม

๔) **หน่วยรับผิดชอบร่วม/องค์กรสถาบันที่เป็นเครือข่าย** เป็นหน่วยงานที่มีบทบาทและหน้าที่โดยมีภารกิจ/อำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในบางส่วนหรือภารกิจในลักษณะสนับสนุนให้การดำเนินการตามนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ บรรลุผลหรือมีภารกิจที่มีสัดส่วนน้ำหนักในระดับที่สำคัญรองลงมาเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยรับผิดชอบหลักที่เป็นเจ้าภาพบูรณาการประเด็นภายใต้นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ หรือหน่วยรับผิดชอบหลักตามกลยุทธ์

๔.๓ **หลักเกณฑ์และวิธีการในการจัดทำยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง** มีหลักเกณฑ์ปรากฏตามประกาศสภาความมั่นคงแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการจัดทำยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง การกำหนดแผนงานหรือโครงการที่เกี่ยวกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๔.๓.๑ ยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง ต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกัน แก้ไข ลดความเสี่ยง ลดภัย ลดผลกระทบ หรือสร้างภูมิคุ้มกันด้านความมั่นคง โดยกำหนดจากหัวข้อประเด็นความมั่นคงตามยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ หรือตามที่สภาความมั่นคงแห่งชาติมอบหมาย

๔.๓.๒ กรณีการจัดทำยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง จากประเด็นความมั่นคงตามยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ หรือตามที่สภาความมั่นคงแห่งชาติมอบหมาย หรือที่มีกฎหมายเป็นการเฉพาะกำหนดให้หน่วยงานนั้นเป็นเจ้าภาพหลักในการจัดทำ โดยให้รายงานผลต่อสภาความมั่นคงแห่งชาติทราบ

ในกรณีที่ประเด็นความมั่นคงที่มีหน่วยงานรับผิดชอบหลายหน่วยงาน หรือไม่มีหน่วยงานใดรับผิดชอบเป็นการเฉพาะ ให้สภาความมั่นคงแห่งชาติหรือคณะรัฐมนตรีพิจารณามอบหมายเพื่อจัดทำยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง โดยจะให้สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลักหรือมอบหมายหน่วยงานอื่น หรือให้มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน

๔.๓.๓ ให้ดำเนินการประเมินสถานการณ์จากข้อมูลและข้อคิดเห็นจากภาควิชาการ หน่วยงานของรัฐ ภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง และภาคประชาชน

๔.๓.๔ การดำเนินการจัดทำต้องประกอบด้วย หลักการ เหตุผล วัตถุประสงค์ เป้าหมาย ตัวชี้วัด กลยุทธ์ หรือแนวทางหรือการดำเนินการ แนวทางการติดตามและประเมินผล ทั้งนี้ แนวทางหรือการดำเนินการจะต้องคำนึงถึงหลักการบริหารจัดการความเสี่ยง โดยเฉพาะความเสี่ยงหรือความเสียหายที่จะกระทบต่อยุทธศาสตร์ แผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง หรือโครงการรองรับ รวมถึงความเชื่อมโยงของผลการดำเนินงานด้านความมั่นคงที่อาจจะส่งผลกระทบต่อมิติการพัฒนา อาทิ ๑) ความสามารถในการแข่งขัน ๒) ศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ๓) โอกาส

และความเสมอภาคทางสังคม ๔) ความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ ๕) ระบบบริหารจัดการภาครัฐ

๔.๔ การกำหนดแผนงานหรือโครงการเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ (Flagship Project) พระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๑๖ กำหนดให้สำนักงานประมาณพิจารณาจัดสรรงบประมาณให้หน่วยงานของรัฐให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาสนับสนุนงบประมาณสำหรับแผนงานหรือโครงการเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ ให้หน่วยงานของรัฐเสนอแผนงานหรือโครงการดังกล่าวต่อสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ เพื่อพิจารณาให้ความเห็น และให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำประมาณนำความเห็นดังกล่าวไปประกอบการพิจารณาด้วย แผนงานหรือโครงการใดจะถือเป็นแผนงานหรือโครงการเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ (Flagship Project) ให้เป็นไปตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

๔.๕ ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

๔.๕.๑ รัฐบาลให้ความสำคัญและสนับสนุนการดำเนินนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕) อย่างต่อเนื่อง โดยให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่กระทรวง กรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง ในการดำเนินการกิจที่สอดคล้องกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ตลอดจนสนับสนุนการแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานตามนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๔.๕.๒ กระทรวง กรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเตรียมความพร้อมในการดำเนินนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕) ในการกำหนดจุดประสานหรือผู้รับผิดชอบงานด้านความมั่นคง ทั้งในระดับบริหารและระดับปฏิบัติงานอย่างชัดเจน รวมทั้งจัดทำแผนงาน/โครงการ โดยเฉพาะแผนงานหรือโครงการที่เกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ ตลอดจนมีงบประมาณและสนับสนุนการนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ

๔.๕.๓ ภาคประชาสังคมยอมรับและให้การสนับสนุน เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทความมั่นคงที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเปิดโอกาสให้ภาคส่วนอื่น ๆ ได้แก่ ภาควิชาการ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และภาคประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดเป็นหุ้นส่วนเครือข่ายในการแปลงนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติ

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลาง
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ตามประกาศสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง แนวทางการเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณะผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงาน พ.ศ. ๒๕๖๑
สำหรับหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลางสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข	
ชื่อหน่วยงาน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข วัน/เดือน/ปี ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ หัวข้อ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒-๒๕๖๕ รายละเอียดข้อมูล (โดยสรุปหรือเอกสารแนบ) นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒-๒๕๖๕ Linkภายนอก: ไม่มี หมายเหตุ:	
ผู้รับผิดชอบการให้ข้อมูล สุชาภา วรินทร์เวช (นางสาวสุชาภา วรินทร์เวช) ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ วันที่ ๒๗ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๔	ผู้อนุมัติรับรอง อนันต์ กนกศิลป์ (นายอนันต์ กนกศิลป์) ตำแหน่ง ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร วันที่ ๒๗ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๔
ผู้รับผิดชอบการนำข้อมูลขึ้นเผยแพร่ เกษมสิทธิ์ คำบุญมี (นายเกษมสิทธิ์ คำบุญมี) นักวิชาการคอมพิวเตอร์ปฏิบัติการ วันที่ ๒๗ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๔	